

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/34 • 27 Ağustos 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Gerçek ve kalıcı barış sosyalizmde!

İÇİNDEKİLER

Kızıışan referandum rekabeti ve yeniden “Kürt açılımı”.....	3
Kürt halkının özgürlük istemi bu düzenin sınırlarına sığamaz!.....	4
1 Eylül Dünya Barış Günü yaklaşırken devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim! ..	5
“Ya barbarlık, ya sosyalizm!” ..	6
Anayasa tartışmaları, “bitaraf” ve “bertaraf” ..	7
Sermaye düzeni varoldukça Hrantlar her gün yeniden katledilecek!’ ..	8
Cemil Çiçek’in ırkçı-şovenist hezeyanları ..	9
BDSP panellerle referandum çalışmalarını sürdürüyor ..	10-11
Referandum oyununun aktörü düzen güçleri sınıf devrimcilerine azgınca saldırmaya devam ediyor.....	12
Tuzla tersanelerinde gözler BETESAN direnişinde... ..	13
BETESAN’da işçi kıyımı sürüyor.. .	14
İşçi ve emekçi hareketinden.....	15
Gelişen sınıf hareketine müdahalenin imkanları ve sorunları ..	16-17
TÜMTİS İstanbul Şube Sekreteri ile konuştuk ..	18-19
UPS’de direniş büyüyor!.....	20
Sıra iş güvencesinde!.....	21
Hayatlarımızın iplerini ellerimize alalım!.....	22
Sınıf ile içiçe geçirilen yaz döneminin ardından.....	23
Filistin-İsrail yetkilileri, doğrudan görüşmelere başlıyor ..	24
Emperyalist ABD rejiminin Irak’tan “çekilme” senaryosu.	25
Sarkozy’nin Roman operasyonu ve kapitalizmin ırkçı yüzü... ..	26
“4 milyon 742 bin kadın okuma- yazma bilmiyor!” ..	27
Direnışçi kadın işçi Türkan Albayrak’a.....	28
“Demokratik özerklik” ne kadar demokratik? ..	29
Cezaevleri sömürü düzeninin aynasıdır! ...	30
Mücadele Postası ..	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/34 * 27 Ağustos 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

İşçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına karşı düşmanlıkta sınır tanımayan düzen cephesinin anayasa referandumu sürecinde kızışan iç mücadelesinde düzenin ipliği pazara çıkıyor. Bir aldatmacadan ibaret olan referandum oyununda ayrı saflarda gibi gözükten taraflar sözkonusu olan sermaye düzeninin bekası olduğunda kafa kafaya vererek yeni inkar, imha ve yıkım politikalarının uygulanmasında üzerlerine düşen rolleri oynamakta bir an bile tereddüt etmiyorlar.

Referandum oyunu çerçevesinde düzen klikleri tarafından estirilen sözde “demokratikleşme” rüzgarının bir aldatmaca olduğu ise Ankara’da sınıf devrimcilerine yönelik gerçekleştirilen polis operasyonu ile bir kez daha görüldü. Baskı ve zor üzerine kurulu sermaye devletinin “demokrasi”den ne anladığı işçilere, emekçilere, Kürt halkına, ilerici ve devrimci güçlere yönelik gerçekleştirilen saldırılarla bir kez daha ortaya serildi.

Sermaye devleti 25 Ağustos sabahı faşist baskı ve terörüne bir yenisini daha ekledi. Ankara’da Mamak İşçi Kültür Evi tarafından 6-8 Ağustos 2010 tarihleri arasında başarıyla gerçekleştirilen Kültür Sanat Festivali’nin ardından kapsamlı bir devlet terörü devreye sokuldu. Ankara polisi, geçtiğimiz sene de benzer bir biçimde devreye soktuğu operasyonlarla paralel olarak bu kez 7 sınıf devrimcisini gözaltına aldı. Mamak İşçi Kültür Evi ve sınıf devrimcilerinin evleri basılarak tam anlamıyla bir terör estirildi. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada sınıf devrimcilerinin gözaltı süresi henüz dolmamıştı.

Daha fazla açlık, yoksulluk ve geleceksizlik üzerine kurulu sermaye iktidarı, düzeninin çatırdamasından duyduğu derin korkuyla ilerici ve devrimcilere azgınca saldırıyor. Son olarak BDSP’ye yönelen devlet terörünü işçi ve emekçilere hak ve özgürlükler mücadelesini büyütme ve devrimci sınıf mücadelesini yükseltme çağrısını yapan sınıf devrimcilerinin, mücadelede gösterdikleri ısrara yönelik bir saldırı olarak da görmek gerekiyor. Yıllardır türlü baskılarla yıldıramadıkları sınıf devrimcilerini emekçi kitlelerden yalıtma amacıyla gerçekleştirdikleri operasyonların da sonuç üretmediğini gören burjuvazinin korkuları ise gün

geçtikçe artıyor.

Sermaye devletinin faşist baskı ve terörüne karşı gözaltındaki sınıf devrimcileriyle dayanışmayı yükseltmenin aynı zamanda devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmek anlamına geleceği bilinciyle tüm okurlarımızı saldırıya uğrayan yoldaşlarımızla etkin bir dayanışmayı örmeye çağırıyoruz.

Diğer yandan 1 Eylül Dünya Barış Günü’nü bu yıl da Ortadoğu’da ve dünyanın çeşitli bölgelerinde emperyalist işgaller, yıkım ve katliamlarla karşılıyor. Latin Amerika’da girişilen yeni emperyalist “düzenleme” çabaları, Afrika’da yayılan savaş çığırıklıkları, Ortadoğu ve Asya’da boyutlandırılan emperyalist işgal politikaları... İçeride ise Kürt halkına yönelik saldırılar, inkar ve imha çizgisinde ısrar...

Kısacası “içeride” de “dışarıda” da burjuvazinin “geleneksel” politikaları tüm hızıyla sürüyor. İşçi-emekçi kitleler ve ezilen halklar için, yaşanan tüm sorunların kaynağı ve yeniden üretildiği alan olan kapitalist egemenliğe karşı başkaldırmak bir ihtiyaçtan öte bir zorunluluk olarak karşımızda duruyor.

1 Eylül yaklaşırken kapitalist sömürü düzeni altında işçi sınıfı ve ezilen halklara, kader birliğini pratikte somutlamak ve mücadele alanlarını beraber doldurma görevi düşüyor.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Kızıışan referandum rekabeti ve yeniden “Kürt açılımı”

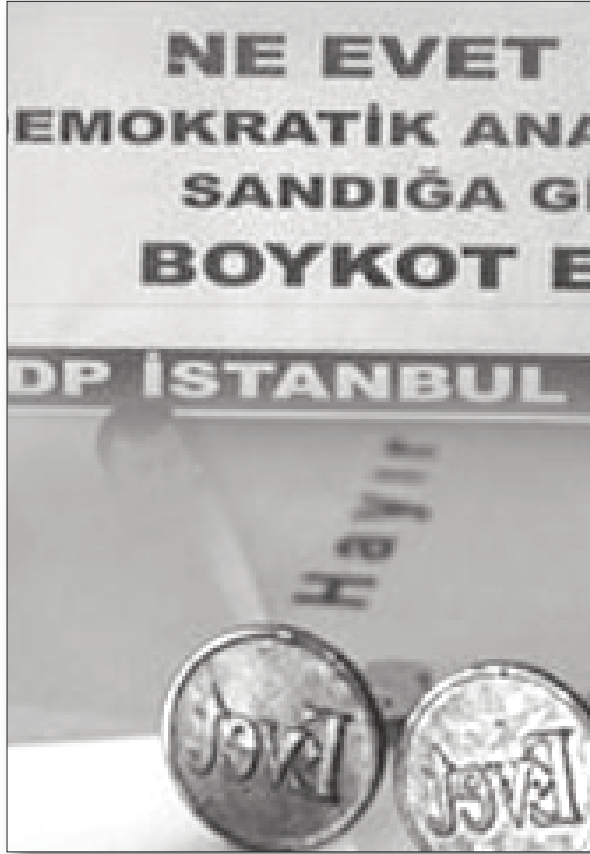
Burjuva siyasetinde büyük altüst oluşların yolunu açacak önemli bir eşikte bulunuyoruz. Referandum bu bakımdan kritik bir işlev görecektir. Zira referandumdan çıkacak sonuç, önümüzdeki süreç açısından burjuva siyasetindeki gelişmelerin yönünü etkileyecektir.

Eğer referandum sandığında “Evet” çıkarsa bu sermaye hükümeti AKP adına büyük ve yeni bir zafer anlamına gelecek, böylelikle AKP hem iktidar mücadelesindeki yeni gücünü pekiştirip yeni mevziler kazanırken, aynı zamanda önümüzdeki yıl gerçekleştirilecek genel seçimler için de büyük bir siyasal ve moral avantaj yakalayacaktır. Tersine olursa, yani referandumdan “Hayır” çıkarsa, bu durum AKP için sorunlu ve çetrefilli bir dönemin başlangıcı olacaktır. AKP’nin iktidar kavgasındaki rakipleri burjuva muhalefet partileri, elde ettikleri siyasal ve moral üstünlüğü AKP’ye karşı bir genel seçim başarısıyla taçlandırmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Havanın kendilerinden estiği böyle bir durumda ise bunu başarmaları zor değildir. Bu durumda da AKP cephesinin, kurulu devlet düzeninde iktidarını sağlamlaştırmak ve düşman güçlerin elindeki son mevzileri düşürmek için yaptığı bu son hamle ters tepmiş olacaktır.

Referandum böylesine kritik sonuçlar yaratabilecek bir özellik taşıırken, yapılan tahminlere göre şu an için “Evet” ve “Hayır” oyları birbirine oldukça yakın durmaktadır. Öyle ki, hiç kimse bugünden seçim sonucuna ilişkin net bir tahmin yapamamakta ve kesin konuşmaktan uzak durmaktadır. Bu da haliyle referandum sürecindeki rekabeti kızıştırmaktadır. Bundan dolayı son günlerde burjuva siyasetinin tansiyonu da artmıştır. Düzen içi çatışmanın temel başlıkları etrafında sürdürülen tartışmalar yeni hamlelerle birlikte yoğun biçimde devam ederken, diğer taraftan ise seçimlerde üstünlük kurmak üzere başka bazı manevralar gündeme gelmektedir.

Bu manevraların başında ise Kürt hareketi ile ilgili olarak AKP cephesinden atılan adımlar gelmektedir. Bugün giderek ayrıntıları açığa çıktığı üzere PKK’nin ilan ettiği ateşkes, büyük ölçüde referandum süreciyle bağlantılı olarak AKP hükümeti tarafından başlatılan girişimlerin sonucunda gerçekleşmiştir. Referandum sürecindeki taraflaşmanın netleştiği ve oyların birbirine yakın olduğunun anlaşıldığı bir evrede, Öcalan ile görüşmeler başlatılmış ve ardından da bu görüşmelerin sonucunda Öcalan PKK’ye ateşkes çağrısında bulunmuştur. Böylelikle de henüz sürecin daha ilk aşamalarında Öcalan’ın öngördüğü noktaya gelinmiştir.

Bilindiği üzere Öcalan Temmuz ayı içerisinde yaptığı değerlendirmelerde, Kürt hareketinin referandumda anahtar bir konuma geldiği tespitinden hareketle, “boykot” taktiğini mutlak bir tutum olarak değil, AKP hükümetine karşı bir pazarlık unsuru olarak değerlendirme esnekliğinin gösterilmesini istemişti. Anlaşıldığı kadarıyla Öcalan’ın bu açıklamasının ardından da hükümet cephesinden ilk adımlar atılarak Öcalan ile görüşmek üzere MİT müsteşarı adaya gönderilmiştir. Bu, Ağustos ayı başındaki 4. Olağan Kongresi’nin ardından ilk toplantısını gerçekleştiren “Demokratik Toplum Kongresi”nin sonuç bildirgesindeki taleplerle de teyit

edilmektedir. KCK’nın ateşkes kararı ile birlikte kamuoyuna açıkladığı dört temel taleple de bütünlük taşıyan DTK kararlarının ilki Öcalan’la diyalog kanalının açılmasıdır. Bu haliyle de ilk ve bir yerde sürecin bundan sonraki seyrini belirleyecek talep kısmen de olsa dikkate alınmış olmaktadır. DTK toplantısının kamuoyuna açıklanan kararlarında da, Kürt halkının taleplerini de karşılayacak bir demokratik anayasanın hazırlanması, Kürt tutuklularının serbest bırakılması ve genel bir af çıkarılması, TMY’nin kaldırılması gibi talepler yer almaktadır. Şu haliyle de bu talepler çerçevesinde yoğun bir tartışma başlamış durumdadır.

Yukarıdaki taleplerin karşılanması doğrultusunda verilecek vaatlere bağlı olarak bir noktadan sonra Kürt hareketinin boykottan vazgeçerek “Evet” cephesinde yerini alması yüksek ihtimaldir. Bu durumda da beklenti, referandum denkleminde “Evet” ağırlığının artmasıdır. Ancak bu beklentinin gerçekleşmesi yine de kolay değildir. Zira Kürt hareketine verilecek tavizler “Hayırcı” burjuva muhalefetinin şoven propagandasıyla AKP cephesinin yıpratılması ve “Hayır” oylarının artırılması için kullanılabilir. Dolayısıyla da AKP cephesinin Kürt oylarına dayanarak referandum kavgasında üstünlük kurma hesabı ters tepebilir. Bunun için AKP cephesi, bir yandan Kürt hareketini ve halkını uzaklaştırmamak için Öcalan ile yapılan görüşmeleri tam olarak reddetmemekte, yapılanların devlet adına ve devletin kurumları tarafından yapıldığını söyleyerek kendisini olası ters etkilerden korumaya çalışmaktadır. AKP sözcüleri, diğer taraftan ise “Biz terör örgütüyle aynı masaya oturmayız” türünden saldırgan açıklamaları devreye sokarak bu son noktadaki olası “puan kayıplarını” bertaraf etmek istemektedir.

Diğer taraftan AKP’nin bu iddiası tek başına ‘yanlış’ değildir. Zira Öcalan ile görüşmeler ve Kürt

sorunu düzen içi bir çözüme bağlamak hedefi hem ABD emperyalizmi ve hem de tekelci burjuvazinin ortak politikasıdır. Bu politika, ilk perdesi fiyaskoyla sonuçlanan “açılım” politikasından başka bir şey değildir. Bu nedenledir ki, aslında AKP karşıtı güçler bir yandan AKP’yi atılan bu adımlardan dolayı açmaza almaya çalışırken, diğer taraftan da temkinli bir dil kullanmaya özen göstermektedirler. Özellikle bu konuda CHP yönetiminin tutumu dikkat çekmektedir. Öyle ki, Kürt hareketinin talepleri tartışılırken Kemal Kılıçdaroğlu yer yer bu taleplere sıcak baktıklarını ima eden sözler sarf etmektedir. Kuşkusuz böylelikle aynı zamanda Kürt halkına yönelik ileriye yönelik mesajlar da verilmekte ve AKP’ye yönelik beklentiler zayıflatılmaya çalışılmaktadır. Ancak “açılım” politikasının gerisindeki diğer egemen güçlerin tayin edici rolünü bir an bile unutmamakta ve bu nedenle kendi geleceği için temkinli bir dil kullanmaya da özen göstermektedir.

Düzen siyasetinin ve gerici iktidar mücadelesinin geleceğinin belirlendiği şu günlerde, Kürt hareketi kendi cephesinden bu durumdan yararlanmaya çalışmakta ve Kürt sorununu kurulu düzen zemini üzerinden bir çözüme ulaştırmaya çalışmaktadır. Tüm güç ve olanaklarını da bu çerçevede değerlendirmek istemektedir. Kuşkusuz bu tutumu, ona talepleri ve programıyla rengini veren burjuva demokratik çizgisiyle tutarlıdır ve durumu bu sınırlarda anlamak gerekir. Ancak belirtmek gerekir ki, bu oynak ve tehlikeli bir mecradır. Burjuva gerici güçlerin, emperyalist stratejilerin de zorlaması ve gerici iktidar hesaplarının gereği olarak gündeme getirdikleri bu girişimlerin koşullar değiştiğinde gerici bir reaksiyona ve bastırma girişimine yerini bırakması olasıdır. Bunun için Kürt hareketinin ve özel olarak da Kürt emekçilerinin bu gerçeği akılda tutması ve burjuva ayak oyunlarına bel bağlamadan özgür bir gelecek için kurulu düzene ve devlete karşı mücadeleye dört elle sarılması büyük önem taşımaktadır.

Komünistler, yaşanan tüm bu kritik gelişmeleri böylesi bir bütünlük içerisinde değerlendirmekte ve gelişmelerin güncel politik başlıklarla bağını bu çerçevede kurmaktadır.

Devrimci sınıf çizgisindeki boykot tutumları ile referandum sürecini karşılayan komünistler, bu taktikleriyle düzen güçlerinin oyununu bozup işçi ve emekçiler ile Kürt halkını düzen partilerinin yarattıkları yanılsamalar konusunda uyarmayı ve onları mücadeleye çekmeyi hedeflediler. Diğer taraftan da anayasal hayallerin karşısına devrim ve sosyalizm seçeneğini koydular, boykot çalışmalarının temel eksenine de bu seçeneğin propagandasını oturtular. Dolayısıyla, Kürt hareketi taleplerinin karşılanması için bir pazarlık olanağı haline getirdiği boykot tutumunu nereye vardırırsa vardırırsın komünistler, tutarlı boykot taktiklerini sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına ve tanımladıkları devrimci siyasal içeriğe uygun olarak örgütlemeye devam edeceklerdir. Bu çerçevede, talepleri anayasal haklar derekesine indirgenmeye ve mücadeleleri düzen sınırlarına hapsedilmeye çalışan Kürt işçi ve emekçilerini gerçek ve kalıcı kurtuluş için devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırma ısrarlarını da özel bir önemle sürdürecekler.

Referandum oyunu sürerken düzen aktörleri ve Kürt hareketi yeni hamleler peşinde...

Kürt halkının özgürlük istemi bu düzenin sınırlarına sığmaz!

Referandum tartışmaları üzerinden bir hayli kritik tartışmaya konu olan siyasal gündemde Kürt sorunu temel önemde bir yer tutuyor. Düzen güçlerinin demokratikleşme aldatmacası üzerinden şekillenen referandum oyununda, sermaye devleti, sermaye hükümeti AKP ve Kürt hareketi arasında sürgelen pazarlıklar ve bu çerçevede atılan adımlar tüm taraflarıyla birlikte siyasal arenada oldukça önemli bir noktada duruyor. Kürt hareketinin ‘ateşkes’ adının ardından referandum telaşındaki burjuva düzen cephesinin “Terör örgütüyle görüşün-görüşmedim” tartışmalarına konu olan gelişmeleri bütünlüğü içerisinde devrimci bir perspektif ile değerlendirebilmek, böylesi hassas bir süreç açısından belirleyici bir rol oynuyor.

“Kürt açılımı”nın iflasının Kürt hareketi tarafından da onanması ve bu çerçevede 1 Haziran’dan itibaren Kürt hareketinin silahlı eylemlerini tekrar devreye sokmasının ardından, Kürt sorunu eksenindeki gelişmeler çok hızlı ve kritik bir biçimde değişkenlik gösterdi. KCK’nın, Türk devleti adına bazı yetkili organların hükümetin de bilgisi dahilinde Abdullah Öcalan ile görüştüğü, bununla bağlantılı olarak 13 Ağustos’tan 20 Eylül’e kadar gerilla güçlerini ‘pasif savunma’ konumuna çekerek eylemsizlik süreci ilan ettiğini açıklamasının ardından, siyasal gündem referandumla bağı içerisinde büyük oranda buraya odaklandı. MHP ve CHP, “hayır” cephesini güçlendirmek için gerici söylemler eşliğinde AKP’ye yüklenmeye başladı. Sermaye hükümeti AKP ise, ilk elden “Terör örgütüyle asla görüşmeyiz!” biçimde açıklamalara sarıldı, ardından da Öcalan ile görüşmeleri hükümetin değil asıl olarak ‘devletin gerçekleştirdiğini’ söyleme yoluna gitti. Bu ‘kısmi denge’ politikasıyla AKP, gerek Kürt halkına dönük şoven söylem üzerinden harekete geçen kitlelerden gerekse de Kürt halkının kendisinden ‘destek kaybetmeme’ kaygısını gözler önüne sermiş oldu.

Kürt halkına düşmanlık düzen güçlerinin ortak paydası

Buraya kadarki gelişmeler, anayasa referandumu vesilesiyle düzen partileri arasındaki gerici nüfuz mücadelesini bir kez daha gözler önüne serdi. Ancak aynı süreç, gerici çıkarları üzerinden dönemsel ‘çekişmeler’ yaşayan düzen güçlerinin, Kürt halkına dönük resmi inkar, imha ve asimilasyon politikasında her zaman ortak paydada buluştuklarını da gösterdi.

Gerilimli geçen YAŞ toplantısının ardından düzenlenen MGK’da düzen temsilcileri Kürt halkına saldırganlıkta bir kez daha birleştiklerini teyit ettiler. “Ülkemizin birliğini, bölünmez bütünlüğünü, insanımızın yaşama hakkını ve milletimizin huzurunu hedef alan bölücü terör örgütü ve yandaşlarına karşı halkımızın da desteğiyle çok yönlü olarak yürütülen mücadeleye taviz verilmeksizin devam edileceği hususundaki kararlılık bir kere daha teyit edilmiştir” ifadelerinin yer aldığı MGK bildirisi, KCK’nın ateşkes kararına rağmen TSK’nın operasyonlarını durdurmasının ya da başka bir deyişle sermaye devletinin Kürt sorundaki resmi çizgisinden vazgeçmesinin söz konusu olmadığını birkez daha

göstermektedir.

Keza bu süreçte gerçekleştirilen operasyonlar da bu durumu yeniden teyit etmektedir. TSK, KCK’nın ateşkes kararına –daha öncekilerde de olduğu gibi– yeni operasyonlarla yanıt vermektedir. Sermaye devleti böylesi bir dönemde dahi gerilla cenazelerine saldırmaktadır.

Kürt hareketi düzenle bütünleşme ısrarını koruyor

Kürt hareketi uzun bir dönemdir silahlı mücadeleyi devletin PKK’yi muhatap almasına ve onunla düzenle bütünleşme noktasında talepleri için pazarlık masasına oturmasına olanak sağlayacak bir güç olarak kullanmaktadır. Sorunun ele alınışını ve çözümünü düzen sınırları içinde ele alan, düzenin egemenleriyle makul bir uzlaşmaya endeksleyen bu yaklaşım, şimdi de referandum gündemini düzen içi kazanımlar elde etmenin bir manivelası olarak değerlendirmek istemektedir. Kürt hareketi sermaye hükümeti AKP’nin Kürt oylarına ihtiyaç duyması üzerinden manevralar geliştirmekte, boykot kararını “Evet” tutumuna çevirmek için düzenden beklentilerini dile getirmektedir.

3 Eylül günü Diyarbakır’da gerçekleştireceği mitingte Erdoğan’ın birtakım sözler vermesi durumunda boykot kararından vazgeçebileceklerini ifade eden KCK, BDP ve DTK temsilcileri, daha önceki açıklamalarında temel taleplerini Öcalan’ın diyalog sürecine aktif katılma koşullarının yaratılması, seçim barajının %10’nun altına düşürülmesi, tutuklu Kürt siyasetçilerin serbest bırakılması ve operasyonların durdurulması biçiminde sıralamışlardı.

Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Daimi Meclis Toplantısı’nın ardından Kürt sorununun çözümü için “demokratik Türkiye, özerk Kürdistan” önermesinin gündeme gelmesi “Kürtler ayrılık istiyor” tartışmalarının yeniden alevlenmesine neden oldu. DTK Eş Başkanı Ahmet Türk ise, başta KCK yöneticileri olmak üzere Kürt hareketi temsilcilerinin sıklıkla dile getirdiği gibi, “Demokratik Özerklik Projesi ayrıştırmacı değil, gönüllü birlikteliği esas alan bir birlikte yaşama projesidir” vurgusunu yapmakta gecikmedi.

Ufku kurulu düzeni sınırlarını aşmayan, ekonomik ve sosyal açılardan emperyalist bir Kürtçüye.org

burjuvazisinin özlem ve istemlerinin ifadesi olan “demokratik özerklik” projesinin siyasal, hukuki, ekonomik, kültürel, öz savunma, diplomasi boyutları olduğunu ifade eden Abdullah Öcalan ise, Kürt halkını, BDP’yi, DTK’yi “demokratik özerklik ile uğraşmaya ve onu somutlaştırmaya” çağırdı. ““Demokratik özerklik” Kürtler’in çözüm projesidir” diyen Öcalan, Kürt hareketinin Kürt halkını düzen içi çözümlere hapsetmede ısrarcı olduğunu da göstermiş oldu.

Kürt hareketi referandumu düzen içi taleplerini yeniden gündemleştirmenin, ‘ateşkes’ kararıyla ise silahlı gücünü devleti pazarlık masasına oturtmanın bir imkanı olarak değerlendirmek istemektedir. İmha ve inkar çizgisi üzerinden yükselen sermaye devletinin Kürt hareketinin eğreti taleplerini dahi bütünlüklü olarak karşılanması olanaklı görünmemektedir.

Gerçek ve kalıcı çözüm sosyalizmde

Kürt halkının haklı ve meşru talepleri ne anayasal zeminlere ne de ‘demokratik özerklik’ adı altında düzen içi çözümlere sığmaz. Devleti uzlaşmaya zorlamak için alınan ya da bozulan ateşkes kararlarının da gerçek bir çözüm gücü bulunmamaktadır. Gerçek ve kalıcı çözüm ise, komünistlerin daha önce de işaret ettiği gibi Kürt halkının Türk işçi ve emekçilerle birlikte devrime ve sosyalizme yönelmesinden geçmektedir:

“Abdullah Öcalan’ın son açıklamalarında peşpeşe yinelediği ‘devlet uzlaşmaya, PKK devrime yanaşmıyor’ mealindeki sözleri gerçekte bu kısır döngünün itirafıdır. Ama bunun teorik-ideolojik mimarı da bizzat Abdullah Öcalan’ın kendisidir. Devlet uzlaşmaya yanaşmadıkça bu PKK’yi devrime değil fakat devleti uzlaşmaya zorlamak üzere yeniden savaşa yöneltmekte, böylece söz konusu kısır döngü oluşmaktadır. Bundan çıkış yolu kuşkusuz devrime yönelmekten geçmektedir. Devrim ise kurulu düzene karşı emekçi sınıfların ve ezilen kitlelerin işi ve harcıdır. Onların sosyal çıkarlarına dayalı bir çizgiye geçilmedikçe, ulusal sorun bu eksen üzerinden yeniden anlamlandırılmadıkça ve nihayet bu çizgi ekseninde Türk emekçileriyle birleşik mücadele yolu tutulmadıkça, devrim üzerine söylenenler anlamsız boş laflar olarak kalırlar.” (Ekim, başyazı, Ağustos ’10, s. 267)

1 Eylül Dünya Barış Günü yaklaşırken devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

1 Eylül Dünya Barış Günü'nü bir kez daha emperyalist-kapitalist devletlerin işgal, inkar ve imha siyasetlerinin gölgesinde karşılıyoruz. Ortadoğu'yu denetimi altına almak isteyen ABD'nin kanlı icraatları devam ediyor. Filistin'de sözde barış görüşmeleri ile siyonist işgalin nihai amacına ulaşması amaçlanıyor. İran üzerindeki emperyalist yaptırımlar derinleşerek devam ederken Ortadoğu halkları bir kez daha yeni savaş ve işgal tehditleri ile karşı karşıya bulunuyor.

Türkiye'de ise, 1 Eylül yaklaşırken en temel gündem bir kez daha Kürt sorunu. Emperyalist ABD rejimi ve işbirlikçi düzen güçlerinin ihtiyaçları doğrultusunda gündeme gelen sahte açılım politikası daha başlamadan iflas ederken, referandumun kızırtıdığı siyasal atmosferde burjuva partilerin temsilcileri Kürt sorununda devletin resmi çizgisinde bir milim bile değişme olmadığını kanıtıyorlar. PKK'nin ilan ettiği tek taraflı ateşkese rağmen devam eden askeri operasyonlar, siperlerde süren boy yarışı, Öcalan'la görüştün-görüşmedim ikilemleri ile devam eden tartışmalarda devletin inkar ve imhaya dayalı resmi çizgisi bir kez daha ortaya seriliyor.

Sürmekte olan referandum tartışmaları ise burjuvazinin demokratikleşmeden ve barıştan ne anladığını bir kez daha teyit ediyor. Anayasa referandumunu çoktan es geçip taşeronlaşmayı kaldırmaktan türbana özgürlük getirmeye kadar türlü vaatlerle şehir şehir gezen CHP'nin yeni şefi Kılıçdaroğlu'ndan, 12 Eylül'de asılan devrimcilerin, kıyıma ve tehciye uğrayan Dersim halkının acılarını timsah gözyaşları ile diline dolayan AKP şefi Erdoğan'a kadar tüm düzen partilerinin şefleri tek bir noktada, burjuvazinin savaş çizgisinde birleşiyorlar.

Barış ve savaş iki farklı sınıfın iki farklı çizgisidir

Çeşitli vaatlerle demokrasi havarisi kesilen burjuva partilerin şeflerinin Kürt sorununda inkar ve imha çizgisinde buluşmaları elbette ki tesadüf değil. Zira onların barıştan ve demokrasiden anladıkları tüm sahte vaatlerine rağmen özünde budur. Burjuvazinin barışı ancak ve ancak kendi dolaysız egemenliğini kabul ettirdiği müddetçe mümkündür. İşçi ve emekçiler, ezilen halklar egemen sınıfın ve ırkın siyasetini kabul ettikleri sürece burjuvazi için sorun yoktur.

Ancak işçiler, emekçiler ve ezilen halklar bir kez en ufak bir hak talebinde bulunmaya görsün burjuvazi işte o zaman gerçek kimliği ile savaş meydanına çıkar. Kan bürümüş gözleri, irin kokan dişleri ile en meşru haklarını savunan işçi sınıfının ve ezilen halkların üzerine saldırır. Bu resim, TEKEL işçilerinin üzerine copları ve biber gazları ile kolluk kuvvetlerini gönderen sermaye hükümetinin, Kürt halkını yeterince ezmediği için onu eleştiren Kılıçdaroğlu ve Bahçeli'nin resmidir. Hepsini ama hepsi burjuvazinin savaş dilinin yılmaz savunucusu ve ebedi sözcüsüdür.

Burjuvazinin savaş hezeyanları karşısında barışın gerçek mimarı ve savunucusu ise her zaman işçi sınıfı ve ezilen halklar olmuştur. On yıllarca işçi sınıfı iktidarının simgesi olan SSCB bu gerçeği birçok kez tüm dünya halklarına kanıtlamıştır. Sovyet işçi iktidarı, bu açıdan en önemli mirası Nazi Almanyası'nı Berlin'e kadar süpürüp tarihin çöplüğüne göndererek, Berlin'e diktiği kızıl bayrakla tüm dünya halklarına 1 Eylül Dünya Barış Günü'nü armağan ederek bırakmıştır.

Gerçek ve kalıcı barış için işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Ülkemizde de burjuvazi savaş tamamları ile meydanları dolaşırken işçi sınıfı ve ezilen Kürt halkı mücadelelerini sürdürüyorlar. Kürt halkı sermaye devletinin inkar ve imha politikalarına karşı haklı ve meşru talepleriyle meydanları doldururken, işçi sınıfı da sermayenin köleleştirme saldırılarına parça parça da olsa direnişlerle yanıt vermeye çalışıyor. Amerikan kargo devi UPS'den tersanelere, kölece çalışma koşullarının hüküm sürdüğü sanayi havzalarında boy veren direnişlere kadar mücadelenin daha da büyümesi ve gelişmesinin imkanları kendini gösteriyor.

Yani 1 Eylül Dünya Barış Günü sadece emperyalist katliam ve işgallerle değil, büyüyen direniş ve mücadelelerle yaklaşıyor.

1 Eylül Dünya Barış Günü'nü özüne ve ruhuna yakışır bir şekilde kutlamak ise bu iki mücadeleyi güçlü bir şekilde bütünleştirebilmek, devrimci sınıf mücadelesi kanalına akıtabilmekle mümkündür. İşçi sınıfı içinde güçlenen direnme ve mücadele eğilimini lokal bir hareket olmaktan çıkartıp bu eğilime birleşik bir karakter kazandırabilmek,, ve dahası işçi sınıfının büyüyen mücadelesini siyasallaştırarak direnen Kürt halkıyla kader birliğini yaratabilmek günün en acil ve en önemli görevleri arasındadır.

Bu nedenle "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını yükseltmek ve bu şiarı hayat vermek bugün her zamankinden daha önemli bir görevdir. 1 Eylül Dünya Barış Günü'nün de yaklaştığı bugünlerde bu görev ilerici, devrimci ve sol güçlerin omuzlarındadır.

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle bir kez daha...

“Ya barbarlık, ya sosyalizm!”

Kapitalist-emperyalist barbarlık altında ezilen milyarlarca insan, insanlık tarihinin görmüş olduğu en büyük vahşetle bu düzen sayesinde tanışmış oldu. Özellikle 20. yüzyılın ilk çeyreğinden bugünlere, sömürülen sınıfa mensup milyarlarca insan, sömürücü bir sınıfa mensup küçük bir azınlığın çıkarları için dünyanın nasıl da harabeye çevrildiğine tanık oldu.

21. yüzyılın ilk çeyreğinde ise insanlık aynı barbarlığın yarattığı trajediyi yaşamaya devam ediyor. Savaşların harabeye çevirdiği yaşam alanlarında sağ kalmayı başaran yoksulları kapitalizm; açlıkla, salgın hastalıklarla, felaketlerle öldürüyor. Dünyanın mazlum halkları bu barbar sistemin faturasını ödüyor. Türkiye cephesinde ise Kürt halkına karşı topyekün savaş konsepti hayata geçiriliyor. Irak'ta, Afganistan'da, Pakistan'da, Filistin'de ve dünyanın birçok yerinde baskı ve teröre maruz kalan mazlum halklar gibi Kürt halkı da inkâr ve imha siyasetiyle susturulmak isteniyor.

Emperyalizm savaş demektir!

1 Eylül, ortaya çıkış gerekçesi itibarıyla doğal olarak savaşları anımsatmakta, barış içinde bir dünya özlemi yaratmaktadır. Sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla birlikte çıkar çatışmaları başlamış, bu durum savaşları doğurmuştur. Egemenlerin çıkarları uğruna yapılagelen bu savaşlarda, insanlık tarihi boyunca günümüz dünya nüfusunun yarısı kadar insanın öldüğü tahmin edilmektedir. Ancak eski sömürücü sınıfların alaşağı edilmesiyle ortaya çıkan kapitalist sistemin yarattığı savaşlar kendinden öncekileri aratmaya başlamıştır. Kapitalizmin emperyalizme evrilmeye başlamasının ardından da modern barbarlık dönemi başlamış, modern barbarlar sömürge ülkelere süngü uçlarında medeniyet taşımış, işgal orduları milyonlarca insanı katletmiştir.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'yla şekillenen savaş biçimiye gelecekte yaşanacakların habercisi olmuştur. Bu paylaşım savaşı ardında 10 milyon ölü, 20 milyon sakat bırakmıştır. Milyonlarca çocuğun da açlık ve kıtlıktan can verdiği bu savaşın Avrupa'nın kapitalist ülkelerine mali bilançosu 350 milyar dolardır. Ayrıca bu savaşla birlikte silah sanayi büyük bir patlama yapmıştır.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı ise emperyalizmin vahşette sınır tanımayan yüzünü gözler önüne sermeye başlamıştır. Bu savaşta 55-60 milyon insanın öldüğü düşünülmektedir. İnsanlığı faşizm belasından kurtaran Sovyet halkı ise 11 milyonu asker olmak üzere toplam 20 milyon insanını bu savaşta kaybetmiştir. Bu savaşın en acımasız tarafı ise kuşkusuz atom bombası gibi bir yıkım silahının tereddütsüzce kullanılmasıdır. Hiroşima ve Nagasaki'ye 1945'te atılan bu atom bombası birkaç saniye içinde 250 bin insanı birden öldürmüştü, bu iki kenti haritadan silerek üzerinde yaşayanları hayattan koparmakla kalmamış, on yıllarca sürecek olan derin izler bırakmıştır. Böylece haksız ve gerici savaşlarda sivil ölümlerin kapısı açılmıştır.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda ölen her 100 kişiden sadece 14'ü sivilken, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda ölen her 100 kişiden 70'i sivil insanlardır. 1990'lardan sonraki savaşlarda ise ölen her 100 kişiden 90'ını sıradan insanlar oluşturmaktadır. 1986-1996 arasındaki savaşlarda 2 milyon çocuk ölmüş, 5 milyon çocuk sakat kalmıştır. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana yaklaşık 100 ülkenin dâhil olduğu 200'e yakın savaş yaşanmış ve bu savaşlarda 45 milyona yakın insan katledilmiştir.

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından “yeni dünya düzenini” mazlum halkların kemikleri üzerine

inşa etmeye çalışan ABD emperyalizmi savaş alanını genişletmiştir. Afrika'dan Balkanlara, Latin Amerika'dan Asya'ya, eski SSCB topraklarından Ortadoğu'ya kadar hemen her yeri savaş alanına çevirmiştir. Yine emperyalizmin neden olduğu savaşlarda, iç çatışmalarda büyük çoğunluğu sivil, kadın ve çocuk olmak üzere on milyonlarca insan hayatını kaybetmiştir. Somali'den Balkanlara emperyalizmin gözetiminde soykırımlar gerçekleşmiş, binlerce kadına tecavüz edilmiştir.

Yoksul Afrika ülkelerinin halklarının belleği bu acılarla doludur. Eski Yugoslavya'yı harabeye çeviren, iç çatışmaları yaratan işgal ordularının siciline bu suçlar eklenmiştir. Irak'ta yaşanan vahşet örnekleri emperyalizmin insanı nasıl soysuzlaştırdığını da göstermiştir.

Şimdilerde ise ABD'nin savaş cephesini Irak, Afganistan, Pakistan oluşturmaktadır. 11 yıllık ambargo yüzünden toplam 1 milyon 520 bin kişinin öldüğü Irak'ta, işgalden sonra da yaklaşık 2 milyon insan ölmüş, 3 milyon insan yurdundan olmuş ve çocukların beşte biri yetim kalmıştır.

Dünya ekonomisi 2009 yılında yüzde 0,6 oranında küçülürken, aynı yıl askeri harcamalar yüzde 6 oranında artarak 1 trilyon 531 milyar dolara ulaşmış olması kapitalist sistemin nasıl işlediğini ele vermektedir. Stockholm Uluslararası Barış Araştırma Enstitüsü (SIPRI) 2009 yılı verilerine göre, en çok askeri harcamayı 633.2 milyar dolarla ABD yapıyor. Ardından Çin 98.8 milyar dolarla ve İngiltere 69.2 milyar dolarla ilk üç sıraya giriyorlar. Türkiye, İsrail ve Yunanistan da askeri harcaması yüksek ülkeler arasında yer alıyorlar. Türkiye, 2009'da 19 milyar dolar, İsrail 14.3 milyar dolar, Yunanistan 13.9 milyar dolar silaha harcadı.

Düşünün, dünyada 400 milyon çocuk açlık çekmektedir. Dünya Gıda Programı verilerine göre, bu çocukları doyurmak için her birine günde 0.25 dolar yani 25 cent yeterlidir. Yılda 1 milyar 200 milyon dolar, çocuklara yiyecek için ayrılırsa, 400 milyon aç çocuğun karnı doyabilecektir. Ancak yılda 1 milyar 200 milyon doları kendi sınıflarına mensup olmadıkları için yoksul çocuklara verme gereği duymayanlar, 1 trilyon 531 milyar doları yoksulları ezmek için silaha yatırabilmektedirler.

Silah satışının yarından fazlasının ise ABD tarafından yapıyor olması şaşırtıcı değildir. Bütün silah

anlaşmalarının üçte ikisinde ABD pay sahibiyken, en büyük 100 silah üreticisinin 63'ü ABD ve Batı Avrupa merkezlidir. ABD, 2008'de küresel silah pazarındaki yüzde 68'lik payıyla 37,8 milyar dolarlık silah satış anlaşması imzaladı. 2007 yılında bu rakam 25,4 milyar dolar idi. Yani “küresel ekonomik kriz” ABD'nin silah satışını yüzde 50 arttırmıştır.

Emperyalist kapitalist sisteme karşı mücadeleye!

Dünyanın en varlıklı 200 kişinin serveti dünya nüfusunun % 41'inin toplam gelirinden daha fazlaysa...

Forbes dergisine göre en zengin 400 Amerikalı asalağın, yat, jet, şato ve ada dışında bazı ülkeleri de satın alabilecek bir zenginliğe sahipse ve bu 400 Amerikalı'nın sahip olduğu servetin toplamı 1,27 trilyon dolar ise...

BM bünyesindeki Dünya Kalkınma Ekonomileri Araştırma Enstitüsü'nce yapılan araştırmanın sonuçlarına göre dünya nüfusunun %2'si, dünya servetinin yarısından fazlasına sahipse...

Dünya nüfusunun yarısına, dünya zenginliğinden düşen pay ise ancak %1 ise... Dünyanın en zengin 3 kişinin serveti en yoksul 48 güney ülkesinin ulusal gelirini aşıyorsa... Yine dünyada 358 dolar milyarder 3 milyar nüfusa bedelse...

Kapitalist-emperyalist sistem, yoksullar ve zengin arasındaki bu uçurumu korumak için “barışa” değil, her zaman savaşlara ihtiyaç duyacak, sebep oldukları felaketler, önlenebilir hastalıklar, açlık sonucu hayatını kaybeden yüz milyonlarca insanı görmezden gelecektir. Bu düzen devam ettiği sürece bir avuç asalak saltanatını sürdürebilecektir.

Bu vesileyle halkların köleleştirilmesine karşı yürütülecek bir mücadelenin, bu kapitalist-emperyalist barbarlık düzenini hedef alması gerektiğini unutturmamak gerekmektedir. Gerçek ve kalıcı barışın sağlanmasının tek yolu emperyalist kapitalist sistemi hedefine alan devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmekten geçmektedir. Başka hiçbir yol işçi ve emekçileri, ezilen halkları bu beladan kurtaramaz. İnsanca yaşanabilecek bir gelecek için devrim ve sosyalizm saflarında bir araya gelmekten başka bir yol yoktur.

Anayasa tartışmaları, “bitaraf” ve “bertaraf”

12 Eylül faşizminin 30. yıldönümünde gerçekleşecek olan anayasa referandumu yaklaşırken düzen siyasetinin suları da ısınıyor. Kürt hareketinin boykot tutumunun da etkisi ile halen bıçak sırtı giden referandum tartışmalarında, meydanlarda demokrasi havarisi kesilen burjuva partilerin şefleri ise her geçen gün daha da hırçınlaşıyorlar.

Burjuva siyaset sahnesi tüm cephelerden hırçınlaşsa da her zamanki gibi en çok saldırganlaşan isim bir kez daha Tayyip Erdoğan oldu. 8 yıldır uyguladığı politikalar nedeniyle sahip olduğu kitle desteğinin sınırlı da olsa zayıflaması, daha da önemlisi yaptığı kısmi çıkışlar nedeniyle emperyalist şefler ve sermaye baronlarından aldığı desteğin azalması AKP şefinin hırçınlaşmasının en önemli nedenini oluşturuyor.

Emperyalist merkezlerden aldığı hizaya geçme uyarısına anında yanıt verse de AKP şefi halen hükümet olmaktan çıkarak gerçek bir iktidar gücüne dönüşme hevesinden vazgeçmiş değil. 10 yıldır sermaye baronlarının döne döne dile getirdiği anayasa değişikliği talebini seçimlere bir yıldan kısa bir süre kalmışken alelacele ve güdük bir şekilde gündeme getirmesinin altında da bu hevesi yatıyor.

Öyle ki emperyalist merkezlerden ve tekelci sermayeden aldığı büyük destekle 8 yıldır tek başına hükümet olan AKP şefi, aynı emperyalist merkezlerde Kılıçdaroğlu CHP’si ile alternatifinin yaratılmaya başlandığını gördükçe bir kez daha eski Kasımpaşalı üslubu ile meydanlarda boy gösteriyor. Geçtiğimiz hafta TÜSİAD’a anayasa referandumunda tutumunu açıkça ifade etmesi için çağrıda bulunarak “Bitaraf olan bertaraf olur!” diyen Erdoğan, TÜSİAD şahsında tekelci sermaye tarafından kendisine verilen desteğin devam edip etmeyeceğini öğrenmeye çalıştı.

TÜSİAD tarafsız mı?

TÜSİAD, anayasa referandumu tartışmalarında “Evet” veya “Hayır” yönünde açık bir tutum ifade etmiş olmasa da bu, Erdoğan’ın iddia ettiği TÜSİAD’ın tarafsız olduğu ve bertaraf olacağı anlamına da gelmiyor. Tam tersine TÜSİAD referandum sürecinden de önce başlayarak burjuvazi cephesinde anayasa tartışmalarında en net taraf olarak yer alıyor.

TÜSİAD’ın tutumu, 10 yıldır ısrarla dile getirdiği üzere sermaye önündeki tüm engellerin ortadan kaldırılacağı yeni bir anayasanın hazırlanması yönündedir. 1980’de kendi ihtiyaçlarının ürünü olarak gündeme gelen anayasanın artık önünde büyük bir engele dönüştüğünü gören tekelci burjuvazi bu açıdan tüm ihtiyaçlarını karşılayacağı sıfır kilometre bir anayasa talep etmektedir. TÜSİAD’ın mevcut anayasa değişikliğine mümkün mertebe temkinli yaklaşmaya çalışmasının arkasında ise temelde bu yer almaktadır. Yaptıkları açıklamalarda da bu tutumu açık bir şekilde dile getiren TÜSİAD baronları, yapılacak kısmi düzenlemeleri yeni bir anayasanın hazırlanması sürecini sekteye uğratacağını, en azından bir süre de olsa gecikmeye neden olacağını düşünüyor.

TÜSİAD’ın bir diğer endişesi ile emperyalist merkezlerle paralel olarak AKP’nin emperyalizmin Ortadoğu politikalarında kendisine biçilen rolü oynayıp oynayamayacağı sorunudur. “Bölgesel güç

olma” teraneleri ile devam eden bu tartışmada AKP tarafından yapılan kısmi çıkışlar her türlü gelişmeye gebe olan Ortadoğu coğrafyasında ABD emperyalizmi ile birlikte TÜSİAD baronlarını da endişeye sevk ediyor.

TÜSİAD-“İslami” sermaye çatışması

Tüm bunlarla birlikte AKP şeflerinin siyasal temsilcisi olduğu sermaye kesimi TÜSİAD’ı rahatsız eden bir diğer etken olarak dile getirilebilir. Ancak TÜSİAD, yer yer Doğan Holding’e karşı girişilen vergi cezası operasyonu gibi gelişmelerle bu rahatsızlığı daha ciddi olarak hissetse de, halen AKP’ye karşı belirgin bir rahatlık taşıyor. Zira 8 yıllık hükümetin en önemli icraatları, genel kanının aksine, tekelci sermayenin “İslami” kesimine değil TÜSİAD çevresine hizmet etmiştir.

TÜSİAD 600 üyesi ile ülke milli gelirinin %50’sini elinde bulundurmaktadır ve 2002-2007 yılları arasında Türkiye’nin en büyük sermaye grubu olan Koç Grubu’nun sahip olduğu mal varlığı tam 9 kat artmıştır. Koç’un sahip olduğu malvarlığı karşısında oldukça cüzi bir malvarlığına sahip olan “İslami sermaye” kesimlerinde ise bu artış ortalama olarak iki kat civarındadır. Yine AKP döneminde yapılan en ciddi özelleştirmelerde en kârlı kamu kuruluşları hep TÜSİAD baronlarına sunulmuştur. ATV ve birkaç enerji ihalesi gibi belli istisnalar yaşansa da “İslami sermaye” olarak adlandırılan bu kesimin gücü halen TÜSİAD baronları ile boy ölçüşmekten fazlası ile uzaktır. Bunun en son örneği elektrik özelleştirmelerinde yaşanmıştır. “İslami sermayenin” en güçlü temsilcilerinden AKSA Holding, BEDAŞ ve Gediz A.Ş. ihalelerinde, 2001 krizi ile ciddi oranda güç kaybeden Çukurova Grubu karşısında daha ilk rauntlarda elenecek kadar zayıf bir rakip olduğunu göstermiştir.

Bu nedenle TÜSİAD’ın İslami sermaye ile arasındaki çatışmayı fazla abartmamak yerinde olacaktır. Ama yine de TÜSİAD içinde bahsi geçen sermaye kesimine karşı bir rahatsızlık da vardır. Bu da daha çok orta ölçekli devlet ihalelerinden beslenen TÜSİAD’ın küçük ortaklarında yaşanmaktadır. TÜSİAD’ın belkemiğini oluşturan Koç, Sabancı, Çukurova, Anadolu, Doğuş, Doğan gibi büyük baronlar ise yakın bir tehdit olmamakla birlikte oluşturdıkları konsensüsü bozacak yeni bir tekelci gruba doğal olarak temkinli yaklaşmaktadır.

Bir kez daha TÜSİAD-Tayyip çekişmesinin gerçek nedeni

Tüm bu gerçekler ışığında bakıldığında TÜSİAD’ın AKP hükümetine karşı temkinli yaklaşımının ve Erdoğan’ın TÜSİAD karşısında dayılanmasının temel nedeni AKP’nin gerçek bir iktidar gücüne dönüşüp dönüşmeyeceği ve yaklaşan seçimlerde TÜSİAD tekelci sermayesinin desteğinin hangi tarafa akacağı sorunudur. AKP arkasındaki desteğini çekme sinyalleri veren TÜSİAD karşısında Erdoğan, bir yandan “Bizimle kedi köpek gibi oynamak istiyorlar!” diyerek sızlanmakta, diğer yandan ise meydanlarda “Bu ülkeyi biz sermayenin hegemonyasına terk etmeyeceğiz!” diyerek şov yapmaya, kitle desteğine oynamaya devam etmektedir.

Her şeye rağmen bu çekişmenin son sözünü ise ABD emperyalizmi söyleyecektir. Ilımlı İslam modelinde AKP’ye ciddi oranda ihtiyaç duysa da Kılıçdaroğlu CHP’siyle giriştiği hazırlıkları sonuca ulaştırıp ulaştıramaması ABD’nin tercihini yapmasında esas faktör olacaktır. Bu hazırlıklara paralel olarak bugün daha temkinli tutumlar alan ve iki burjuva partisi arasındaki mesafeyi korumaya özen gösteren TÜSİAD da, ABD emperyalizminin tercihini netleştirmesi ile birlikte kendi tarafını çok daha açık bir dille ve yüksek sesle dile getirecektir. Tekelci sermaye tercihlerini netleştirdikten sonra ise Erdoğan’a ya yeniden TÜSİAD’a övgüler düzmek ya da yeniden içi boş nutuklar atmak düşecektir.

AKP’nin akil adamları iş başında

Erdoğan Kasımpaşalı üslubuyla göstermelik çıkışlar yapsa da AKP, bu gerilimi kaldıracak durumda değildir. Bu nedenle Erdoğan’ın çıkışını törpülemek bir kez daha AKP’nin akil adamlarına düşmüştür. İsrail sorununda gerçekleştirilen şovlarda görev alan Davutoğlu’ndan sonra, TÜSİAD geriliminde de Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç hızla dümen başına geçmiş, gerilen ilişkileri düzeltme çabasına girişmiştir. “TÜSİAD’ı kimse yok edemez. TÜSİAD, Türkiye’nin en saygın kurumlarından biridir” diyen Arınç, TÜSİAD’ı yok etmenin kimsenin haddi olmadığını ve bunu yapmanın mümkün de olmadığını itiraf etmekten çekinmemiştir.

Tüm dayılanmalarına rağmen, tüm sermaye hükümetleri gibi AKP’nin de gerçek kimliği budur. Tüm diğerleri gibi AKP’nin de hükümet olmaya devam etmesinin en temel koşulu emperyalistlere ve TÜSİAD gibi tekelci sermaye gruplarına sunacağı hizmetlerdir. Ekran başlarında ve seçim meydanlarında atılan hamasi nutuklar ise kaba bir orta oyunundan ibarettir.

Sermaye düzeni varoldukça Hrantlar her gün yeniden katledilecek!

Düzen cephesi yaşanan tüm gelişmeleri anayasa referandumuna dolgu malzemesi olarak kullanmaya çalışıyor. Olayları, kimi bir yerden çekerek “demokrasi” diyor, kimi öbür tarafından tutup “terör”e bağlıyor. Düzen içi taraflar konsensus halinde bulundukları devlet politikaları ve kırmızı çizgiler dışında her fırsatı değerlendiriyor. Ancak sermaye devletin Hrant Dink cinayeti ile ilgili yaptığı “savunma” nedense böyle bir çatışmaya konu edilmedi. Kara çalmak için fırsat kollayanlar nasılsa bu “fırsat”ı kaçırdı ve birkaç satır yorum ile geçiştirdi. Bu durum referandum oyununun taraflarını teşhir etmek ve komünistlerin başından beri söylediklerini doğrulamak için açık bir örnek...

Faşist cinayet her gün yeniden işleniyor...

Hrant’ın faşist bir besleme tarafından katledilmesi başta tıpkı Susurluk kazası, Şemdinli olayı ve Sivas Katliamı gibi bir etki yaratmıştı. Özellikle liberal kalemler cinayetin ardından peşpeşe demokrasi çağrıları yaptılar, yer yer devleti hedefe çakacak denli radikal demeçler verdiler. ‘Devletliler’ de boş durmayarak suçu kah oraya kah buraya atmaya çalıştılar. Taziye mesajlarının ardı arkası kesilmedi. Katilin mensup olduğu partinin aşağılık başkanı Muhsin Yazıcıoğlu bile Hrant için bir şiir müsvetesi karalayarak timsah gözyaşları döktü. Ancak olayın tozu dumanı dağıldıktan sonra dava bir avuç ilerici ve devrimci güç dışında gündeme getirilmedi. Yıldönümleri ve mahkemeler dışında anılmaz oldu.

Başta yaşanan tepkinin nedeni aslında açıktı; soykırımı uğramış ve adı küfür olarak kullanılan bir halkın mensubu olan, ilerici bir aydın önce toplumsal bir linç kampanyasına konu edilmişti. Devlet tarafından hedefe çakılan bu Ermeni gazeteci mahkeme kapılarında sürdürüldü, türlü tehditlere maruz kaldı ve ardından da katledildi. Katilleri ise kahramanlar gibi karşılandı, kanlı bayraklarının önünde boy boy resimleri çekildi.

Zaman ilerledikçe ilginç gelişmeler bir bir ortaya döküldü. MİT’ten Emniyet’e, JİTEM’e kadar devletin bilim kurumları aslında cinayetten haberdardı. Hatta katilin arkadaşları doğrudan devlete muhbirlik yapıyordu. Cinayeti devletin organize ettiği, tüm kurumların da haberdar edildiği görülmekteydi. Ancak bu denli açık bir durumda bile burjuva hukuku işlemedi, işleyemedi; zira konu eşildiğinde altından çıkacak olanlar devletin kendisiydi. Böylece mesele küllenmeye ve yılda bir anılmaya başlandı.

Katliama resmi “savunma”

Bugün ise AİHM’de sürmekte olan davaya sermaye devletin verdiği savunma vesilesiyle, bir kez daha basında yer buldu vahşi cinayet. Bir burjuva medya organı “Hrant Dink’i bir kez daha vurdular!” isabetli manşetiyle duyurdu savunmayı; aslında “savunma” değil sahiplenmeydi sözkonusu olan! Devlet katliamı haklı bulurken, Dink’i birkez daha katli vacip ilan ediyordu.

Bir hukukçu gözüyle incelemeye ya da bilimsel bir değerlendirmeye tabi tutmaya dahi gerek olmayan bu

savunma metni, devletin faşizan yüzünü anlatıyordu. Salyalı ağızlar Hrant’ın katledilmesini haklı çıkarmak ve neredeyse katili kutsamak için en alçakça yalanlara başvurmaktan geri durmadılar.

Dink’in yargılandığı 301. madde ile ilgili arsızca “öldürüldüğü için düştü, ceza kesinleşmedi” deniliyor örneğin. Dink ailesi’nin de 301. madde mahkûmiyetinden doğrudan zarar görmediği için ‘mağdur’ sayılamaz ifadelerine başvurularak AİHM’e başvuru hakkı tartışılıyor, sanki başvuru olmasa sorun çözülecek, cinayet hasıraltı edilip devlet aklanacakmış gibi... Oysa bu davanın devlet lincinin ilk adımı olduğu, Dink’in bu davalarla hedefe çakıldığını görmemek için kör olmak gerek.

Yine düşünce özgürlüğü ile ilgili savunma maddeleri de insanın kanını donduracak cinsten. Devlet belki de en açık sözlü biçimde düşünce özgürlüğünü tanımadığını anlatıyor, bunu yaparken de Dink gibi ırkçılığa karşı mücadele eden bir aydını, ezilen bir ulus mensubunu faşist Nazi partisinin savunusunu yapanlarla aynı kefeye koyuyor. *“Demokratik bir toplumda bu tür yazılar halkı tahrik etmek suçunu oluşturacak ve kamu düzenini bozacaktır”* diyor.

Devletin tasmalı hukukçularının savunmada belirttikleri belki de en rezil madde Dink’e verilen ceza ile Agos’a tehditler yollayan kişilere verilen cezanın bir tutulmasıydı. “Dink’e ceza verilmeliydi, tehdit edene de verilmemesi gerekirdi” denilerek Dink’in Türklüğe hakaret ederek “nefret suçu” işlediği, Agos’a yapılan tehditler ile bunun aynı kapsamda olduğu iddia ediliyor.

Son olarak devletin Hrant’ı korumadığı, dahası cinayeti bilmesine rağmen kılını kıpırdatmadığı yönlü suçlamalara dair de aynı savunma paçavrasında “tehdit edilmiş olsaydı koruma isterdi” mealinde sözler söylenerek yanıt verilmeye çalışılıyor.

“Devlet kendine yakışanı yaptı”

Devletin savunmasını çok yönlü olarak incelemek mümkün ama bugün buna gerek dahi yok. Rakel Dink’in “bebekten katil yaratan karanlık” olarak nitelediği faşist sermaye düzeni açıkça suçunu kabul ediyor, “hak ettiğini buldu” diyor. Kendi cephesinden hakkı var; zira onyıllardır bu düzen muhaliflere, etnik ve dinsel azınlıklara, ilericilere, devrimcilere “katliam” ya da “uzlaşma” dışında seçenek tanımıyor. Düşüncelerinde ısrar eden ve reddedenler katlediliyor, uzlaşanlar ise düzenin onlara sunduğu koltuklara, gazete köşelerine ya da resmi makamlara kurulup katledilenlerin ardından gözyaşı döküyorlar.

AİHM savunmasından sonra da öyle oldu! Hükümetin sözde demokrat takımı içlerinin savunmadan dolayı rahat olmadığını söyleyerek ahkam kesti, hükümetin imza makamı Gül de devletin ihmallerinden bahsederek “tarafsızlığını” korudu. Birkaç liberal kalem ise zehir-zemberek yazılar yazarak Dink’in “hesabını sordular!” Oysa bu savunmanın aylar önce tüm bu yazarlara iletildiği ancak bugüne kadar kimsenin tek kelime etmediği yine kulislere dolaşmaktaydı. Tüm bu kirliliğin ve rezilliğin ortasında Hrant’ın kardeşi Arat Dink’in tek bir cümlesi pek çok karmaşık ilişkiyi anlatmak için yeterliydi: “Devlet kendine yakışanı yaptı”

İşte devletin ve hükümetin tüm kademelerince bilinen faşist bir katliam, açık bir devlet terörü örneği ve cinayeti savunmak, meşru göstermek için Hrant’ı Nazi’ye benzetmekten gocunmayan aşağılık bir zihniyet. Bir de susarak bunu oyalayan sözde taraflar, sözde liberaller, sözde demokratlar... Kapitalist çürümeyi ve aşağılık referandum oyununu görmek için fazlasına gerek dahi yok. Hrant’ı bir kez daha saygıyla anmak ve ona hiç bir emeğin boşa gitmeyeceğini söyleyerek teşekkür etmek boynumuzun borcu olsa gerek...

Devletin “dostane çözümü”

Dışişleri Bakanlığı’nın, Hrant Dink davası için Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne gönderdiği ve Dink’in mahkum edilerek hedef haline getirilmesini Nazi örneği ile savunduğu savunma metnine “dostane çözüm” arayışları sürüyor. Referandum aldatmacası eşliğinde demokratikleşme rüzgarları estiren AKP hükümeti, Hrant Dink’in katledilmesine giden yolu açan anayasanın 301. maddedeki ısrarını korurken, “yaşam hakkının korunması” ve “ifade özgürlüğü” gibi söylemleri diline dolamayı ihmal etmiyor.

Referandum sürecinde AİHM’e sunulan skandal savunmanın ayrıntılarının ortaya çıkmasıyla zor duruma düşen sermaye devleti “dostane çözüm” üzerinde duruyor. AİHM’deki savunmaya ilişkin soruları yanıtlayan Türk devletin Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Dink olayında iki konuda yapılan müracaatlar olduğunu söyledi. Davutoğlu, bu müracaatlardan birinin yaşam hakkının korunması, diğlerinin de ifade özgürlüğü konusunda olduğu bilgisini verdi.

“Gerek yaşam hakkı gerekse ifade özgürlüğü konusunda devlet bütün sorumluluklarını yapmalıdır, böyle bir şeyi tartışma konusu bile etmeyiz” diyen Davutoğlu, bu savunmaların teknik düzeyde yapılan ve herhangi bir bakan imzası gerektirmeyen savunmalar olduğunu savundu.

Türk devleti “dostane çözüm” konusunda iki çözüm yolu üzerinde duruyor. Birincisi, hükümet ve davacı Dink ailesinin anlaşarak dostane çözüme gitmesi. Ancak Dink ailesinin bu anlaşmaya sıcak bakmadığı biliniyor. Bu nedenle hükümette “tek yanlı beyanda bulunma” ve böylece “dostane çözüme” gitme görüşü ağırlık kazandı. Buna göre Türkiye Dink’e ilişkin iki davada da Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’ni ihlal ettiğini ve tazminat ödemeyi kabul ettiğini bildirecek. AİHM’in Türkiye’nin beyanını kabul etmesi durumunda, başvuruçuların “mağdur” sıfatı ortadan kalktığı için dava düşecek.

Cemil Çiçek'in İrkçi-şovenist hezeyanları

Sermaye devletinin Kürt sorununda yaşadığı çözümsüzlük, sermaye hükümetinin şeflerinin kullandıkları dile de yansıyor. Son olarak, Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, ırkçı-faşist yüzünü “sünnetsiz terörist” argümanını kullanarak açığa vurdu.

Kürt hareketinin tasfiyesi üzerine kurulu “açılım” sürecinde kullandıkları süslü cümlelerle hatırlanan sermaye hükümetinin temsilcileri, Kürt halkına ve ezilen halklara karşı düşmanlıklarını gösteriyorlar. Ermenileri ve Kürtleri hedef alan Çiçek, *“Türkiye’nin 40 yılı aşkın bir zamandır terörle uğraştığını”* belirterek *“‘80’den önce ideolojik terör, ‘80’den sonra sağ-sol terörü... Sadece Ermeni terörü de değil, Ermeni terörü ile PKK terörü arasında yakın işbirliği var; bunlar kan kardeşidir. O devreden çekildi, işi bu tarafa verdiler. Zaten, özür dilerim, bir kısım teröristlerin sünnetsiz oluşu, size çok şeyi ifade ediyor demektir. Yani bu, bir rivayet falan değil, biz kimin ne olduğunu iyi biliyoruz”* şeklinde konuşmaktadır.

Kuşkusuz Çiçek’e bu sözleri söyleten Kürt halkının taleplerini düzene dayatıyor olmasıdır. Çiçek’i bu duruma düşüren ruh halinin arkasında düzenin imha ve inkar politikası var. Resmi tarihe iyi çalışmış bir öğrenci olarak bu sermaye temsilcisinin söylediği şeyler de yeni değil. Hrant Dink’in katli üzerinden Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne yapılan savunma da resmi tarihin benzer bir yorumudur.

Resmi tarihin argümanlarını “tek bayrak, tek millet, tek dil” olarak ezbere konuşanlar, kurulu düzenin meseleye bakışını özetlemektedir. Vakti zamanında “kart-kurt”, “dağ Türkü” yalanı uyduranlar Kürt halkının verdiği mücadeleler sayesinde gelineen noktayı kabullenememekte, zaman zaman bu inkarı benzer argümanlarla dışa vurmaktadırlar.

Polis önce kitleye sonra taziye evine saldırdı

PKK’nin 20 Eylül tarihine kadar sürecek olan eylemsizlik kararına rağmen Türk devletinin gerçekleştirdiği operasyonlar sürerken, katledilen gerillaların sahiplenilmesi bile sermaye devleti tarafından tahammülsüzce karşılanıyor.

Şemdinli’de çıkan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası Şeyma Yıldız’ın cenazesi Doğubayazıt’ta toprağa verildikten sonra polis kitleye saldırdı.

Şemdinli ilçesinde çıkan çatışmada yaşamını yitiren 4 HPG gerillasından biri olan Şeyma Yıldız’ın cenazesi Şehir Mezarlığı’nda toprağa verildi. Kepenklerin de kapandığı Doğubayazıt’ta, cenaze törenine binlerce kişi katıldı.

Cenazenin toprağa verilmesinin ardından kitle ilçe merkezine doğru yürümek istedi. Kitlenin içerisinde bir grup FEM Dershanesi ile BİM Mağazası’nı taşıdı. Kitlenin yürüyüşüne polis gaz bombası ve tazyikli su ile saldırırken, polis adeta terör estirdi. Polisin saldırısı karşısında kendini korumaya çalışan kitle bir polisi tartaklayarak silahına el koydu.

Silahı alanların eve girdiği iddiasında bulunan polisler bunun üzerine, taziye evine de baskın düzenledi. Evin bütün camlarını kıran polisler evde bulunan kadınları tartakladı. Çok sayıda kişinin yaralandığı bildirilirken 10’a yakın kişi de gözaltına alındı.

Şırnak’ta kitlesel boykot mitingi

Barış ve Demokrasi Partisi’nin (BDP) Anayasa referandumunu boykot çalışmaları çerçevesinde Şırnak’ın Cizre ilçesinde gerçekleştirdiği mitinge yaklaşık 50 bin kişi katıldı.

“Ne ‘Evet’ ne ‘Hayır’ demokratik hakkımı kullanıyorum sandığa gitmiyorum” şiarıyla yapılan mitinge BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, BDP Şırnak Milletvekili Hasip Kaplan ve BDP yöneticileri katıldı.

Mitingde “İnadına boykot inadına demokrasi”, “Ne kadar boykot o kadar demokrasi”, “Anaların gözyaşı dinmedi Erdoğan, kadınlar seni boykot edecek” ve “Çocuklarımız hâla cezaevinde sandığa gitmiyoruz” pankartları açıldı.

BDP Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, kadınların zılgıtları ve havai fişek gösterileri arasında kürsüye çıkarken, zılgıt ve alkışlar nedeniyle konuşabilmek için bir süre beklemek zorunda kaldı. Demirtaş, yaptığı konuşmada Kürtleri yok sayanlara, inkar edenlere karşı 12 Eylül’de referandumu boykot edeceklerini söyledi.

Demirtaş: *“Yeni bir anayasa yapılmayacaksa, Terörle Mücadele Kanunu (TMK) değişmeyecekse, operasyonlar durdurulmayacaksa, cezaevindeki arkadaşlarımız bırakılmayacaksa ve seçim barajları düşürülmeyecekse kesinlikle boykot kararından vazgeçmeyeceğiz”* dedi.

Konuşmaların ardından binlerce kişi gece geç saatlere kadar halay çekti. Konserin ardından ise polis tahammülsüz tutumunu birkez daha gösterdi. Kitlenin içerisine rastgele gaz bombası atarak kitleyi dağıttı.

BDSP panellerle referandum çalışmalarını sürdürüyor

Anayasal hayaller değil, devrimci sınıf mücadelesi!

Kayseri’de işçiler referandumunu tartıştı

BDSP tarafından düzenlenen “İşçiler referandumunu tartışıyor!” başlıklı toplantı 22 Ağustos Pazar günü Kayseri İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirildi.

Toplantıda açılış konuşmasını yapan BDSP temsilcisi, anayasaların burjuva sınıf iktidarını koruma anlayışıyla hazırlandığını, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yenilendiğini, emeğe yönelik saldırılar için, dünden bugüne etkin bir tarzda kullanıldığını dile getirdi. Sermaye partilerinin “evet” ve “hayır” tutumunun anlamına değinen BDSP temsilcisi işçi ve emekçilere düşmanlıkta ve sermayeye hizmette evet-hayır cephesini oluşturan düzen partilerinin tam bir anlayış birliği içinde olduğunu canlı örneklerle ortaya koydu.

“Evet-hayır” ikilemi üzerinden yaratılan sahte taraflaşmada işçilerin bağımsız devrimci tutumunun boykot olması gerektiğinin altını çizen BDSP temsilcisi, işçilerin ancak fiili-meşru mücadele ile ekonomik-sosyal-siyasal haklarını kazanabileceğini belirtti.

Toplantıda söz alan sınıf bilinçli işçiler, düzen partilerinin birbirinden farksız olduklarını, evetçi-hayırcı diye referandum dalaşına girenlerin işçi sınıfına saldırıda, patronlara hizmette sınır tanımadıklarını ortaya koydular. Toplantıda söz alan gençler referandum oyununu bozmak için boykot çalışmasını güçlendirmenin önemine değindiler. Ayrıca toplantıda emekçi semtlerinde referandum toplantıları yapılması da kararlaştırıldı.

Ankara’da referandum paneli

22 Ağustos Pazar günü Ankara BDSP, Anayasa referandumu gündemli bir panel gerçekleştirdi.

“Referandum karşısında devrimci tutum” şiarı ile düzenlenen panelde “Anayasa tartışmaları ve anlamı”, “Evetçi’lerin ve ‘Hayırcı’ların buluştuğu nokta”, “Boykot tutumunun anlamı ve önemi” ve “Devrimci sınıf mücadelesinin gerektirdikleri” başlıkları ele alındı.

Gerçekleştirilen sunumların ardından tartışmalara geçildi. Pek çok insanın söz alıp soru sorarak düşüncelerini dile getirdiği tartışma bölümü referandum gündeminin çok yönlü olarak anlaşılmasını sağladı. ÇEL-MER ve UPS işçilerinin direnişlerinden bahsedilerek işçi sınıfının haklarını ancak mücadele ile kazanabileceğine ve koruyabileceğine vurgu yapıldı. Anayasal beklentilere ve hayallere karşı sınıfa karşı sınıf mücadelesini geliştirme çağrısı yapıldı.

Metal işçileri boykota çağırıyor

Metal İşçileri Birliği, 22 Ağustos Pazar günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nde “İşçiler referandumunu tartışıyor!” başlıklı bir toplantı gerçekleştirdi.

Toplantıda ilk sözü alan SES Şube Yönetim Kurulu’ndan bir kamu emekçisi “Anayasa nedir? İşçiler için neyi ifade eder? Burjuva hukukunda anayasanın yeri nedir?” konulu sunumunu gerçekleştirdi.

BDSP adına yapılan konuşmada ise “Evet-hayır” ikilemi üzerinden yaratılan sahte taraflaşmada işçilerin bağımsız devrimci tutumunun boykot olması gerektiğinin altı çizildi. İşçi ve emekçilerin, toplumun

Ümraniye

ezilen kesimlerinin, Kürt halkının, emekçi kadınların taleplerinin ancak sınıf mücadelesinin yükselmesi ile elde edilebileceği söylendi. ÇEL-MER direnişinden de örnekler verilerek, işçilerin ancak fiili-meşru mücadele ile kazanabileceği ifade edildi.

Metal İşçileri Birliği adına konuşan bir metal işçisi, çalışma sırasında işçi ve emekçilerin yönelttiği sorulardan ve hayırcıların tutumundan bahsederek, düzen partilerinin bugün için hepsinin aynı şeyi simgelediklerini ve birbirinden farksız olduklarını dile getirdi. İşçilerin gündeminin işten çıkarmalar, sendikasızsız çalışma, düşük ücret dayatmaları ve iş güvenliği olduğunun belirtildiği konuşmada referandum gündeminin işçi sınıfına dayatıldığı söylendi.

Tekstil işçileri referandumunu tartıştı

Tekstil İşçileri Bülteni çalışanları 22 Ağustos günü PSAKD Buca Şubesi’nde gerçekleştirdikleri bir forum ile referandum oyununu tartıştı.

Seminerde anayasanın tanımı yapılarak “Anayasalar mevcut bir toplum yapısı içerisinde, iktidar kurumlarının idari işleyişi ve birbirleriyle olan ilişkilerini anlatan hukuksal metinlerdir.” denildi. Önce toplumsal yapının değiştiği, ardından ise mevcut ilişkilere hukuksal biçim kazandırıldığı ifade edildi. Hak ve özgürlüklerin geçmişte mücadeleler ile kazanıldığı, kazanıldıktan sonra anayasaya yazıldığı ve güvenceye alınmasının da mevcut mücadele düzeyi ile ilgili olduğu belirtildi. Anayasada yazsın ya da yazmasın, haklarımızı almanın yolunun mücadeleden geçtiği ÇEL-MER işçilerinin verdiği mücadele örnek verilerek anlatıldı. Kalıcı hak ve özgürlüklerin ancak mevcut siyasal yapıyı yıkacak bir devrim ile kazanılabileceği söylendi.

İlk konuşmanın ardından mevcut tartışmanın anayasanın üç maddesi üzerinden şekillendiği belirtilerek bunun gerisinde de AKP’nin iktidar gücü olmak üzere yaptığı hamleler olduğu söylendi.

Evet-hayır ikileminin bir ve aynı kapıya çıktığı söylendikten sonra “Evetçi”lerin ve “Hayırcı”ların yalanlarına değinildi. Kimi sol güçlerin de bu evet-hayırcı cepheye şu ya da bu ölçüde katıldığı vurgulanarak bunun tehlikeleri anlatıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Boykot taktiği anlatıldıktan sonra bu taktiği savunan farklı güçlerin temsil ettikleri çizgi de ek bir değerlendirmeye konu edildi. Komünistlerin bu taktiği doğrudan düzen dışı bir çizgi ile birleştirmek istediği anlatıldı. Çeşitli güçlerin oluşturduğu boykot cephesinin ise yine de anlamlı olmakla beraber alternatif anayasaları gündeme getirdiği yani mücadelenin düzen içi yapısını aşamadıkları vurgulandı.

Sunumların ardından geçilen soru-yanıt bölümüyle seminer sona erdi.

Ümraniye’de referandum paneli

22 Ağustos günü Ümraniye’de “Referandumda doğru tutum ne olmalıdır?” başlığıyla bir panel gerçekleştirildi. Panele konuşmacı olarak BDSP temsilcisi Atlen Yıldırım ve Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır katıldı.

Panelde ilk sunumu yapan Yaraşır konuşmasına, kapitalist krizin bugün geldiği aşamadan ve bunun sonucu olarak şiddetlenen sınıf çatışmasından bahsederek başladı. 2008 yılında patlak veren krizle birlikte işgal, direniş, grev gibi eylemlerin tarih sahnesine yeniden çıktığını ve sınıfta yeniden vücut bulmaya başladığını söyleyen Yaraşır, sınıf hareketindeki gelişmelerin, UPS, ÇEL-MER, TEKEL işçilerinin gerçekleştirdikleri eylemlerin üzerinden atlayarak referandum tartışması yürütmenin doğru olmadığının altını çizdi. Evet-hayır ve anayasal düzlemdeki boykot tartışmalarında burjuvazinin ideolojik hegemonyasının olduğunu ifade eden Yaraşır, asıl olarak sınıflar mücadelesi içerisinde taraf olmak ve işçi sınıfıyla bağ kurmak gerektiğini vurguladı.

Panelde ikinci olarak BDSP temsilcisi Atlen Yıldırım söz aldı. Yıldırım, referandum tartışmalarında ‘evetçi’ tarafın devlette daha egemen hale gelmek istediğini, “hayır” diyen düzen partilerinin ise geçmişten bugüne gelen konumlarını korumaya çalıştıklarını söyledi ve kamu emekçilerinin toplu sözleşme hakkına ve fişlenmenin engellenmesine ilişkin maddelerin işçi ve emekçilerin kafalarını karıştırmak için atılan yemler olduğunu belirtti.

“Referandumda boykot, biz kendi anayasamızı hazırlayalım” diyen siyasi hareketlerin partiyle

sovyetleri birbirine karıştırdığını, toplumsal yapı değişmeden bugünden bir sosyalizm anayasası hazırlanamayacağını söyledi.

Panel karşılıklı tartışmalar şeklinde yürüdü. Burada daha çok Kürt hareketinin anayasa değişikliği tartışmalarındaki tutumu konuşuldu.

GOP'ta “Referandum ve devrimci tutum” paneli

Gaziosmanpaşa'da 21 Ağustos günü araştırmacı-yazar **Volkan Yaraşır** ve BDSP temsilcisi **Atlen Yıldırım**'ın konuşmacı olarak katıldığı panelin ilk bölümü Volkan Yaraşır'ın konuşmasıyla başladı. Konuşmasına dünya ölçeğinde gerçekleşen ve son dönemlere damgasını vuran işçi eylemleri, grev ve direnişlerle başlayan Yaraşır, kapitalizmin küresel krizine karşı mücadele dalgasının yayılarak devam ettiğini vurguladı. Dünya işçi sınıfı hareketinin tarihsel gelişimine değinen Yaraşır, işçi ve emekçilerin en ufak haklarını dahi fiili-meşru mücadeleyle kazanabileceğinin altını çizdi.

İkinci olarak BDSP temsilcisi **Atlen Yıldırım** söz aldı. Düzen içi kliklerin devlet içindeki etkinliklerini artırma ve referandum aldatmacasıyla işçi ve emekçileri düzene yedekleme çabalarına değinen Yıldırım, sermaye iktidarının alt yapı-üst yapı ilişkisini açıklayarak konuşmasını sürdürdü.

Yıldırım, sermayenin 'evet'inin de 'hayır'ının da, sömürü düzenine meşruiyet kazandıran ve emekçileri düzen içi çözümlerle sınırlayan bir tutum olduğunu vurguladı. Yıldırım, sınıf devrimcileri dışında taleplerini anayasal formlarla tanımlamaya çalışan “boykot”çuların da yine kitlelerde sistem içi hayaller yarattığına dikkat çekti.

İkinci bölümde en dikkat çekici konular; bazı siyasi grupların alternatif olarak sunduğu anayasa tasarıları ve taban örgütlülükleri oldu.

BDSP temsilcisi Yıldırım, devrimci komünistlerin münecim olmadığını vurgulayarak, anayasaların toplumsal değişim süreçlerinin ardından gerçekleşebileceğini ifade etti. Sovyetler Birliği'nde de anayasanın devrimden sonra hazırlandığını vurgulayan Yıldırım, “toplumsal devrimden sonra parti iktidarı mı olacak sınıfın iktidarı mı? Eğer parti iktidarı olacaksa partinin ihtiyacına göre önden bir anayasa hazırlanabilir. Eğer sınıfın iktidarı olacaksa sınıf mücadele deneyimleri ve birikimlerinden elde ettiği sonuçlarla toplumsal değişimden sonra kendi anayasasını yapar. Parti burada yapan değil, yönlendirendir” dedi. Marksistlerin meseleye böyle bakması gerektiğini vurguladı.

Yaraşır ise ikinci bölümde yaptığı konuşmalarda Paris Komünü'nden Sovyetler deneyimlerine ve işçi konseylerine kadar sınıfın taban iradesinin ifadesi olan örgütlenmelere değindi. Sınıfın öz örgütlenmelerini yaratmanın önemine değinen Yaraşır, ÇEL-MER işçilerinin direniş/işgal komitesini örnek vererek konuşmasını sürdürdü. Partilerin anayasa tasarıları hazırlamasının ve taban örgütleri yerine kendini ikame etmesinin sınıfın iradesine ket vurmak ve taban örgütlerini iğdiş etmek anlamına geleceğini ifade etti.

Soru cevap kısmının ardından program sona erdi

BDSP'nin referandum çalışmalarından...

Düzen içi dalaşmaya boykot!

Antakya

Antakya BDSP referandum çalışmaları kapsamında toplamda 150 afiş ve 3 bin bildirge kullanırken, birçok emekçiyle boykot tutumu üzerine tartışma fırsatı yakalandı.

Ayrıca Antakya merkeze bağlı Yeşil Pınar Beldesi'nde düzenlenen halk festivalinde de stant açan sınıf devrimcileri burada da boykot çağrısı yapmaya devam ettiler.

Belediye tarafından düzenlenen ve 4 gün süren festival boyunca BDSP'liler alanda Kızıl Bayrak gazetesinin bulunduğu stantlarını açarak emekçilere ulaşmaya çalıştılar. Festivalde seçim bildirgelerinin dağıtımı yapılırken, gazete satışı da yapıldı.

Festivalin üçüncü günü Yeşilpınar Belediye Başkanı

Malik Kılıç'ın eşi olan aynı zamanda Antakya Emekli-Sen Başkanı olan Meryem Kılıç ve birkaç tertip komitesi üyesi, sınıf devrimcilerinin yanına gelerek festivali düzenleyen belediyenin CHP'li olduğunu ve boykot söylemini festival alanında görmek istemediklerini belirttiler. Bu çerçevede sınıf devrimcilerinin alana astığı “Hak ve özgürlükler için referandum sandığına değil, boykot'a mücadeleye” şiarlı ozalitin alandan kaldırılmasını istediklerini ifade ettiler. Tertip komitesi adına gelenlerin, materyallerin zorla söküleceğini belirtmeleri üzerine sınıf devrimcileri materyallere dokunulması halinde bu uygulamayı teşhir edeceklerini ve materyallerin sonuna kadar savunulacağını söylediler.

Daha sonra tertip komitesi adına gelenler, tüm devrimci kurumların dışarıda olduğunu, sadece bir kurumun içeride kalmasını ayrımcılık olarak gördüklerini ifade ettiler. Bazı devrimci kurumların da müdahil olduğu ve gerginlik aşamasına gelen tartışmalardan sonra sınıf devrimcileri festival akışının sekteye uğramaması için materyallerin içeride kalması koşuluyla stantlarını dışarı taşıma kararı aldılar. BDSP standı dışarıya taşındıktan kısa bir süre sonra alana gelen “hayırcı cepheden” olan Halkevleri içeride stant açarken hiçbir engelleme ile karşılaşmadı.

Adana

Adana'da referandum bildirgeleri işçi ve emekçilere ulaştırılmaya başlandı. Bildirgeler, Şakirpaşa Sanayi, Karşıyaka Sanayi ve Keresteciler Sitesi'ne dağıtıldı. Özellikle tekstil işçilerinin işe gidiş güzergâhları olan Saydam Caddesi, Obalar Caddesi ile metal işçilerinin yoğun olarak kullandığı Barkal Kavşağı'nda bildirge dağıtımları yapıldı. Emekçi semtlerinde de bildirge dağıtımları sürdü. Şakirpaşa, Yurt ve Denizli mahallelerinde “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde / BDSP” şiarlarının yer aldığı önlükler giyilerek kapı kapı gerçekleştirilen dağıtımlarda emekçilerle referandum üzerine tartışmalar yürütüldü.

İzmir

20 Ağustos günü Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde metal ve tekstil fabrikalarına Metal İşçileri Birliği'nin TİS tasarıları, Metal İşçileri Bülteni ve Metal İşçileri Birliği'nin etkinlik davetiyeleri ulaştırıldı. Löher Asansör'den, Üstünel Pompa ve Polisac'a, Roteks'ten, Muto ve Belgü Tekstil'e yüzlerce işçiye etkinlik çağrıları ulaştırılmış oldu.

Aynı gün Çiğli Organize girişinde yüzlerce el ilanı dağıtılarak işçi ve emekçiler 22 Ağustos günü gerçekleştirilen referandum etkinliğine çağrıldı. Bununla beraber etkinlik davetiyesi ve BDSP'nin seçim bildirgesi AOSB'deki tekstil işçilerine ulaştırıldı.

İşçilerin ilgisine konu olan dağıtım sırasında, bir metal fabrikasında patronun tehditlerine maruz kalındı. Tehdit savuran asalak patron dağıtımın devam etmesi ile geri çekildi.

Referandum kampanyası kapsamında İzmir'in emekçi semtlerinde afiş çalışmasını sürdüren BDSP çalışanları Çiğli'nin Güzeltepe ve Harmandalı semtlerine referandum afişlerini yaptılar.

Ankara

Ostim, Batıkent, Ulus ve Tuzluca'yır'da BDSP'nin referandum bildirgeleri ve 22 Ağustos'ta yapılan “Düzenin referandum oyununa karşı devrimci tutum” panelinin çağrıları emekçilere ulaştırıldı. Dağıtım yerlerinde emekçilerle sohbet etme şansı da yakalandı. Kurtuluşun anayasa değişikliğinden değil, işçi ve emekçilerin örgütlü gücünden ve mücadele etmekten geçtiği vurgulandı. Toplam 2000 bildiri işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

İstanbul

BDSP'nin referandum afişlerini Sarıgazi Mahallesi, 1 Mayıs Mahallesi, Dudullu-İmes hattı ve Tavukçuyolu'nda yaygın bir şekilde yapan BDSP'liler Sarıgazi'deki afiş çalışması sırasında polis tacizine maruz kaldılar.

Bir resmi polis otosu BDSP'lileri afiş faaliyeti boyunca taciz etti. Ayrıca Tavukçuyolu'ndaki faaliyet sırasında işçilerle referandum üzerine sohbetler yapıldı.

Kayseri

BDSP bildirgelerini Hacıbektaş Şenlikleri'nde de emekçilere ulaştıran BDSP'liler 19 Ağustos sabah saatlerinde işçilerin yoğun olduğu servis noktalarında boykot bildirilerinin dağıtımını gerçekleştirdiler. Eskişehir bağlarında bulunan işçi servis güzergahlarında gerçekleştirilen dağıtımlarda 1500'e yakın bildirge kullanıldı. Ajitasyonlar eşliğinde yapılan dağıtımlarla işçiler düzen içi dalaşmaya taraf olmamaya çağrıldı. Dağıtımlar sırasında pek çok işçi ile de sohbetler gerçekleştirildi ve referandumu boykot etmenin gerekçeleri popüler bir dil ve çeşitli örneklerle anlatıldı. İşçilerin referanduma olan ilgisi dikkat çekiciydi.

Kızıl Bayrak / Antakya - Adana - İzmir - Ankara - İstanbul - Kayseri

Referandum oyununun aktörü düzen güçleri sınıf devrimcilerine azgınca saldırmaya devam ediyor...

Faşist baskı ve terörünüz devrimci sınıf faaliyetindeki ısrarımızı boğamayacak!

Ücretli kölelik düzeni kapitalizmin efendileri, gerici iç iktidar mücadelelerinin bir yansıması olan referandum oyunu ile işçi ve emekçileri birkez daha aldatmaya, “evet-hayır” ikilemi üzerinden kendilerine yedeklemeye çalışıyorlar. Hepsisi de emek düşmanı olan bu ikiyüzlü düzen aktörleri, “12 Eylül’le biz hesaplaşacağız!”, “Demokratikleşmenin önünü biz açacağız!”, “Hak ve özgürlükleri biz genişleteceğiz!” gibi haması laflarla milyonlarca işçi ve emekçinin gözüne baka baka yalan söylemeye devam ediyorlar. Hepsisi işçi-emekçilere ve Kürt halkına düşman, hepsi öz be öz ‘12 Eylül çocuğu’ olan düzen güçleri, önümüze birkez daha koydukları ‘seçim sandığı’ ile bu aldatmacanın parçası olmamızı istiyorlar.

Düzen güçlerinin gerçek yüzü faşist baskı ve terördür!

İşte ‘demokratikleşme’ maskesini taktıkları, işçi ve emekçileri süslü sözler ile kandırmaya çalıştıkları böylesi bir dönemde, düzenin efendileri gerçek yüzlerini saklayamıyor, ilerici ve devrimci güçlere azgınca saldırmaya devam ediyorlar.

Bu sabah (25 Ağustos), Mamak İşçi Kültür Evi’ne ve evlere yapılan polis baskınları sonucu, **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** ve **Mamak İşçi Kültür Evi** çalışanları **Hızlan Erpak, Onur İnce, Hüseyin Ünal, Ozan Uzun, Tuğba Tavlı, Özgür Aydın** ve **Emre Azapçı** isimli sınıf devrimcileri gözaltına alındı. Ankara Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı Terörle Mücadele Şubesi ekipleri tarafından gerçekleştirilen baskınlarda sınıf devrimcilerine azgınca saldıran sermaye devletinin bekçi köpekleri, aynı zamanda birçok eşyaya el koydu, birçokunu ise talan etti.

Sermaye devleti sınıf devrimcilerine saldırmaya devam ediyor!

Ankara polisinin sınıf devrimcilerine yönelik operasyonuna, 6-8 Ağustos tarihleri arasında gerçekleştirilen **7. Mamak Kültür Sanat Festivali** gerekçe gösterildi. Festivalin ön çalışmasına defalarca saldıran, festival sırasında ise alana verilen elektriği kesmeye kadar birçok engelleme çabası içerisine giren düzen güçleri, sınıf devrimcilerini “*Festivalle yasa dışı örgüte yardım etmek*”, “*Yasa dışı örgüt dökümanı kitap satmak*” iddiaları ile gözaltına aldılar.

Devrimci sınıf mücadelesine kültür-sanat cephesinden sunulan bir katkı olan festival, sermaye devletinin geçtiğimiz yıl da benzer biçimde saldırılarına hedef olmuştu. Festivalin ardından yine Mamak İşçi Kültür Evi’ne ve evlere baskınlar düzenlenmiş, operasyonlar sonucu Gülnur Ertaş, Eda Ünal ve Evrim Erdoğan isimli 3 sınıf devrimcisi “*Yasadışı örgüt TKİP’nin faaliyetlerine katılmak ve örgütün propagandasını yapmak*” iddialarıyla tutuklanarak aylarca tutsak edilmişti.

BDSP’li sınıf devrimcilerine dönük gözaltı ve

tutuklama terörü yakın zamanda başka biçimlerde de kendini göstermişti. 31 Mart günü Ankara, İstanbul, İzmir ve Bursa’da eş zamalı ev ve kurum baskınları gerçekleştiren sermaye devleti, birçok sınıf devrimcisini gözaltına almıştı. 3 Nisan 2010 tarihinde Ankara’da çıkarıldıkları mahkemece tutuklanan 5 sınıf devrimcisi ise “*Örgüt üyesi olmadığı halde örgüt adına faaliyet yürütmek*”, “*örgüt propagandası yapmak*” suçlamaları ile aylarca tutuklu yargılanmışlardı. BDSP’lilerin “Alaattin Karadağ ile ilgili eylemlere katılmaları”, “TEKEL eyleminde slogan atmaları” da bu suçlamalara dayanak olarak gösterilmişti.

Devlet terörünün hedefi devrimci sınıf faaliyetidir!

Faşist baskı ve terörle birkez daha karşı karşıya kalan sınıf devrimcileri, sermaye devletinin asıl hedefinin devrimci sınıf faaliyetindeki ısrar olduğunu biliyorlar. Devrimci sınıf faaliyetindeki ısrarlarının düzen güçlerinin korkularını büyüttüğü birkez daha gözler önüne seriliyor.

Gücünüz sesimizi boğmaya yetmez!

Bizler **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** olarak, işçi ve emekçilere, ilerici ve devrimci güçlere

sermaye düzenine karşı fiili-meşru ve birleşik mücadeleyi yükseltme çağrımızı birkez daha yineliyoruz!

Ve bizler, sermaye devletinin her türlü engelleme çabasına, tüm faşist baskı ve terörüne rağmen devrimci sınıf faaliyetindeki ısrarımızı sürdürmeye ve ücretli kölelik düzenine karşı mücadelemizi büyötmeye devam edeceğimizi birkez daha haykırıyoruz!

Haykırıyoruz; demokratikleşme yalanlarınız ve referandum aldatmacanız karşısında işçi ve emekçileri, gerçek kurtuluş için devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırmaya devam edeceğiz!

Haykırıyoruz; “Yeni bir dünya, yeni bir kültür için” yürüttüğümüz devrimci kültür-sanat faaliyetimizi kavganın silahı yapmayı sürdüreceğiz!

Haykırıyoruz; her türlü zorbalığınıza karşı, “Üzerinize üzerinize yürümeye ve yüzüne tükürmeye” devam edeceğiz!

Haykırıyoruz; işgallerle, grevlerle ve direnişlerle sınıf mücadelesini yükselterek, er ya da geç bu sömürü düzenini tarihin çöplüğüne göndereceğiz!

Gözaltındaki devrimciler serbest bırakılsın!

Devrimci faaliyet engellenemez!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

25 Ağustos 2010

Gözaltı terörü protesto edildi!

Mamak İşçi Kültür Evi’ne ve evlere yapılan polis baskınları ile 7 BDSP’linin gözaltına alınması 25 Ağustos günü gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 25 Ağustos akşamı İstanbul ve Ankara’da yaptığı eylemlerle baskıların devrimci siyasal faaliyeti engelleyemeyeceğini söyledi.

İstanbul

İstanbul’da Taksim Tramvay Durağı’nda bir araya gelen sınıf devrimcileri burada bir basın açıklaması yaparak gözaltı terörünü protesto etti.

“Faşist baskı ve teröre son! Gözaltılar serbest bırakılsın! / BDSP” pankartı ile “Devrimci faaliyet engellenemez!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” dövizlerinin açıldığı eylemde, basın açıklamasını BDSP temsilcisi Eren Onur gerçekleştirdi.

“Devlet terörünün hedefi devrimci sınıf faaliyetidir” diyen Onur, faşist baskı ve terörle birkez daha karşı karşıya kalan sınıf devrimcileri olarak, sermaye devletinin asıl hedefinin devrimci sınıf faaliyetindeki ısrar olduğunu bildiklerini ifade etti. Onur açıklamanın sonunda devrimci sınıf faaliyetindeki ısrarın devam edeceğini vurguladı.

Eyleme Alınteri, Devrimci Proletarya, Emekçi Hareket Partisi, Kaldıraç, Partizan, UİD-DER, İSKİ ve Atık Kağıt işçileri katıldı.

Ankara

Ankara’da gerçekleştirilen eylemde Mamak İşçi Kültür Evi’nin önünde toplanan kitle sloganlar eşliğinde Tuzluca Meydanı’na yürüdü. Burada yapılan basın açıklamasında şunlar ifade edildi: “9.yılıni dolduran Mamak İşçi Kültür Evi işçi-emekçileri yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı insanca bir yaşam için, yeni bir dünya mücadelesine çağırdı. Sosyal yıkım saldırılarına, işsizliğe, geleceksizliğe karşı örgütlemiş olduğu 7. Kültür Sanat Festivali’nde binlerce emekçiyi buluşturdu. İşte bu yüzden biz sınıf devrimcilerinden korkuyorlar. Binlerce işçi emekçinin yan yana gelmesinden, kendi sorunlarına sahip çıkmalarından korkuyorlar.

Buradan bir kez daha sesleniyoruz ki; hiçbir baskı ve terör bizleri yıldıramayacak, devrimci faaliyetimizi engelleyemeyecektir.”

Basın açıklaması bitirildikten sonra mahalle aralarından ajitasyon konuşmaları yaparak, sloganlarla tekrar Mamak İşçi Kültür Evi’ne gelindi.

Eyleme bir çok devrimci kurum da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Ankara

Tuzla tersanelerinde gözler BETESAN direnişinde...

TİB-DER Başkan Yardımcısı ve BETESAN işçisi Zeynel Kızılaslan'ın 11 Ağustos günü başlattığı direnişi, ilk gününden bu yana tersane işçilerinin ilgisine konu oluyor.

Tersanelerde kölece çalışma koşulları ve hak gaspları altında çalışan birçok işçi direniş çadırına uğrayarak sorunlarını dile getiriyor. Zeynel Kızılaslan, BETESAN direnişini kendi kaleminden çıkan direniş güncesiyle anlatıyor.

9. gün

Sabah erken saatlerde çadırı kurduğumuzda yavaş yavaş işçiler gelmeye başladı. Birçoğu selamlayarak geçiyor.(...)

Bir yurtsever işçi arkadaş çadırımıza geldi. Tersaneler, ulusal sorun ve referanduma dair konuştuk.(...) Bir BETESAN işçisi daha geldi. Selamlaştık onunla. BETESAN'daki işçilerin son durumu üzerine konuştuk(...)

(...)Bir işçi arkadaşımız yaşadığı ücret gaspı üzerinden derneğimizin "Tuzla Gemi direniş şubesi"ne başvurdu. Biz de bu konuda yardımcı olabileceğimizi söyledik.

Tersane işçisinin Orhan Babası, öğle arasında çadırımıza uğradı. Çadırımızı şenlendiren Orhan Baba ve arkadaşı bizi tebrik ettiler.

Çelik Tekne Tersanesi'nde ücret sorunu yaşayan işçiler, geçerken uğradı. Ellerinde senetlerle "Tarihi belli olmayan" bir tarihe atılan ücretlerinin "direniş"le alınabileceğini belirttik.(...)

10. gün

Bugün direniş sürecini anlatan bir bildiri çıkardık. Tuzla Gemi Tersanesi önünde bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Ben, megafonla kendi sürecimi anlattım. Bildiri dağıtımdan sonra kahvaltı yaptık. OSİM-DER'den arkadaşlar direniş nöbeti için geldiler.

(...)Bugün cuma olması nedeniyle cuma namazına giden arkadaşlar yanımıza uğradılar. ROTA aldılar. BETESAN'da yaşananlar üzerine konuştuk. Bir işçi arkadaş cuma izninde "camiye gidecem" diyerek yanımıza geldi. OSİM-DER'den arkadaşlar, direnişle dayanışma amacıyla öğle yemeğimizi karşıladı. Geç saatlere kadar yanımızda kaldılar. OSİM-DER'li yoldaşlara çok teşekkür ediyorum. Sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini bizimle paylaştıkları için.

Direniş çadırının dostu Haydar abi direniş çadırımızı ziyaret etti. Direniş süreci ve direnişler üzerine konuştuk.(...)

Akşam SEDEF Tersanesi önünde ROTA Satış yaptık. Ücret sorunu yaşayan işçilerle konuştuk. Akşam çadırı toplayıp derneğe çıktık. Akşam saat 20.00 sularında Toplumcu Mimar, Mühendis ve Şehir Plancıları derneğimizi ziyaret etti. TMMSP'den arkadaşlar çalıştıkları için direniş çadırına gelemediler. Dernekte görüştük. Çalışmaları üzerine bize bilgi verdiler. Direnişimizle her türlü dayanışmayı göstereceklerini söylediler. Bundan eminim zaten. İlk anda ilk dayanışma refleksini gösteren onlardı. Direnişimize ilk günden beri desteklerini esirgemeyen bu arkadaşlara teşekkür ederim. Kavga dostu selamlarla...

11. gün

Sabah otobüs geç kaldığı için direniş çadırını geç kurduk. Sadece pankart ve dövizleri açabildim tek başıma. Diğer arkadaşlar Aydıntepe istasyonunda bildiri dağıtımdaydı.(...)

Bekar evlerinde kalan iki tersane işçisi günün ilk misafiri oldu. Bir tanesi "Artık bu kadar yeter memlekete gideceğim" dedi. Çalışma koşulları üzerine konuştuk. Samsunlu olan arkadaşla biraz Karadeniz tersaneleri üzerine konuştuk. Ne de olsa BETESAN şirketi bünyesinde ben de Samsun Terme tersanesinde çalışmıştım (...)

(...)Saat 10.00'a doğru BETESAN'dan bir arkadaş çadıra geldi. Ellerindeki poşetin içinde elbiseleri vardı. Yüzündeki moral bozukluğu çok belli oluyor. "Hayırdır" demeye kalmadı. "Bu şerefsizler haksız yere beni de işten çıkardılar" dedi. Arkadaş Asgari Geçim İndirimi parası ve ramazanda verilen erzak parasını istediği için işten atıldı. Ustabaşlarının tutumunu eleştirdiği ve sorunları savsakladıklarını söylediği için işine son verilmiş. Daha önce benim de sorun yaşadığım bu patron yalakaları, sorunları dillendiren insanları fişleyip işlerine son veriyorlar. İşten atılan Erol usta 6 yılını BETESAN firmasına vermişti. Bir kağıt gibi buruşturup attılar.

İşten çıkan arkadaş direkt yanıma gelerek ne yapmam gerektiği konusunda yardımcı olun dedi. Ben de direnişi birlikte büyütüp bu haksızlıklara karşı mücadeleye çağırdım.(...)

Bugün hava biraz serin ve rüzgarlıydı direniş yerinde. Çadırı zaptetmekte zorlandık. Rüzgar neredeyse çadırı söküp götürecekti(...)

13. gün

Direnişin 13. günü bugün. Sabah erken saatte çadırımızı kurduk. Bir işçi "Vay burda haksızlığa karşı direnenler varmış" diyerek yanımıza geldi.(...)

Kahvaltı yaparken iki tersane işçisi geldi. Tamir işinde çalışıyorlarmış, daha önce Tuzla'da yapılan eylemler üzerine konuştuk.(...)

Üniverste öğrencisi bir arkadaş geldi. Kaptanlık okuyormuş, amcası iş başvurusu yapacakmış, yanında

gelmiş. Çadırı görünce yanımıza geldi. Süreç üzerine ve eğitim sistemi üzerine konuştuk.(...) BETESAN'da çalışan bir arkadaş geldi. BETESAN'daki son durum ve mücadele süreci üzerine konuştuk.(...) Sedef Tersanesi'nde çalışan iki arkadaş geldi. Buraya neden çadır kurduğumu sordular. (...)

14. gün

Sabah erken saatlerde çadırı kurduk. Tersanelerde temizlik işi yapan işçi arkadaş çadıra geldi. Çadırdaki oturduk.(...) Tersaneler bölgesinde yaşayan evsiz "Zagor Mesut" yanımıza geldi. Biraz bekledikten sonra "Mercan'a uyumaya gidiyorum" diyerek ayrıldı.

BETESAN'da çalışan bir arkadaşım geldi. Yalova'ya tersanelere gidiyormuş. BETESAN'daki son durum üzerine konuştuk. Patron baskıları iyice arttırmış. "Mücadele edin" dediğimde korkularından bahsediyorlar. Ama korkunun ecele faydası yok..

Öğle saatlerinde BETESAN'da atölyede çalışan bir işçi arkadaşım geldi. İçerideki arkadaşlarımın ne düşündüklerini sordum. Patron işçilere direniş hakkında sürekli yalan söylüyormuş.(...)

Genel olarak işçi arkadaşlar bu baskılara karşı ses çıkardığım için direnişe olumlu bakıyorlarmış. Sonra görüşürüz deyip, işinin başına döndü.

(...)İşportacı bir arkadaş geldi. Çay ısmarladı büfeden. Devrimci hareketin bugünkü durumu üzerine konuştuk biraz.(...) Artık sorun yaşayan işçiler çadıra geliyor. Ben mi? Ben gayet iyiyim. Zafere kadar direnişe devam...

BETESAN direnişi Stuttgart'tan selamlandı

BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan'ın direnişi sınıf dayanışmasıyla daha da güçlenirken, Stuttgart'tan emekçiler gönderdikleri mesajla direnişi selamlıyorlar.

Haklı direnişini selamlıyoruz!

Tuzla'da Tersane İşçileri Birliği Derneği'nin (TİB-DER) örgütlenme çalışması yürüttüğü BETESAN Elektrik firmasında kriz gerekçesiyle 6 Ağustos günü işten atılan TİB-DER Başkan Yardımcısı Zeynel Kızılaslan'ın başlatmış olduğu direnişin yanındayız. Sizin başlatmış olduğunuz haklı ve meşru direnişiniz tüm ezilenlerin ve emekçilerin direnişidir.

Özellikle bir cehennem olarak tabir edilebilecek Tuzla gibi bir havzada böyle bir direniş sergilemeniz, tüm işçi ve emekçilere olduğu gibi bizlere de örnek oluyor. Binlerce kilometre uzaklıkta da olsak, verdiğiniz mücadelenin sıcaklığı bizi daha da heyecanlandırıyor. Uzun soluklu mücadelenizin burada sesi soluğu olacak, mücadelenizi buradaki sınıf kardeşlerimize ulaştırmaya çalışacağız. Direnişinizi en sıcak duygularımızla selamlıyoruz.

Yaşasın sınıf dayanışması!
BETESAN işçisi yalnız değildir!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Stuttgart'tan bir grup emekçi

BETESAN'da işçi kıyımı sürüyor...

5 yıldır BETESAN firmasında çalışan Erol Bekçi, gaspedilen haklarına sahip çıktığı için işten atıldı. Bekçi'yle işten atma saldırısı ve tersanelerdeki mücadele süreci üzerine konuştuk.

“Biraraya gelmeli, mücadele etmeliyiz!”

BETESAN'da ne zamandır çalışıyordunuz ve ne iş yapıyordunuz?

2005'ten beri BETESAN'da çalışıyorum. BETESAN'da gemi kablo yollarının montajını ve kaynak işini yapıyorum. Geminin her tarafında çalışıyorum. Yollar tavandan geçtiği için hep yüksekte, iskelede, tehlikeli yerlerde çalıştım. Kablo geçen yerlerdeki menhollerini kanyattım.

En son çalıştığınız tersanedeki işçilerin durumundan bahsedersiniz?

En son çalıştığım yer Çelik Tekne Tersanesi'ydı. Çelik Tekne'nin içinde ALMAR diye bir firma var onun işini yapıyor BETESAN. Yaptığımız gemiler kurtarma botudur. Shell'in Hazar Denizi'nde kullanması için petrol arama gemilerine yapıyoruz. Gemilerin Ağustos sonuna yetişmesi gerekiyor. Bunun için yoğun mesai var. İşler yoğun ama işçiler paralarını alamıyor. Yoğun baskılar var. işveren her gün tepemizdede duruyor. Gemilere çıkmayan patronlar gemileri dolaşmaya başladılar.

İşten atılma sürecinden bahsedersiniz?

Perşembe öğlen paydosunda fiş paralarını ve ramazan için veriler erzak parasını konuşmak için arkadaşlar toplanalım dedi. Ben de arkadaşlarla birlikte usta başının yanına gittim. Sorunları anlattık. Usta başı, sorunları ciddiye almadığı için tartıştım. Dedim ki bu paralarımız patronun cebine giriyor. Hakkımızı istiyoruz. İlgileneceklerini söylediler ama işi her zamanki gibi savsaklayacaklarını biliyordum.

Bu arada ALMAR'ın yetkilisi ile görüştüm. “Bizim sorunlarımız var, paralarımız verilmiyor bunun için BETESAN'a yapmanız gereken ödemeyi bize yapın” dedim. O da BETESAN'a hemen yetiştirmiş. Sabah öğrendim ki işime son verilmiş. Yıllarca işten kaytarmadan alinterimle, namusumla çalıştım. Hakkımı aradım diye işime son verdiler. Zeynel ile ilgili dedikodu yaymaya başladılar. Ona inanmayın, ona sendika para veriyor, sizi kandırmaya çalışıyorlar dediler. Ben Zeynel'i yakından tanıdığım için inanmadım. Diğer arkadaşlar da inanmadılar zaten. Hakkımı bunlara yedirmeyeceğim. Direnişe ben de katılmayı düşünüyorum zaten. Ama çok borcum var. O yüzden çekincem sadece bu. Daha önce haklarımız verilmediği için Çalışma Bakanlığı'na dilekçe verdim. AGİ'ler için şikayet dilekçesi verdim. Benim iki çocuğum var. Kiradayım onların hakkını kimseye yedirmem.

Mücadele ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

Haklarımızı yedirmemek gerek. Çalışırken insan korkuyor. İşimden olacağım diye farketmiyormuş. Zeynel'i dinleseydik böyle olmazdı. BETESAN bizim üzerimizden gemi yaptırdı, servetine servet kattı. Ancak hakkımızı aradık diye kapı önüne konduk. Onun için çalıştığımız her yerde bir araya gelmeli, mücadele etmeliyiz.

Kızıl Bayrak / Tuzla

TMMŞP'den BETESAN ziyareti

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları, 20 Ağustos akşamı Zeynel Kızılaslan ve Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) üyelerini ziyaret etti. Ziyaret, mesai saati sonrasında gerçekleştirildiği için 07.00-18.00 saatleri arasında kurulan direniş çadırına yetişilemedi; bundan kaynaklı direniş dernek binasında selamlandı.

BETESAN direnişçisinin direniş sürecinin ve tersanelerdeki mücadele deneyimlerinin tartışıldığı ziyarette, BETESAN direnişi ile tersanelere bir süredir hakim olan sessizliğin bozulduğu söylendi. Zeynel Kızılaslan, direnişin tersane işçileri ve emek cephesi tarafından ilgiyle izlendiğini, dayanışma ziyaretlerinin sürdüğünü aktardı.

Sohbet, tersanede çalışan mühendislerin direnişe dönük ilgisi üzerinden devam etti. Tuzla tersanelerinde çalışan gemi-inşaat mühendislerinin direnişe ve mücadeleye ilgisiz kaldığını belirten Kızılaslan, bununla beraber direnişi gazeteden okuyup dayanışmak için gelen duyarlı mühendislerin de olduğunu belirtti. Tartışma teknik elemanların sınıfsal konumu, iş cinayetlerindeki sorumluluğu ve teknik elemanların örgütsüzlüğünün sonuçları üzerine devam etti.

Ziyarette deneyim aktarımları yapılırken teknik elemanların ve tersane işçilerinin kendi işkollarında edindikleri tecrübelerin paylaşılması üzerinde duruldu. Tuzla ve tersaneler bölgesinin “kentsel dönüşüm” bölgesi olarak gösterildiği ve diğer kentsel dönüşüm bölgeleri gibi emekçi semtlerinin “temizlenmek” istendiğini aktaran tersane işçileri, bu noktada gelişebilecek bir mücadele için TMMŞP'nin de desteğini beklediklerini ifade ettiler.

Ayrıca, Toplumcu Eksen'in bir sonraki sayısının dosya konusu olan “İş güvenliği ve işçi sağlığı” başlığı için destek istenirken, TİB-DER üyeleri bu noktada ellerinden gelen yardımı göstereceklerini söylediler.

Tersaneler cehenneminde mücadele büyüyor...

Tersanelerde ROTA satışı...

Tersane işçilerinin aylık gazetesi ROTA'nın Ağustos sayısının satışını sürdüren Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) üyeleri tersane işçilerini mücadeleye çağırıyorlar.

İçmeler İstasyon'da gerçekleştirmek istedikleri ROTA satışına saldırgan bir tutumla yanıt veren kolluk güçlerine rağmen faaliyetlerini güçlendiren öncü, devrimci işçiler **19 Ağustos** günü iş çıkış saatinde Koç Grubu'na ait RMK Tersanesi'nde çalışan işçilere ROTA'yı ulaştırdılar.

İş cinayetlerine, taşeronlaştırmaya, kölece yaşam ve çalışma koşullarına karşı TİB-DER çatısı altında örgütlenme ve mücadele çağrısının yapıldığı gazete satışı sırasında, daha önceki süreçlerde gazete satışına müdahale etmeye çalışan RMK güvenliğinin müdahale etme cüreti gösterememesi dikkat çekti.

Polis direnişten rahatsız

20 Ağustos günü TİB-DER, BETESAN direnişiyle ilgili çıkardığı bildirilerin dağıtımlarını gerçekleştirdi. Sabah erken saatlerde direniş çadırının kurulmasının ardından Tuzla Gemi Tersanesi önünde toplam 750 bildiri dağıtıldı. “BETESAN işçisi Zeynel Kızılaslan tek başına direniyor! Zeynel Kızılaslan'la dayanışmayı yükseltelim / TİB-DER” başlıklı bildirilerin dağıtımı tersane işçileri tarafından ilgiyle karşılandı.

Akşam iş çıkış saatinde SEDEF tersanesinde ROTA satışı gerçekleştirildi. Başta ücret sorunu olmak üzere bir dizi sorunun biriktiği SEDEF tersanesinde ROTA satışı ilgiye konu oldu. İşçilerle sohbet etme imkanı yakalandı. Her zaman olduğu gibi Dok Gemi-İş sendikası temsilcileri de ROTA almayı ihmal etmedi.

Bildiri dağıtımı, **21 Ağustos** sabahı erken saatlerde Aydıntepe İstasyonu'nda devam etti. Burada yaklaşık 750 adet bildiri dağıtıldı. Dağıtım esnasında Tuzla polisi tacizkar bir tutumla dağıtımı provake etmeye çalıştı. Bildirilerin izinli olup olmadığını soran polisler bildiri dağıtımı için izne gerek olmadığını söylenmesi üzerine polisler GBT kontrolü yapmak istedi.

Polis gereken yanıtı alıp gittikten sonra, bu kez istasyon görevlisi olduğunu söyleyen bir özel güvenlik görevlisi de benzer biçimde istasyonda bildiri dağıtımının yasak olduğunu söyledi. Dağıtıma devam edeceklerini söyleyen TİB-DER çalışanlarıyla ÖGB arasında çıkan gerginlikte, ÖGB bildiriği yırtıp yere attı. Bunun üzerine istasyona giren ve yaptığı davranışı savunabilecek cesarete sahip olmayan ÖGB sert bir biçimde uyarılarak “bir daha karşımıza çıkma” denildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İşçi ve emekçi hareketinden..

Cihan Deri işçileri eylemdeydi

Sendikalaştıkları için Cihan Deri patron tarafından işten atılan Deri-İş üyesi işçiler 19 Ağustos günü eylemdeydi. Patronun sendika düşmanı tutumunun teşhir edildiği basın açıklaması fabrikanın önünde yapılırken Cihan Deri’de çalışan Deri-İş üyesi işçilerin eyleme katılımı dikkat çekti. Açıklamaya UPS işçileri ve Rimaks kot işçileri de katıldı.

Eylemde basın açıklamasını okuyan Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, patronun sendika düşmanı tutumunu teşhir etti. Tay, fabrika içinde 5 adet taşeron firmanın devreye sokularak örgütlenmenin önüne geçilmeye çalışıldığını söyledi.

Patronun sendikaya üye olanlara ya istifa etmeleri gerektiğini ya da işten atılacaklarını söylediğini belirten Tay, bu tutumu kınadıklarını söyledi.

Adana’da sağlıkçılardan eylem

SES Adana Şubesi ve Adana Tabip Odası, 19 Ağustos günü Adana Sağlık Müdürlüğü bahçesinde 8 saatlik işgünü, radyoloji çalışanlarının mesai saatleri, toplu sözleşme talepleri ve Seyhan Uygulama Hastanesi’nde taşeron sağlık emekçilerinin işten çıkarılmak istenmesine karşı basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, yıllardır toplu sözleşme hakkını tanımayan iktidarın bu yıl da aynı oyunu tekrarladığı söylendi.

Piyasanın sömürü çarkına terk edilen sağlık ve sosyal hizmet alanında çalışma ortamının parçalanmışlığına ve karmaşılaşığına dikkat çekilen açıklamada her yıl SES’e yapılan üye olan binlerce kişinin baskı yoluyla istifa ettirildiği belirtildi.

TİS taleplerinin sıralanmasının ardından Seyhan Uygulama Hastanesi’nde Güçlü Medikal bünyesinde çalışan işçilerin işten çıkarılacağına dair duyumların arttığı belirtilerek sağlıkta taşeron çalıştırmaya karşı mücadelenin süreceği belirtildi. Taşeron sağlık işçilerinin işten çıkartılmaları durumunda işçilerin yanında olunacağı vurgulandı.

Beykoz Belediyesi’nde TİS imzalandı

Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 2 No’lu Şube ile Beykoz Belediyesi yönetimi arasında devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmeleri 19 Ağustos gecesi anlaşmayla sonuçlandı. TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanması üzerine 20 Ağustos sabahı başlayacağı duyurulan grev uygulaması iptal edildi.

Sendika üyesi 251 işçi adına yürütülen TİS görüşmelerinde 1. yıl için %15 zam, 2. yıl için enflasyon artı yüzde 2 zam ve 3. yıl için ise enflasyon artı yüzde 5 zam talep eden Genel-İş Sendikası, belediye yönetimine sunduğu TİS taslağının oldukça altında bir sözleşmenin altına imza attı. Toplu sözleşmeye göre; ücretlere 1. yıl için %3 oranında zam yapılırken 2. yıl için enflasyon + 2 puan, 3. yıl için ise enflasyon + 3 oranında zam yapılması kararlaştırıldı. Toplu sözleşme sonucuna göre; Beykoz Belediyesi’nde çalışan en düşük kıdemli Genel-İş üyesinin taban yevmiyesi 84 TL’den 95 TL’ye çıktı. Belediyedeki en üst yevmiye ise 138 TL’ye yükseldi.

Mas-Daf’ta direniş sürüyor

Düzce Organize Sanayi’de kurulu bulunan Mas-

Daf Makina Sanayi’de çalışan DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin direnişi sürüyor.

Mas-Daf Makine işçilerinin verdikleri sendikalaşma mücadelesi fabrika önünde süren direnişle devam ederken 20 Ağustos günü BMİS üyesi işçiler gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla patronun sendika düşmanı tutumunu protesto ettiler. Mücadele kararlılığının vurgulandığı basın açıklamasına içerideki işçiler de destek verdi. Mesai çıkışında işçiler alkışlarla eylemi selamladılar.

Basın açıklamasına Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, BMİS merkez ve şube yöneticileri de katıldı.

Haber-Sen uyardı

Haber-Sen 2 No’lu Şube yaptığı yazılı açıklama ile hükümetin PTT emekçilerinin sorunlarını çözmesini istedi. PTT emekçileri, çalışanların sorunlarına gözünü kulağını kapayan hükümete ve başbakana taleplerini mektupla ileteceklerini ifade ettiler.

PTT emekçilerinin biriken sorunlara tahammülü kalmadığının vurgulandığı açıklamada, emekçilerin sorunlarına çözüm bekledikleri söylendi. Bugüne kadar yapılan toplu görüşmelerde PTT emekçilerinin çalışma koşullarının iyileştirilmesine, sorunların

20 Ağustos 2010 | Düzce

çözümüne yönelik hiçbir adım atılmadığının altı çizilirken, 30 Ağustos’a kadar hükümetin gerekenleri yapması istendi.

Taleplerin dikkate alınmaması durumunda “bu kez postacılar kapıları çalmayacak, mektup dağıtmayacak görevi örgütleyecektir” denilen açıklamada mücadele vurgusu yapıldı.

Hizmet sektörü çalışanları sorunlarını tartıştı

Farklı disiplinlerden hizmet sektörü çalışanlarını bir araya getirmeyi amaçlayan söyleşiler dizisinin ilki 21 Ağustos Cumartesi günü, DİSK’in Genel Merkezi’nde bulunan toplantı salonunda gerçekleşti.

“Hizmet Sektöründe Çalışanların Sınıfsal Konumu” başlıklı etkinlik **Hukuk Bürosu Çalışanları Dayanışma Ağı** tarafından yapılan açılış konuşmasıyla başladı. Avukatlar, bugün sermaye birikiminin oluşmasıyla büyük hukuk bürolarının açıldığını, 20-30 avukatın birarada çalıştığı bürolarda avukatların işçileşme sürecinde olduğunu söylediler. Bu noktada sınıfsal örgütlenme ihtiyacının ortaya çıktığını belirten avukatlar, Baro’nun meslek örgütü olarak patronların da örgütü olduğunun ve ihtiyacı karşılamaktan uzak olduğunun altını çizdiler. Sendikalaşmanın önemine vurgu yaptıkları konuşmalarında, çalıştıkları yerde muhasebecisiyle, iş takip memuruyla birlikte örgütlenmenin önemine ve birleşik mücadelenin gerekliliğine dikkat çektiler.

Ardından söz alan **Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar Derneği Girişimi**, psikologluğun bir meslek olarak tanınmadığını ve henüz bir meslek yasalarının olmadığını belirten konuşmalarında, bu sebeple görev tanımlarının da olmadığını, görevli oldukları yerlerde, özellikle yeni mezun psikologlara her türlü işin yaptırıldığını ifade ettiler.

Güvencesiz Öğretmenler adına yapılan konuşmada, 2-3 aylık bir örgütlenme geçmişleri olduğu ancak bu alandaki mevcut örgütlenme deneyimleri üzerinden tartışmalara devam edildiği söylendi. Sendikalaşma tartışmaları üzerinden Eğitim Sen’in yetersiz kaldığını vurgulayan güvencesiz öğretmenler, ücretli öğretmenlerin sendikaya fahri üye olabildiğini, sözleşmelerin ise içerisine dahi giremediğini belirttiler.

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları ise, bu alana dair söyleneceklerin diğer alanlarla paralel olduğu vurgusu ile başladıkları konuşmalarında, alanlarının prestijli bilinen meslek gruplarından biri olduğunu ancak bu alanda ücretli çalışanların işçi sınıfıyla aynı sorunları yaşadığını ifade ettiler. Mevcut teknik elemanların büyük kısmının ücretli çalıştığı bilgisini veren TMMSP, teknik elemanların her ne kadar aynı iş kanununa ve aynı sorunlara sahip olsa da kendini işçi sınıfının bir parçası olarak göremediği belirtti. İşçi sendikaları ve kamuda örgütlenebilecek teknik elemanların bu yanılsamayla birlikte örgütlenmeden büyük oranda uzak durduğu ifade edildi. TMMOB’nin her ne kadar dünyada tek örnek olarak emeğin yanında bir meslek örgütü olsa da, baro gibi yetersiz kaldığı ve burada da asli örgütlenme alanının sendikalar olması gerektiği söylendi.

Çağrı Merkezi Çalışanları Derneği adına söz alan Bank-Sen yönetim kurulu üyesi, çağrı merkezi çalışanlarının 2006 yılında bir web sitesi olarak yola çıktığını 2008 yılında dernekleştiklerini aktardı.

Ardından sohbet tüm katılımcılara açıldı. En büyük sorunun bu sektörlerdeki sınıfsal aidiyet sorunu olduğunun altının çizildiği konuşmalarda, sektörlerde rekabetin artıp ücretlerin düşmesiyle gerçeğin görünürlüğünün arttığı belirtildi.

Söyleşiye 45 kişi katılırken, etkinlik diğer söyleşiler için hazırlanan programın katılımcılara dağıtılmasıyla sona erdi.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

Gelişen müdahalenin

“Sınıf eksenli partiye geçiş” III. Parti Kongresi’nde temel bir hedef olarak saptanmıştır. Bu yalnızca partinin değil aynı zamanda yeni bir döneme geçişin işaretlerini veren sınıf hareketinin de temel bir ihtiyacıdır.

Sınıf hareketi özellikle son iki yıldır bir yükseliş ivmesi gösteriyor. Fabrikalarda sendikalaşma eğilimleri ile buna yönelik saldırılar üzerinden yaşanan direnişler, işten atma saldırılarına karşı gelişen eylemler ile TEKELE Direnişi, sınıf hareketinin yeni bir döneme girdiğinin göstergeleri oldu. TEKELE Direnişi’nin sınıf hareketini bölen sahte ayrımları bir yana iterek sınıf kimliğini ortaya çıkarması ve bu arada sendikal bürokrasinin maskesinin düşürülmesinde önemli bir rol oynaması, sınıf hareketine yeni bir taze soluk kazandırdı. Bu direnişle birlikte sınıf hareketi siyasallaşmanın ilk işaretlerini de vermeye başladı ve bu kendini hareketteki birleşme eğilimi olarak ortaya koydu.

Tüm bunlar belki henüz sınırlı, ama yıllardır sermayenin saldırılarını sineye çeken işçi sınıfı hareketi payına önemli gelişmelerdir. Sınıf artık sermayenin pervasız saldırılarına kolayından boyun eğmeyeceğini, direneceğini göstermektedir. Ancak gelişen hareket, tüm olumlu yanlarına karşın ciddi eksiklikleri de bünyesinde barındırmaktadır. Devrimcileşmiş bir öncü işçi kuşağı ile bağımsız taban inisiyatiflerinden yoksunluk, halihazırda hareketin en temel zayıflıkları olarak varlığını sürdürmektedir.

Son dönem direnişlerinin karakteristik özelliği, önemli ölçüde üretim sürecinden kopuk olmalarıdır. Direnme eğilimi daha çok işten atıldıktan, yani kaybedilecek bir şey kalmadıktan sonra gündeme gelmektedir. Kriz patlak verdiğinde ortaya çıkan ve sendikal bürokrasi eliyle güdükleştirilen sınırlı işgal deneyimleri dışında tutulursa, bu durum oldukça yaygındır. Kapitalistlerin sendikalaşmaya yönelik saldırılarına verilen yanıt üretimden gelen gücün kullanılması ile değil, kapı önü direnişleri ile olabilmektedir daha çok.

Bu durumun ortaya çıkmasında, sınıf hareketindeki bilinç geriliğinin yanı sıra sendikal bürokrasinin engelleyici tutumu da önemli bir rol oynamaktadır. Sendikal bürokrasi, üretimden gelen güçle örgütlenecek eylemleri etkisizleştirmeyi temel bir iş olarak görmektedir.

Bu tablo sınıf hareketinin içine girdiği yeni dönemde yürünmesi gereken yolu göstermektedir. Sınıf hareketinin geliştirilebilmesi için sınıf çatışmasının üretim süreci içerisine derinleştirilmesi gerekmektedir. Bu da, sermaye sınıfına karşı olduğu kadar sendikal bürokrasiye karşı da aynıdır.

mücadelenin örgütlenmesi demektir.

Fabrika zemininde derinleşmede alınacak mesafe, devrimcileşmiş bir öncü işçi kuşağı yaratmanın ve sınıfın bağımsız taban inisiyatifini geliştirmenin olanaklarını artıracaktır.

Çalışmayı fabrikalarda derinleştirmeliyiz

Fabrikalarda derinleşebilmenin olanaklarından ilki halen örgütsüz olan işyerlerindeki sendikalaşma eğilimidir. Krizin ilk evresinde geri çekilen bu eğilim geline yerden yeniden canlanmış durumda. Ağırlaşan çalışma koşulları, yoğunlaşan sömürü, iş güvencesi sorunu sınıfın geniş bölüklerinde sendikalaşma eğilimini güçlendiriyor. Bu eğilim, önümüzdeki süreçte müdahalenin gerçekleşeceği alanlardan birine işaret ediyor. Son yıllarda bu açıdan bir dizi deneyim biriktiren partinin önünde, bu tür girişimleri kalıcı mevzilere dönüştürme sorumluluğu bulunuyor.

Bir diğer olanak ise toplu sözleşme süreçleridir. Tekil sözleşme süreçleri bir tarafa, özellikle grup sözleşmeleri üretim süreci içindeki çatışmayı kitlesel biçimde örgütlenme imkanı demektir.

Bir dizi sektörde grup sözleşmeleri başladı ya da kısa süre içinde başlayacak. Burada özellikle Metal Grup TİS’lerin altını çizmek gerekiyor. MESS Grup TİS’lerine dahil olan fabrikaların listesine kabaca bir göz atmak bile sektörün ve MESS Grup TİS’lerinin oynayabileceği rolü kavramak için yeterlidir.

MESS Grup TİS’lerinin olanakları ve zorluk alanları

Bu dönemin TİS’leri kapitalist sistemin krizinin yola çıktığı yıkımın ardından gerçekleşecek ilk TİS’ler olması nedeniyle önem taşıyor. Kriz döneminde gerçekleşen saldırı ve hak gasplarını genel bir kural haline getirmeye çalışacak olan MESS’in dayatmalarına karşı çıkmak, sadece metal işçileri için değil, sınıf hareketinin genel çıkarları açısından da önemli. Ücret artışı, kaybedilen sosyal hakların telafi edilmesi, geçtiğimiz yıl yoğun biçimde hayata geçirilen esnek üretim saldırısının püskürtülmesi, bu dönem toplu sözleşmelerinin temel taleplerini oluşturuyor.

Ancak bu talepler uğruna güçlü bir mücadele dinamizminin olduğunu söyleyebilmek mümkün değil. Bu nedenle öncelikle bu çerçevede etkili bir ajitasyon faaliyeti yürütmek gerekiyor. Taleplerin netleşmesi ve metal işçileri tarafından kitlesel olarak sahiplenilmesi ile birlikte ise mücadelenin

Sınıf hareketine imkanları ve sorunları

yöntemi ve örgütlenme biçimi önem kazanacaktır. Mücadele yöntemimiz hiç kuşkusuz ki sınıf hareketinin toplam ihtiyaçları ile birlikte çalışmanın fabrika zemininde derinleştirilmesi olacaktır. Hazırlık aşamasında kitleleri hazırlayacak pasif eylemlerin yanısıra, sürecin yönünü değiştirmek için üretimden gelen gücün etkin bir biçimde kullanılabilmesi gerekiyor. Kriz dönemi üretim kayıplarını kapatma hesabında olan MESS kapitalistlerine karşı bu silahı kullanmanın önemi yeterince açık. Sendika bürokratlarının böyle bir süreci örgütlenme niyet ve iradeleri olmadığına göre, grev silahının kullanılması çağrısını yükselten etkili bir ajitasyonu örgütlenme görevi öncü-devrimci metal işçilerinin omuzlarındadır.

Örgütlenme ayağında ise doğal olarak TİS komiteleri, sınıfın bağımsız taban inisiyatifinin geliştirilmesi açısından önem taşıyor. Bunların hayata geçebilmesinde ise, sürece müdahale edebilecek öncü inisiyatifin geliştirilip ilerletilmesi temel bir yerde duruyor. Bu açıdan işimizin kolay olmadığının bilincinde olmalıyız. Sadece MESS ve patronlar değil, sendika bürokratları da tüm güçleriyle böyle bir çabanın karşısına çıkacaklardır.

Sınıfın öncüleri de dahil, genelde sınıf bilincinin geriliği bir veri. Yanısıra metal sektörü sürekli bir biçimde öncü işçilerden arındırılmaya çalışılan bir

sektör. Özellikle Türk Metal'in örgütlü olduğu temel fabrikalarda bu sorun çok daha ciddi bir şekilde karşımıza çıkıyor. Birleşik Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda ise sorunu daha farklı yanları ile yaşıyoruz. Buradaki öncü işçi potansiyeline müdahalemizin Birleşik Metal bürokratları tarafından hoş karşılanmadığını biliyoruz. Birleşik Metal yönetiminin görece ileri tutumunun ve sol söylemlerinin sınırlı öncü potansiyelin kafasını karıştırması ve müdahaleyi güçleştirmesi de bir başka sorun alanı.

Geçmiş deneyimin ışığında sürece yüklenelim

Tüm zorluklarına rağmen, öncü inisiyatifin geliştirilmesi konusunda bugün geçmiş dönemlere göre daha fazla imkana sahibiz. Her şeyden önce elimizde sürece daha güçlü bir şekilde müdahale etme zeminimiz olan Birlik gibi bir silahımız var. Büyük ölçüde bir önceki TİS döneminde yürütülen çalışmanın ürünü olarak ortaya çıkan Birlik iradesi, öncü metal işçilerinin bir araya getirilmesinde önemli bir araç olarak kullanılabilir. Birlik çalışmasının halihazırdaki darlığına ve zayıflığına rağmen bu başarılıdır. Metal işçisinin duyarlı hale geldiği, hareketliliğin yoğunlaştığı böyle bir süreçte, öncü

metal işçilerini kucaklayabildiğimiz oranda, Birlik gerçek rolünü oynayarak gerçek zemini olan fabrikalara oturmada da mesafe alabilecektir. Bu çerçevede komünist metal işçilerine önemli sorumluluklar düşmektedir.

Öncekiler bir yana, sadece bir önceki toplu sözleşme döneminin deneyimleri bile bu açıdan fazlasıyla öğreticidir. Geçtiğimiz dönem öncü metal işçilerini bir araya getirebilecek platformlardan yoksun olmamıza, sözleşme kapsamında sınırlı sayıda işçi ile doğrudan bağımız olmasına ve çalışma alanlarımızın ancak sınırlı bir bölümünde etkin ve yoğun bir çalışma yürütebilmiş olmamıza rağmen, çalışmamız ciddi bir etki alanı oluşturmuş, önemli bir birikim yaratmıştır. Bu, alandaki güç ve olanaklarımızın ötesinde, sınıf hareketinin ihtiyaçlarının esas alınması sayesinde başarılmıştır. Bugün bu birikimi toplama maletme yönünde de önemli adımlar atmış durumdayız.

Bu birikim üzerinde yükselen etkili bir faaliyet ve örgütlenecek mücadele, metal işçilerinin geçmiş TİS deneyimlerinin olumsuzluklarını geride bırakacağı yeni bir dönemi açabilir. Birlik iradesinin gerçek zeminine kavuşması ve partinin "sınıf eksenli partiye geçiş"te yeni bir sıçrama yaşaması da, bu doğrultuda alacağımız mesafeye bağlıdır.

(EKİM, Sayı: 267, Ağustos 2010)

TÜMTİS İstanbul Şube Sekreteri Ali Rıza Atik'le UPS direnişi ve sınıf hareketi üzerine konuştuk...

“UPS'deki kazanım sınıf mücadelesinin kazanımı olacak”

- TEKEK direnişinin ardından durgunluk sürecine giren sınıf hareketi çeşitli yerel direnişlere sahne oldu. UPS işçilerinin mücadelesi bu sürecin merkezine oturdu ve güncel önemini hala koruyor. Sizce sınıf hareketinin güncel tablosu üzerinden bakıldığında UPS direnişi nereye oturuyor?

UPS'nin, dünya çapında ve Türkiye'nin tüm illerinde faaliyet yürüten büyük bir şirket olmasından kaynaklı önemi daha da artıyor. Çünkü buradaki sendikal hak mücadelesi kazanımla sonuçlanırsa, bu mücadele fiili-meşru bir mücadeleyle sonuca ulaşırsa sınıf mücadelesinin önünü açacaktır. Çalıştığı işyerinde sorunlar yaşayan işçilerin örgütlenmesini kolaylaştıran bir sonuç yaratacaktır. O nedenle TEKEK Direnişi'nin ardından UPS'deki mücadelenin önemli olduğuna inanıyorum. Çünkü sendikamızın küçük ambarlar ve kargoların dışında büyük firmalarda örgütlülüğü yok. UPS'deki mücadele, taşıma işçilerinin veya sendikamızın Türkiye'nin her tarafında örgütlü olması, bir anlamda o bölgelerdeki, illerdeki işçilerin örgütlenmesinde önemli bir kazanım olacaktır. Önemli olan, sadece toplu sözleşmeli bir düzen oluşması değil, esas olan buradaki mücadelenin sınıf mücadelesini nereye taşıdığıdır.

- Sermayenin krizin yükünü emekçilere fatura etmesiyle yaşadığı toparlanma, emekçilere dönük bir dizi saldırı olarak ifadesini buldu. Bu saldırılara karşı işkollarında parça parça mücadeleler yaşandı, yaşanmaya devam ediyor. Sendikalarda kendini gösteren bu örgütlenme eğilimiyle beraber düşünüldüğünde UPS'deki mücadelenin kendine has yanı nedir?

Türkiye'de özellikle 1980 darbesi sonrasında apolitik bir toplum yaratılmak istendi. Sendikalı işçi sayısının azalması, hak gaspları, işsizlik ve örgütlenmenin yetersizliği nedeniyle işçiler sendikalara kolay kolay ulaşamıyorlar. 1980 sonrasında her türlü sendikal hak bilinci baskı ve zorla yok edilmeye çalışıldı. Sendikaların yeterince örgütlü olmaması ve toplumsal muhalefetin yetersizliği nedeniyle hak alma bilinci oldukça geridir. O zaman burada görev sınıf bilinciyle buluşmuş sendikal anlayışa düşüyor. İşçiye kendi ayağına bekleyen değil, işçiye giden bir anlayışa ihtiyaç var. Sendikacının esas görevi, işçilere gitmek, onlara haklarını anlatmak ve onları mücadeleye çekmektir. Türkiye'de sendikacılık, sistemin olanaklarından daha iyi yararlanmak ve sistemin içi sendikacılık yapmak mantığıyla yapıldığı için biz örgütlediğimiz yerlerde işçinin bize gelmesini beklemiyoruz. İşçi sayısı ne olursa olsun (1 de olsa 10 da olsa) örgütlediğimiz işçi işten atılmışsa fiili-meşru direniş yapıyoruz. Bir insanı işten atmak onu yaşamdan kopartmak demektir. Onun hayat damarlarını kesmek demektir. Çünkü işçi kullanılıp atılabilecek bir peçete değildir, insandır. Üye sayısına, çoğunluğa veya yetkiye bakmadan işveren işçiyi kapıya koymuşsa biz orada direnişe başlıyoruz.

UPS'de de böyle oldu. UPS uluslararası bir şirket olduğu için geçen yaz ITF'nin de aldığı kararla zor olacağını bildiğimiz bir süreç başlattık. İşçinin yüzünün sendikaya dönük olmadığı bir işyerinde acente ve taşeronlarda çalışanlarla birlikte 6 bin işçinin çalıştığı bir yerde yasal çoğunluk sağlamanın çok kolay olmadığını biliyorduk. İşçilerin her birinin ayrı ayrı sorunları olduğunu (çalışma koşulları, ücretler, baskılar vs.) biliyorduk ve bunu birleştirecek kararlı bir duruş gerekiyordu. Sokak sokak dolaşarak, işçinin dağıtım yaptığı yeri dolaşarak, indiği servisi takip ederek ona haklarını anlattık. Şimdiye kadar işçileri bu bilinci vererek örgütledik.

Bugün bazı sendikalarda ne yazık ki oluyor. İşçilere, yasal çoğunluk sağlamaya yakın olan yerlerde bile yasal çoğunluk sağlayın gelin deniyor. Böyle bir sendikal anlayış olamaz. Biz binlerce işçinin çalıştığı dağınık kargoda, birbirini tanımayan (örneğin 3 yıldır aynı işyerinde çalışan ve direniş yerinde birbirini tanıyan arkadaşlarımız var) ayrı fabrikaların işçileri gibi yaşayan işçileri biraraya getirmeye çalıştık. Burada bir yurtdışı şoförü ortalama 10-15 gün yurtdışında kalıyor. Şehir içinde çalışan tır şoförüne yakın değil. İşçilerin ücretleri farklı. Tüm bunlar fabrikalarla düşünüldüğünde daha zorlu olan noktalar ama bunların hepsini bilerek işçilerin haklarını anlatmaya çalıştık. İşçilerin birlikte olduklarında nelere kadir olduklarını ve neleri değiştirebileceklerini, bir patrona binlerce işçinin neden bağlı kaldığını anlattık. UPS direnişinin, krizin faturasının emekçilere çıkartılmasına karşı bir imkan olduğunu düşünüyorum. Çünkü emekçilerin gözü bu direnişte. Türkiye'de şu anda irili ufaklı devam eden onurlu direnişler de vardır ama burada yaygınlığı ve kapsamı itibarıyla UPS direnişi daha önemlidir. Emekten yana, sistemden rahatsız olan herkesin burada olması gerekiyor.

“ÇEL-MER direnişi iyi işlenmesi gereken bir örnek”

- Hakların kazanılması noktasında fiili-meşru
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mücadelenin öneminden bahsettiniz. Bu anlamda son dönemdeki mücadeleler içerisinde ÇEL-MER işçilerinin fabrika işgal eylemiyle patrona geri adım attırmaları önemli bir yerde duruyor. Sizce bu tür örnekler nasıl çoğaltılabilir?

Türkiye'deki yasalar, bir söz vardır; büyük sineklerin delip geçtiği, küçük sineklerin yapışıp kaldığı kağıt üzerindeki yasalardır. Eğer örgütlü değilseniz, fiili-meşru mücadeleyi yapamıyorsanız bir kuruş hak alamazsınız. Sınıf mücadelesinin tarihine baktığınızda en küçük hakların bile mücadeleyle kazanıldığını görürsünüz. İşçi hareketinin ortaya çıktığı dönemde işkolları yoktu ve işçiler daha iyi çalışma koşulları ve ücret için mücadele ediyorlardı. Nasıl ki geçmişte böyle bir mücadele süreci varsa bizim de işkolu ayrımı gözetmeden bu mücadeleleri sahiplenmemiz gerekiyor. ÇEL-MER direnişi benim açımdan çok önemli bir direniş çünkü yasal süreç devam etmiş olsaydı işveren işkoluna itiraz edebilirdi. Orada o süreci baltalayabilirdi. Oysa fiili-meşru direniş, örgütlü ve kararlı davranıldığında nelerin olabileceğini gösteren ve iyi işlenmesi gereken bir örnektir. Her işyerinde, mücadelenin olduğu her yerde böyle olması gerekiyor anlamında değil ama o günün ihtiyaçları neyse arkadaşlar da onu yapmışlardır.

Gebze bir sanayi kentidir. Burada çok önemli bir örnek yaratılmıştır. İşverenlerin hayat damarları üretimin veya hizmetin olup olmamasıdır. Bazen birçok yerde işverenler, sendikayı tasfiye edebiliyor. Toplu sözleşme yapılan yerde işveren işçiyi vazgeçiriyor. Demek ki o sendika örgütlü değildir. Sendika demek örgütlülük anlamına gelmez. Su uyur düşman uyumaz derler ya patron her zaman örgütlü işçiyi sendikasız yapmak için uğraş verir. Burada da direnişlerin lokal olması işçi sınıfının yararına değildir. Sendikaların ve emek yanlısı güçlerin bu lokal direnişleri birleştirmesi gereklidir. Destekler büyük bir alanda birleştğinde patronları rahatsız eder. O anlamda TEKEK işçilerinin Ankara'nın göbeğinde hükümeti sarsacak düzeyde bir mücadele yürütmesi, ÇEL-MER işçilerinin fabrikayı işgal ederek patronu dize getirmesi, UPS işçileri ve emek örgütlerinin mücadelesinin önünü açacaktır. Çünkü iş güvencesiz,

12-14 saat çalışmaya karşı farklı işkollarındaki işçilere olumlu örnekler sunma gibi bir sorumluluğumuz var.

“Emekçilerin gündemi sınıf mücadelesidir”

- Sınıf hareketinde birtakım gelişmeler yaşanırken siyasal planda ise işçi ve emekçilerin önünde referandum gündemi var. İşçi sınıfı bu gündeme nasıl yaklaşmalı? Emekçiler böylesi bir süreçte yüzlerini nereye dönmeliler?

- Anayasa değişikliği, hükümet olan AKP’nin kendi tasarrufudur. İşçilerin, emekçilerin, ezilenlerin, yoksulların, sistemden rahatsız olan emekçilerin gündeme getirdiği bir değişiklik değildir. Özünü korumakla beraber cıalanmış ama toplumu gerçek gündeminden uzaklaştırarak kendi iktidarını pekiştirmek için çıkartılmak istenen yasal bir düzenlemedir. 2821-2822 sayılı toplu sözleşme, grev ve lokavt yasalarındaki değişiklik talepleri, noter şartının kaldırılması, işyeri barajı gibi sendikaların talepleri sürekli gündemdedi. Bunlara ilişkin tek bir madde yok. Biz onların ne yapacağından ziyade yaptıkları düzenlemelerle kime hizmet ettiklerini biliyoruz. Örneğin 4857 sayılı yasa çıkarken emekçilere sormadılar. Orada yer alan; çağrı üzerine çalışma, kiralık işçilik, taşeron uygulamasını yasalaştıran, sağlığı paralı hale getiren, milyonlarca işsize “İş bulmak zorunda mıyız?” diyen bir başbakan ve anlayıştan emekçilerin lehine bir şey beklenemez. Muhalefetinden de bir şey beklenemez. Çünkü muhalefet de IMF programından, taşerondan bahsetmez. Bitişliğimizde Irak halkının yaşadığı dramı, işkenceleri, işgalleri anlatmaz. Burada sadece iktidar kavgası vardır. Aynı kumaşın değişik renklerini topluma benimsetme çabası vardır.

Emekçilerin ise başka bir gündemi olmalıdır. Çünkü biz ne istiyoruz? Emegimizin, alinterimizin karşılığını alarak insan gibi yaşamak istiyoruz. Çocuklarımıza, ailelerimize onurlu bir yaşam istiyoruz. Ülkemizin bağımsız olmasını istiyoruz. Silaha değil sağlığa, eğitime, insana yatırım istiyoruz. Emekli olunca insan onuruna yaraşır ücret istiyoruz, işsizlik olmasını istiyoruz. Bilimsel, demokratik eğitim istiyoruz. Bu nedenle böyle bir taleple işçi ve emekçilerin gündem oluşturması gerekiyor. Üçlü koalisyon dönemini yaşadık. MHP, ANAP, DSP dönemini yaşadık. Belki AKP’nin tek başına iktidar olmasından kaynaklı daha farklı uygulamalar var ama özünde farklı değil. Bizim gündemimiz emekçilerin örgütlü sınıf mücadelesiyle kendi talepleriyle bir avuç sömürücüye karşı ülkeyi yönetme mücadelesi vermesini istiyoruz. Bunların kayıkcı kavgası kandırmacalarına gelmememiz gerekiyor.

“Aşağıdan bir şeyler yapılırsa değişim olur”

- UPS direnişinin sesini dünya sendikaları duydu ama Türk-İş duymadı. Direnişle ilgili bir yazılı açıklama ITF’nin baskısıyla daha yeni yapıldı. Siz bu duruma ilişkin ne düşünüyorsunuz?

Türk-İş’in, asgari bir ekmek mücadelesi veren işçinin haklarına sahip çıkma gibi bir sorumluluğu vardır. Ben anlamış değilim. Sorumluluklarını yerine getirmeyen yöneticilerin kursağından işçilerden alınan o aidatlar nasıl geçiyor. Türk-İş niye var? Sendikanın birinci görevi bu değil midir? Kendi bünyesindeki bir sendikanın üyeleri ekmek mücadelesi veriyor. Dünyanın binlerce kilometre ötesindeki bir işçi veya bir sendika buradaki işçiyle dayanışma amacıyla iş durduracak ama Türk-İş’in genel başkanı şu anda kendisine bağlı sendikanın işkolunda yaşanan özelleştirmeye karşı eylem bile yapmadı. Nasıl bir sendikal anlayıştır, yapıdır anlamıyorum. Bunu değiştirmenin tek yolu da TEKEK işçilerinin yaptığı gibi, aşağıdan gelip direniş örgütlemektir. Burada görev, sınıf bilinçli işçilere, temsilcilere düşüyor.

Aşağıdan bir şeyler yapılırsa bir değişim olur. Yoksa o tepedeki kastlaşmış, bürokratlaşmış, maaşı kendi işkolunda çalışan işçinin maaşından 10 kat fazla olan bir sendikacıdan bir şey beklemek doğru olmaz. Onlara sorumluluklarını hatırlatan, bugünkü anlayışı söküp atmak ancak böyle mümkün olabilir. Yoksa sınıftan yaşam biçimiyle kopmuş, tezgahda 14 saat çalışan işçiyle bir alakası kalmamış, bürokratlaşmış emekli olmuş, işi bitmiş, sokaktan ve direnişten habersiz bir yapıdan çözüm beklemek olanaklı değil.

- Burada sanırtız asıl belirleyici olacak olan ilericî unsurların tutumu...

Eleştirmek sorunu çözmiyor. Ben ne yapıyorum ve bu mücadelenin neresindeyim? İşinden olmuş ve bunu göze almış onurluca direnen insanların direnişlerini birleştirmeye ne kadar uğraşıyorum? Oturup yerinde konfederasyonları eleştirmekle sorun çözülmez. Biz eleştirdik diye sorun çözülüyor. Zaten utanma falan kalmamış. 3-5 sene sonra Türk-İş diye bir şey kalmayacak. Kamuda özelleştirme almış başını gidiyor. Özel sektörde örgütlü olan birçok sendikaya bakın toplu sözleşmeli işçi var, sendikalı, yevmiyeli işçi var. Bir tarafta da asgari ücretle iş bulamayan yüzbinlerce işçi var.

“Uluslararası dayanışma önemli”

- Direnişlerle sınıf dayanışmasının yükseltilmesinin önemli bir ayağı da uluslararası sınıf dayanışması. 1 Eylül’de dünyanın çeşitli ülkelerinde ve Türkiye’de UPS işçileri için yürüyüşler ve eylemler gerçekleştirilecek.

Enternasyonal dayanışmanın önemini birkaç yıldır daha canlı ve somut yaşıyoruz. Unilever’de örgütlendiğimizde uluslararası dayanışmanın önemi ortaya çıktı. Yine Mersin’deki örgütlenmemizde uluslararası dayanışmanın katkısı oldu. Burada da

uluslararası bir şirket olmasından kaynaklı bunu bir kez daha gördük. Sermaye ülkemize gelirken işsizlere iş bulmak için değil, daha çok kâr edebilmek için geliyor. Aynı patronun karşısında birden fazla ülkede, birbirlerini tanımayan ama aynı sınıfın mensubu olan işçilerin aynı amaç için mücadele etmesi kadar değerli bir şey yoktur. Örneğin 1991-1992 yıllarında Özal döneminde çimento fabrikasında grev yaşanırken Özal hükümeti buradaki grevi kırmak için dışarıdan çimento ithal etmeye kalktı. Romanya’daki liman işçileri ise grev kırıcılığına karşı çimentoları yüklememişlerdi. Dilimiz, inancımız aynı değil ama oradaki işçi sınıfı bilinci almasından kaynaklı buradaki işçilerin grevi kırılır diye çimento yüklememişlerdi. Sınıf bilinci olduğunda dünyanın öbür ucu da olsa yapılan haksızlığı görürsün ancak olmadığında burnunun dibi de olsa yapılan haksızlığı görmezsin. Uluslararası dayanışma o anlamda çok önemlidir. Dünya emperyalisler tarafından, tekeli sermaye tarafından yönetiliyor. IMF, Dünya Bankası ve onların örgütleri sürekli dayanışma içindeler. Bizim de saldırıya karşı uluslararası düzeyde dayanışma içinde olmamız saldırıları bertaraf edebilir. Türkiye’de özelleştirme sürerken Türk-İş’e bağlı bazı sendikalar da özelleştirmeyi savundu. Bugün güçleri zayıfladığında artık işin geçtiğini gördüler. Bu sınıf bilincinin aşağıda işlenip ona uygun davranılmamasının sonucudur. 1 Eylül’de ise 154 ülkede böyle bir eylemin olması, taşıma işçilerinin sendikaları dışında değişik işkollarındaki sendikaların UPS’deki mücadeleyi sahiplenmeleri çok ciddi bir gelişmedir. Bunun yaygınlaşacağına inanıyorum. 1 Eylül’ü örnek için bütün emek örgütlerine görev düşüyor. Biz bütün arkadaşlarımızla kitle örgütlerine ve basına ulaşarak 1 Eylül’e katılım sağlamak için elimizden gelen çabayı gösteriyoruz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direnişçi UPS işçisi Aydın Babacan’ın Kızıl Bayrak’a gönderdiği mesaj:

UPS’ye sendika girecek!

UPS yetkilileri yani yabancı sermaye uşakları, işten çıkardığı işçiler aktarma merkezi önünde direnemesin, buraya gelip-gitmesin ve maddi sıkıntılar çeksin diye çeşitli yollara başvuruyor. Bu arkadaşlarımız tazminatsız işten atıldıkları gibi, işten çıkarılma gerekçeleri de kılıfına uydurularak işsizlik sigortasından faydalanmaları önleniyor. Bu karektersiz Amerikan uşakları bu şekilde kurtulacağını umuyor.

Fakat sanmasınlar ki bu arkadaşlarımız sahipsiz kalacak! Bizlerden gerek maddi gerekse manevi her türlü desteğini esirgemeyen TÜMTİS ve sınıf kardeşlerimiz sayesinde sahipsiz olmadığımızı duymalarını isterim. Bu faşistçe işçi kıyımları zaten bu Amerikan uşaklarına yakışır. Şunu bilsinler ki UPS’ye sendika girinceye kadar hiç bir yere gittiğimiz yok!

Yaşasın sınıf kardeşliğimiz!
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

UPS'de direniş dayanışmayla büyüyor!

UPS direnişiyle uluslararası dayanışma!

UPS'nin İstanbul'da Kurtköy ve Mahmutbey'deki aktarma merkezlerinin yanısıra İzmir ve Balıkesir'deki aktarma merkezinde yaşanan işten atma saldırılarıyla başlayan direnişler, uluslararası planda da birçok sendikanın dikkatini çekti.

Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu'nun (ITF) 5-12 Ağustos 2010 tarihlerinde Meksika'nın başkenti Mexico City'de toplanan 42. Genel Kurulu'nda, UPS işçileri ve TÜMTİS'le dayanışmanın geliştirilmesi kararı alındı. Bu kapsamda, 1 Eylül günü dünyanın farklı ülkelerinde kargo ve taşımacılık sektöründe örgütlü sendikaların eşzamanlı eylemler gerçekleştirilmesi kararı genel kurulun önemli gündem maddelerinden biri oldu.

Dünya çapında dayanışma

Genel kurulda, Arjantin'deki kamu sendikası UPS'deki işçi kıyımını protesto için tüm gün iş durdurma ve iş yerleri önünde lastik yakma, ABD'de UPS işçilerinin örgütlü olduğu Teamstar Sendikası 1 saat iş durdurma, gün boyu iş yavaşlatma ve üç bölgede yürüyüş düzenleme, Hollanda'daki sendikalar UPS'nin genel merkezinin önüne bir kamyon kum dökme ve kitlesel eylem yapma kararı aldılar. Bunların dışında da birçok sendika bulundukları ülkelerde iş yavaşlatma ve kitlesel destek eylemleri örgütlemeye kararı aldılar. Norveç'teki 5 sendika ise UPS'deki direniş devam ettiği sürece ayda 7 bin dolar yardımda bulunacağını duyurdu.

ITF kongresinde alınan bir diğer önemli karar ise UPS yönetiminin sendikal örgütlenmeyi 15 Eylül'e kadar tanımaması durumunda, eylemlerin devam ettirilmesi kararıydı.

Dünya sendikalarının UPS işçileriyle gerçekleştireceği eylemlerle eşzamanlı olarak Türkiye'nin çeşitli illerinde de yürüyüş ve basın açıklamaları gerçekleştirilecek. TÜMTİS'in tüm gücüyle katılacağı eylemlerin merkezi İstanbul olacak. 1 Eylül günü saat 11.00'de Çapa Tıp Fakültesi önündeki toplanmanın ardından başlayacak olan yürüyüş, UPS'nin Zeytinburnu'ndaki genel müdürlük binasına kadar devam edecek. TÜMTİS'in örgütlülüğünün bulunduğu Ankara, Bursa, Adana, Gaziantep ve İzmir'de de yürüyüş ve eylemler örgütlenecek.

Türk-İş UPS direnişini fark etti

Dünyanın hemen her kıtasından sendikalar UPS işçilerinin kararlı direnişini selamlarken, ihanetçi ve işbirlikçi sendikal çizgisinden "ödün vermeyen" Türk-İş yönetimi ise, kendi bünyesindeki bir sendikanın aylar boyu sürdürdüğü direnişe büyük oranda sessiz kaldı. Direnişlerinde 100'lü günlerini geçiren UPS işçileri, büyük maddi zorluklarla baş başa kaldıkları bir süreçte Türk-İş'ten sadece bir defa 25 bin TL'lik "destek" gördüler.

ITF'nin, UPS işçileriyle dayanışma amacıyla bir dizi eylem kararı alması, şimdiye kadar kendisine bağlı bir sendika tarafından sürdürülen direnişi görmeyen Türk-İş ağalarını da "harekete" geçirdi. Türk-İş Genel Yönetim Kurulu, 24 Ağustos 2010 tarihinde yaptığı yazılı açıklama ile "ITF'in UPS işçileri için aldığı eylem kararını desteklediğini" duyurdu. 1 Eylül ve 15 Eylül tarihlerini "UPS işçileriyle dayanışma için eylem günü" ilan ettiğini basın ve kamuoyuyla paylaştı. Türk-İş, 1

Eylül ve 15 Eylül tarihlerinde gerçekleştirilecek eylemlere destek verme çağrısında bulundu.

UPS işçileri eylemdeydi...

UPS işçileri İzmir'de her cumartesi günü gerçekleştirdikleri eylemlerine devam ettiler. 17 Ağustos günü bir işçinin daha işten atılmasıyla direnişçi işçi sayısı 26'ya ulaşırken 21 Ağustos günü gerçekleştirilen eyleme TÜMTİS üyesi ambar işçileri, Tez-Koop-İş Sendikası İzmir Şubesi, ilerici ve devrimci güçler de destek verdi.

Yürüyüşün sonunda TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli bir konuşma gerçekleştirdi. UPS'de devam eden onurlu mücadelenin ve direnişin 118. günü olduğunu hatırlatan Günseli, inançlı ve kararlı mücadelenin devam ettiğini vurguladı. ITF'nin dünya genelinde 1 Eylül tarihinde eylem kararı aldığını belirten Günseli, Türkiye'nin de 10 kentinde eş zamanlı eylemler gerçekleştirileceğini söyledi.

Direnişçi UPS işçisi Şahin Başaraner söz alarak şunları söyledi: "Onurlu, başı dik, şerefli bir şekilde işyerimize geri dönmek için bu direnişe başladık. Direniş boyunca sendikamız ve demokratik kitle örgütleri bizleri yalnız bırakmadı. 118 gün önce bize '4 aylık bir direnişe var mısınız?' deselerdi düşündük,

ama şimdi kavgayı öğrendik. Zafere olan inançla direndik, direniyoruz". Eylemde, Tez-Koop-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Birol Arslanoğlu da bir konuşma yaptı. Yürüyüşe BDSP, Alınteri, EHP, Mücadele Birliği ve Köz destek verdi.

MMO'dan UPS direnişine ziyaret

UPS kargo işçilerinin Mahmutbey Aktarma Merkezi önünde süren direnişine Makina Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Ücretli ve İşsiz Mühendisler Komisyonu tarafından 21 Ağustos günü destek ziyareti düzenlendi.

25 kişinin katıldığı ziyaret aktarma merkezine yapılan kısa bir yürüyüşle başladı. Sloganlarla direnen UPS işçilerinin direnişini selamlayan mühendislere işçiler de sloganlarla karşılık verdi.

Ardından direniş çadırı önüne geçilirken burada MMO İstanbul Şubesi adına yönetim kurulu üyesinin yaptığı konuşmada UPS kargoda ortaya koydukları direnişle ABD kökenli bir tekele kafa tutan işçilerin direnişinin önemi vurgulandı. Konuşmaların ardından TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun, gerçekleşen ziyaretin moral verici olduğunu söyleyerek direniş sürecini özetledi. 1 Eylül'de yapılacak eyleme çağrı yaptı. Oldukça canlı geçen ziyaret direnişe verilen destek sözüyle son buldu.

İzmir'den Tekstil işçileri, UPS direnişini selamladı

Merhaba UPS işçileri,

Bizler tekstil işçileri olarak; direnişinizi selamlıyoruz. Bizler de ağır çalışma koşulları altında güvencesiz çalışıyor ve hak gasplarılarını yoğun olarak yaşıyoruz. Kölelik yasalarının hüküm sürdüğü bu sömürü düzeninde sizler, direnen işçiler, bizlerin umudu ve sesi oluyorsunuz. Yaşamak için bir avuç asalağın, bizlerin sırtından ve ellerimizden geçinmesi, bizleri iki üç kuruşa tamah ettirmesi, onurumuzu ayaklar altına alması, biz tekstil işçilerinin de artık nerede durmamız gerektiğini göstermiştir. Sınıfımızın yanında olarak "sınıfa karşı sınıf" şiarıyla güne yüklenmemiz gerektiği somut bir şekilde ortaya çıkmıştır. Sorunlarımız ve dertlerimiz ortak, düşmanımız da birdir. Mücadele, alanlarımızda bizler örgütlendikçe yeniden yeniden yeşerecek ve büyüyecektir. Bunu bize TEKEL işçileri, ÇEL-MER işçileri, Rimaks kot işçileri ve UPS işçileri bir kez daha göstermiştir.

Direnen işçiler göstermiştir ki, insanlık onuru sömürüyü mahkum etmiştir.

Direnen işçiler göstermiştir ki, asıl bedel, "sessiz" kalınca bizlerin sırtına çöken karabasanlar, dayatmalar, baskılar, işkenceler, mücadelesiz ve geleceksiz bir yaşam sürmemizdir.

Direnen işçiler göstermiştir ki, hak verilmez alınır! Hem de söke söke! Direnen işçiler göstermiştir ki, zincirlerimizden başka kaybedecek başka hiçbir şeyimiz yok ama kazanacak kocaman özgür, sınıfsız, sömürsüz bir dünya var.

Ve tekstil işçileri diyor ki, bizler de direniş türküsüne ve halaylarına katılıyoruz. İlerlediğimiz yol haklı mücadelemizin ve direnen işçilerin yoludur.

Sıra iş güvencesinde!

Anayasa referandumunu aldatmacasıyla kamu emekçilerine çeşitli haklar tanınacağı yanılsamasını yaratmaya çalışan sermaye hükümeti, toplu sözleşme hakkı tanımadığı kamu emekçilerinin karşısına yeni bir “öneri”yle çıktı.

Sermaye hükümetinin başbakanı Tayyip Erdoğan’ın “*Gelin Türkiye’de çalışanlar olarak işçi-memur ayrımını ortadan kaldıralım, bunları birleştirelim. Kendilerine grev hakkını da lokavt hakkını da verelim. Batıda olduğu gibi çalışan diyelim*” teklifi hükümet kanalıyla yürütülen ortaoyunun yeni bir ifadesi oldu.

“Grev ve lokavt”ı öne sürerek memurların iş güvencesini tartışmaya açan bu teklife tepki gösteren KESK Genel Başkanı Sami Evren, işçi memur ayrımına kendilerinin de karşı çıktığını belirterek ancak bunun Başbakan Erdoğan’ın istediği şekilde olmadığını söyledi.

İşçi memur ayrımı ortadan kaldırılacaksa 657’deki iş güvencesinin tartışma dışına alınmasını, tüm çalışanların örgütlenme özgürlüğü önündeki engellerin ortadan kaldırılmasını, 12 Eylül yasaları olan 2821 ve 2822’de demokratik mevzuat hazırlanmasını, ortak örgütlenmenin önünü açılmasını ileri süren Evren, lokavtın bir hak olmadığını, özel sektörde zaten patronun istediği zaman istediği şekilde şirketini kapatabildiğini, kamuda ise devletin lokavt yaparak hastaneleri, okulları kapatmasının mümkün olmadığını ifade ederek bunun tam bir saçmalık olduğunu sözlerine ekledi.

DİSK: Lokavtı kabul etmeyiz

DİSK Başkanı Süleyman Çelebi ise DİSK olarak tüm emekçilerin ortak ve güçlü olduğu bir çalışma yasasını sahiplendiklerini belirterek şöyle konuştu:

“Başbakan aklına geldiği gibi konuşuyor. Başbakan bu sözlerle, ‘Ben patron olacağım ve lokavt hakkım olacak’ diyor. Bir defa lokavt hakkını asla kabul etmeyiz. Uluslararası belgelerde hiçbir yerde lokavt bir hak değildir. Devlet kamu çalışanına lokavt uygulayacak, ne yapacak, okulları mı hastaneleri mi kapatacak. Başbakan önce Avrupa Sosyal Şartı’na koyduğu şerhleri kaldırsın.”

Mevcut yasalara göre, memur statüsündeki çalışanların işten atılmalarının önünü kapatan ‘iş güvencesi’ bulunurken, işçiler belli hakları verilerek işten atılabiliyorlar. Ancak memurlar da işçilere tanınan ‘toplu görüşme ve grev’ hakkına sahip değiller. Hükümetin önerisinin hayata geçirilmesi durumunda her iki statü de ortadan kalkacak ve tümü “çalışanlar” statüsünde birleşecek. Bu durum birçok sendikanın da kapanmasını beraberinde getirecek.

Toplu görüşme oyunu sürüyor...

KESK’in katılmadığı toplu görüşme oyunundan üçüncü turda da bir sonuç çıkmadı. Son perde ise 28 Ağustos’ta sahnelenecek. Mevcut mevzuata göre toplu görüşme masasından bir anlaşma çıkmaması durumunda uzlaştırma kuruluna gidilecek.

Üçüncü tur görüşmeleri hükümet ve yandaş kurum Memur-Sen ile faşist Kamu-Sen arasında çekişmelere sahne oldu. Memur-Sen bütün sorumluluğunun hükümetin uygulamalarını meşrulaştırmak olduğu bilinciyle hareket ederken Kamu-Sen ise bulduğu bütün fırsatlarda hükümete yüklendi.

KESK’ten toplu görüşme protestoları

Toplu görüşme dayatmasına karşı KESK toplu görüşmelerin 3. oturumunun yapıldığı 24 Ağustos günü Ankara ve Adana’da eylemler gerçekleştirdi.

KESK üyesi kamu emekçileri Ankara’da YKM binası önünde toplanarak, TİS taleplerinin yazılı olduğu bir pankart açtı. Basın açıklamasını KESK Genel Başkanı Sami Evren gerçekleştirdi.

Toplu görüşmeyle hukukun çiğnendiğini belirten Evren, hükümetle görüşen sendikaların üyelerinin haklarını korumaktan aciz olduğunu dile getirdi.

Bu yılki görüşmede kamu emekçilerinin referandumda kullanacağı oyun renginin de pazarlığa eklendiğini sözlerine ekleyen Evren, “Kimsenin kamu emekçilerinin oyuna ipotek koyma hakkı yoktur. Hükümetin şantajına boyun eğmeyeceğiz. Biz görüşmelere katılan her iki konfederasyonu temsil ettikleri kitlelerin çıkarlarını korumaya çağırıyoruz. Konfederasyonlar görüşmeleri terk etmelidir” dedi.

KESK Adana Şubeler Platformu, İnönü Parkı’nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Sendikal mücadelenin bir hak alma mücadelesi olduğu söylenen açıklamada, emekçilerin bu mücadeleyi ancak fiili ve meşru mücadele araçlarıyla derinleştirebileceği vurgulandı.

Krizin faturası emekçilere kesiliyor!

Burjuvazi, işçi sınıfı ve diğer emekçi katmanların sömürüsü üzerine düzenini kurmuştur ve devlet de tüm kurumlarıyla bu kurulu düzenin devamı için çalışmaktadır. Kriz dönemleri gibi sermayeyi zora sokan dönemlerde de devlet, sermayenin çıkarını korumak adına tüm kurumlarıyla iş başındadır.

Sermaye sınıfının krizin faturasını işçi ve emekçilere ödettiği açıktır. Kriz dönemlerinde patronlara sağlanan büyük kolaylıkların ve yardımların yanısıra devlet dolaylı yollardan da krizin faturasını işçi ve emekçiye ödetmeye çalışmaktadır. Kuşkusuz sadece kriz dönemlerinde değil her daim devlet sermayeye para aktarmak için işçi ve emekçilerin cebinden elini çekmemektedir. Doğrudan ya da dolaylı alınan vergiler bunun bir örneğidir. Ancak son dönemlerde devlet gelirini arttırmak için katmerlendirdiği vergilerin yanısıra trafik, yargı, idari alanlar üzerinden kestiği cezaları da kullanmaktadır. İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası’nın (İSMMMO), Maliye Bakanlığı Muhasebat Genel Müdürlüğü ve Merkez Bankası verilerinden yararlanarak hazırladığı rapor bu duruma örnek olmaktadır.

Devlet, 2006 yılında 13,2 milyar lira para cezası tahakkuk ettirirken, 2007 yılında kesilen para cezası miktarı % 0,6 oranında azalarak 13,1 milyar liraya gerilemiştir. 2007 yılındaki düşüş ise sonraki yıllarda fazlasıyla telafi edilmiştir. Üstelik tam da küresel krizin etkilerinin görüldüğü 2008 yılında ceza tahakkuku % 13,8 artarak 14,9 milyar liraya, 2009 yılında ise % 23,5 oranında yükselerek 18,5 milyar liraya ulaştırılmıştır. Böylece, 2006 ve 2009 yılları arasındaki dört yıllık dönemde tahakkuk eden cezaların toplamı 59,8 milyar, tahsilatların tutarı ise 15,8 milyar lirayı bulmuştur.

Dört yılda 59,8 milyar liralık ceza kesen hükümet, 2010 yılına da hızlı başladı. Bütçe gelirleri içinde, para cezası tahsilatı 2,4 milyar liraya yükseldi. Böylece maliye, 2010 için öngörülen 3,1 milyar liralık toplam para cezasının % 77’sini altı ayda tahsil etti.

Burjuva demokrasisi ve hukuk anlayışında toplum düzenini sağlamak adına kurallar konur, kurallara uymayınca da cezalar kesilir. Oysa rüşvetçiliğin hemen hemen her kurumda ayyuka çıktığı bir düzende normal şartlarda işlerin nasıl yürüdüğü tahmin edilebilir. Kriz dönemlerine denk gelen 2008-2009 yıllarında kesilen cezaların artması ise bir kez daha devletin kamu düzenini sağlamak için değil, gelir elde etmek için ceza kestiğini göstermektedir. Bundan dolayı kesilen para cezalarında hemen her yıl rekor artışı olması tesadüf değildir.

Ayrıca eklemek gerekir ki, sermayeye para aktarma amacı dışında kesilen para cezalarının gerisinde işçi ve emekçilerinin hak ve özgürlüklerinin de keyfi bir şekilde engellenmek istenmesi vardır. Bir baskı unsuru olarak para cezası tehdidi, toplumun geneline uygulanmaktadır. Ancak özellikle bahsi geçen para cezalarının bir kısmı demokratik hak ve özgürlükleri kullanırken karşımıza çıkan cezalardır. Gösteri ve yürüyüş yaptığı için, bildiri dağıttığı ve afiş astığı için kesilen pek çok para cezası mevcuttur. İster gelir elde etmek, isterse baskı unsuru oluşturmak için olsun burjuva düzende yasa, yasak ve kuralların mantığı ortadadır; hepsi işçi ve emekçi düşmanıdır.

Sermaye düzeninde her şey egemen sınıfın çıkarına göredir. Bundan dolayı egemen sınıf kendi çıkarı doğrultusunda son derece keyfi davranmaktadır. Böylesi bir düzende “Yasalar örümcek ağlarına benzer büyük olanlar onları deler geçer, küçükler takılır.” Bundan dolayı sermaye devletinin krizin faturasını para cezaları vb. yollardan işçiden çıkartmak istemesi hiç de şaşırtıcı gelmemelidir.

Bozuk bir düzende sağlam çark olmayacağı açıktır. İşçi ve emekçiler cephesinden yapılması gereken sömürü ve baskı üzerine kurulu bu düzene karşı birleşip mücadele etmektir.

Hayatlarımızın iplerini ellerimize alalım!

ÖSS, ÖYS, SBS, YGS, LYS, KPSS, TUS, ÜDS, TOEFL, ehliyet sınavı... Her birimiz bu sınavlardan en az birine girmek zorunda kalmışızdır ya da resmi olarak bir sınav başvurusu yapmasak da her şeyin rekabete, seçime indirildiği sistemin içerisinde, “sınav olma” hissini tatmışızdır. Bu yüzden belki de attığımız her adım için önümüze şıklar sunulsun isteriz. Altıncı, yedinci ya da yüz bininci seçeneğin olabileceğini düşünmeyiz. Yolumuzu karanlık ya da anlamlı yapan tercihlerimizdir ama yaşadığımız bu zamanlarda bize sunulan o sığ seçenekler içinden ağır tadıyla bir seçim yapmamız bile anlamsızlaşır. Birileri her nasılsa seçilmiş kişiler oluverir.

Binlerce memur adayının girdiği 2010 KPSS sınavında da “çoktan” seçilmiş olan kişilerin olduğu haberi ile sarsıldık. Belki elimizde, gittiğimiz dershanenin son taksitini tutuyorduk, belki bir tatile çıkma hayalini taşıyorduk, belki de aynı durumu 1992 Anadolu Liselerine Giriş Sınavı’nda, 1999 Üniversite Sınavı’nda yaşamış olduğumuz için olmayan kadere küfürler yağırdıyorduk. Ne hikmetse bu kokmuş, hiçbir gelecek vaat etmeyen sistemin hamuruna laf etmeyi aklımızdan geçirmiyorduk.

2000’li yıllarda öğretmen olmak

“...biz sözleşmeli öğretmenler, sendikal haktan yoksun, fazla mesai kavramı uygulanmayan, iş garantisi olmayan, aynı işi yapan meslektaşların sahip olduğu haklardan mahrum kişileriz.

... 200 yıl önceki kölelerden tek farkımız, önümüze yemek değil, asgari ücretin az fazlasının konması.

... haftada 60 saat üzerinde çalıştırılan, evine 700 TL aylık götürülen, iş güvencesi olmayan öğretmene çocuğunuzu ne kadar güvenerek teslim edersiniz!” (Umur Talu, Ruh Yağması, Habertürk, 29.04.2010)

Bu cümleleri kuran bu coğrafya da yaşayan ve öğretmenlik yapmaya çalışanlardan sadece bir tanesi. Benzer cümleleri ya da daha fazla can yakanını, öfkeliendirenini yazabilecek olan çok fazla kişi vardır elbette. Hele ki şimdilerde sınav sorularının el altından satılmış olduğu iddiaları dolaşımdayken ve bu iddiaların yalan olduğunu söyleyebilecek hiç kimse çıkmamışken, daha bir ay önce 5. kez girdiği KPSS sınavı kötü geçince intihar eden Elif öğretmeninin sevenlerinin acısı dinmemişken çok daha fazlasını söyleyebilecekler hiç kuşkusuz vardır.

Bir tarafta bunlar yaşanırken, soruların çalındığı iddiası ilk ortaya çıktığı zaman ÖSYM Başkanı’nın “Var da diyemem, yok da diyemem” şeklindeki yorumunu, daha sonraki günlerde “Olayları unutmak için sudoku çözüyorum” deyişini nereye koymalıyız? Peki, soruların çalındığı iddiasının ilk gündeme düştüğü günden bugüne, yapıcı bir cevabın gelmemiş ya da kişilerin mağduriyetini giderici bir eylemin gerçekleşmemiş olmamasına ne demeliyiz? Ne var ki yeni skandalların ardı arkası kesilmiyor. Şimdi de ÖSYM’nin bilgi paylaşım şifresi kırılarak 2010 branş sıralamasına ulaşılmış. Bu listelerde kontenjanın 5-6 katı aday sıralamaya konularak, insanlara umut verildiği ve böylece son günlerde yaşanan skandallara tepkinin azaltılmaya çalışıldığı iddia ediliyor. Tüm bu iddialar kulaktan kulağa yayılırken sınavda istediği başarıyı gösteremeyen adayların umutlarını 2 yıl daha ertelemeleri büyük bir yüzüstülikle isteniyor.

Elbette derdimiz KPSS sorularının çalınıp çalınmadığı değil. Daha doğru bir ifade ile soruların çalınmış olması ya da çok başarılı bir sınav gerçekleştirilmiş olması hayatı güllük gülistanlık yapmıyor. Yaşananlar sadece “Bozuk düzen de sağlam çark olmaz” sözünü doğruluyor.

Eğitim Sen’in “2009-2010 Eğitim Öğretim Yılı Sonunda Eğitimin Durumu” başlıklı raporundan birkaç başlık ile durumu somutlamak istiyoruz.

Dershanelere giden öğrenci sayısı son 8 yılda sürekli artış göstermiş ve 1.174.860’a yükselmiştir. 2002 yılında özel dershane sayısı 2.122 iken, 2010 yılında bu rakam 4.193’e ulaşmıştır. Aynı dönemde öğretmen sayısı 19.881’den 50.432’ye yükselmiştir. .

En yüksek öğretmen maaşlarının verildiği ülke Almanya iken, en düşük öğretmen maaşı veren ülkeler Türkiye ve Macaristan’dır. OECD’nin istatistikleriyle baktığımızda İspanya’da göreve yeni başlamış bir ilkökul öğretmeni yılda toplam 34.250 dolar gelir elde etmekte, Yunanistan’da aynı şartlarda bir öğretmen yılda toplam 26.326 dolar kazanmakta iken, bu rakam Türkiye’de sadece 14.063 dolarda kalmıştır. Türkiye’de öğretmenlerin maaşlarının dolar bazında alım gücü 2007 yılına göre 17.909 ABD Doları

seviyesinden 14.063 dolar seviyesine inmiştir.

Devlet liselerinde göreve yeni başlamış bir eğitim emekçisi ise İspanya’da yılda toplam 39.367, Yunanistan’da 26.326 dolar kazanırken, Türkiye’de göreve yeni başlayan bir lise öğretmeni 2007 yılında 18.179 dolar kazanıyorken, 2009 yılında brüt olarak 14.063 dolar kazanmıştır.

OECD üyesi diğer ülkelerde meslekte deneyim kazanılan yıllar ilerledikçe ödenen maaşta ciddi artışlar gözlenmekte iken, Türkiye’de bu yerinde saymaktadır. Bu anlamda Türkiye, eğitimin diğer sorunlarının çözümünde olduğu gibi, eğitim emekçilerinin ekonomik-özlük sorunları çözme noktasında da sınıfta kalmıştır.

Oldukça büyük miktarlarda rakamların telaffuz edildiği sınavlarda ya da daha genel bir ifade ile paralı hale gelen eğitim sisteminde, girdiğimiz her sınav ile umutlanıp, aldığımız her sonuç ile hayata küsüyoruz. “Her okul bitirene iş vereceğiz demedik ki...” sözlerinin utanıp, sıkılmadan sarf edildiği bir coğrafya da yaşadığımızı unutmadan bizlere biçilen bu rolleri reddedip, sarf edilen her fütursuz kelimenin sahiplerine ve onların temsil ettikleri ideolojiye savaş açmaya çağırıyoruz.

Sömürü düzeni bir can daha aldı

Kapitalist sömürü düzeni gencecik bir hayatın daha sönmesine neden oldu. Sermayenin hizmetine sunulan ve paralı eğitim uygulamalarının yaygınlaştığı üniversitelerde binbir zorlukla okuyan emekçi çocuklarından biri, okul harçlığı için çalıştığı inşaatçı düşerek yaşamını yitirdi.

Ömer Çetin’in, okul inşaatında 30 TL yevmiyeyle bir işçi olarak çalışırken iş cinayetine kurban gitmesi yaşanan ölümün trajikliğini gözler önüne serdi.

İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü kontrolünde Ataşehir’deki Rotary Lisesi inşaatında işçi olarak çalışan Muğla Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Çağdaş Türk Edebiyatı 2. sınıf öğrencisi Ömer Çetin, elindeki keserle 4. kattaki kalıp tahtalarını sökmeye başladığı sırada dengesini kaybederek yaklaşık 15 metreden yükseklikten aşağıya düştü. İnşaatçı çalışan diğer işçilerin bildirmesi üzerine olay yerine gelen sağlık ekipleri, Ömer Çetin’in hayatını kaybettiğini ifade ettiler.

20 yaşındaki üniversite öğrencisi Çetin’in cesedi, polis ve sağlık ekiplerinin incelemelerinin ardından Adli Tıp Kurumu Morgu’na gönderildi. Ailesi Ağrı’da yaşayan Çetin’in, memleketi Tutak’ta toprağa verileceği öğrenildi.

30 TL için...

YURTKUR’A bağlı Muğla Öğrenci Yurdu’nda kalan Ömer Çetin, okul masraflarını karşılamak için her yaz farklı işlerde çalışıyordu. Çetin’in vasıfsız işçi olduğu için 30 TL yevmiye aldığını anlatan arkadaşları, “Elinde daha fazla para kalması için inşaatçı kalıyordu. Sabah hep birlikte kahvaltı yaptık, keyfi yerindeydi. Bu olay oldu. Çok üzgünüz” diyerek üzüntülerini dile getirdiler.

Genç komünistlerin sınıf ile içiçe geçirdikleri bir yaz döneminin ardından...

Mücadeleyi büyütmek ve siyasal sınıf çalışmasını ileri taşımak için!

Kitleleri sınıf mücadelesine kazanabilmek, mücadeleyi çok yönlü bir biçimde geliştirmek her devrimcinin omuzlarına büyük bir sorumluluk yüklemektedir. Hayatın akışına seyirci kalmayı ve en ufak bir anı bile değerlendirebilmeyi bir zorunluluk olarak önümüze koymamız gerekiyor. Böylesi bir kavrayışla, yıl boyunca, boş bıraktığımız her alanın düzen tarafından doldurulacağı bilinciyle yürüttüğümüz faaliyeti yaz döneminde gerçekleştirebilmek bizler açısından son derece yakıcıydı. Genç komünistler olarak 2010 yazına da bu bilinç ile yaklaştık.

“*Zaman devrime akıyor*” cümlesi anlamını, hayatın her anını devrim için değerlendirebilmekte bulacaktır. Genç komünistler için de mücadele ne eğitim dönemi ile ne de faaliyetin planlandığı tekil bir zaman dilimi ile sınırlanmaktadır. Öznenin devrimcileşme sürecinde kesinti olamayacağı gibi, kitlelere gitmek için de mola olamaz. Zira *tatil* ancak memnun olmadıkları bir hayatı sürdürenler için, yaşamlarını oluşturan düzeni -iş, okul gibi- askıya almak olabilir. Yaşamı çekilmez hale getiren nesnellik ile yüzleşmek ve onu değiştirmek cüretini gösterenler için ise bu zaman dilimi hedeflerine hizmet edecek önemli bir olanağa dönüşecektir. Yıl boyunca işçi sınıfının bayrağını ve mücadelesini kampüslerine taşıyan genç komünistler, bu bakışla, yaz çalışması kapsamında işçi sınıfının üretim ve yaşam alanlarında yerlerini aldılar.

İşçi sınıfının ideolojisi sosyalizm, somut sınıfsal temeline oturmadan, yani işçi sınıfı ile buluşmadan gerçek anlamını bulamaz. Hak ettiği biçimiyle işçi sınıfının elinde yaratıcı bir silaha dönüşmesi ise ısrarlı bir çaba ile mümkün olacaktır. İşçi sınıfını sosyalizme ve devrim mücadelesine kazanmayı önüne koyan komünistler, çabalarını bu bağlamda sınıf ile organik bağlarını güçlendirmek ve bu yönde kendi yeteneklerini geliştirmek konusunda yoğunlaştırmaya ayrı bir önem verirler. Her yıl olduğu gibi bu yıl da yaz dönemini, işçi sınıfının üretim ve yaşam alanlarında değerlendiren genç komünistler farklı alanlarda sürdürdükleri çalışmalarlarıyla deneyimlerini ve birikimlerini güçlendirdiler.

Direnişlerden öğrenilen bir yaz süreci

Bu kapsamda çeşitli yönleriyle gelişen direnişler genç komünistler için önemli bir deneyim alanı oldu. Krizin derinleşmesiyle işçi sınıfı da direnişler ve işgallerle kendini hissettirirken, ÇEL-MER ve UPS gibi direnişlerle, sınıf bilincinin mücadele içerisinde nasıl şekillendiğine tanık olduk. Direniş alanlarında işçilerle yan yana olmak, sınıf çalışmasının sorunları hakkında da fikir sahibi olmak noktasında bizler açısından oldukça öğretici oldu. Bu direnişlerin olabildiğince içerisinde yer alabilmek de sınıf mücadelesinin sorunlarını içselleştirmemize olanak sağladı. Direnişlerin ihtiyaçlarını birlikte tartıştığımız, mücadeleyi büyütmek için emek harcadığımız bu sürecin genç komünistler üzerinde

güçlü bir ideolojik-politik-örgütsel bir gelişim anlamına gelmektedir.

Sınıfı her alanda kuşatabilmek için

Bununla beraber hayatın tüm alanlarını doldurabilme ihtiyacı yaz dönemi içerisinde, emekçilerin yaşam alanları olan emekçi semtlerinde de sürekli bir siyasal faaliyetin parçası olmamızı koşulladı.

Düzenin referandum oyununu boykot etme çağrımızı çeşitli araç ve yöntemlerle emekçilerin yaşam alanlarında taşıdık. Emekçilerin referandum oyunu ile düzen içi taraflara yedeklendiği bir dönemde sınırlılıklarımıza rağmen ideolojik çizgimizi sınıfa ulaştırdık. Emekçi semtlerinde komünistlerin çok yönlü, sürekli ve düzenli faaliyetlerini tamamlamak noktasında harcanan çaba, genç komünistler için direniş alanlarında kazanılan deneyimlerle bütünlük oluşturmuştur. Kuşkusuz ki, burada genel bir ajitasyon ve propaganda faaliyetini aşan temaslarımız belirleyicidir.

Fabrika deneyiminin önemi

Genç komünistlerin bu yaz döneminde ortaya koydukları iddiayı tamamlayan diğer bir nokta ise fabrika deneyimi oldu. Bu konuda hedeflediğimiz mesafeyi katetmiş bulunuyoruz. Bu alanda sınıf devrimcilerinin disiplinine, mücadele azmine, yaratıcılıklarına bir adım daha yaklaşıırken bizler için her anlamıyla kendine özgü zorluk alanlarını barındıran bu süreçte, işçi sınıfı ile kaynaştık. Kişisel birtakım ideolojik ve sosyal yeteneklerimizin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

sınındığı bu konuda katettiğimiz mesafenin tek tek bireyleri aşan anlamı ise, şüphesiz ki, toplamda sınıf yönelimimizin içeriği göz önüne alındığında gerçek anlamını ortaya koyacaktır. İhtiyaçlarımız ve hedeflerimiz doğrultusunda aştığımız bu mesafe elbetteki eksiklerimizi ve üzerine eğilmemiz gereken yönleri de bize gösterdi.

Sınıf yönelimimiz, bugün ideolojik çizgimize olan güvenimizden güç alırken hayatın içinde de sınamaktadır. Bu sınama alanında sınıf devrimciliği yapma iddiasında olan komünistler için, bu iddianın temellendiği yer ise şüphesiz ki üretim alanlarıdır. Bugün insanlığın gelişiminin önünde büyük bir engel olan kapitalist üretim biçiminin temeli olan fabrikalar, deneyim kazanmak için bu anlamıyla son derece eşsiz imkanlarla doludur. Bizler açısından ise fabrika deneyimimiz bu bağlamda çok yönlü bir okul oldu. Günlerinin en üretken anlarında emekçilerin yanında olmak, düzene yönelecek hoşnutsuzluklarını birlikte yaşamak, sınıfın kolektif bilincini oluşturmak... Bu elbetteki bireysel bir gelişim olarak görülmemeli, çizgimizin sınıf vurgusu ile kavranabilinmelidir.

Filistin-İsrail yetkilileri, ABD güdümünde doğrudan görüşmelere başlıyor

Ezilen halklar ancak militan direniş ile özgürleşebilirler!

Geçtiğimiz günlerde basına açıklama yapan ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, ırkçı-siyonist İsrail devleti ile Batı Şeria'daki Filistin yönetimi temsilcilerinin “doğrudan görüşmelere” başlama konusunda anlaştıklarını belirtti. Buna göre taraflar, ABD başkanı Barack Obama'nın daveti ile 2 Eylül'de Washington'da buluşarak doğrudan görüşme sürecini başlatacaklar.

Tarafları buluşturan Barack Obama'dan Filistin halkına hayır gelmez!

İrkçı-siyonist rejimin acımasız saldırganlığı, Filistin halkının topraklarını gasp etme arsızlığı, Kudüs'ü Araplardan arındırma zorbalığı, ırkçı-duvar inşaatını bitirme ısrarı devam ederken, Filistin yönetiminin doğrudan görüşmelere ‘evet’ demesi, açık ki, Obama'nın dayatmasıyla mümkün olmuştur.

Filistin halkının sorunlarını ağırlaştıran icraatlara ara vermeyi bile reddeden siyonist rejime çok yönlü destek veren ABD başkanı, Batı Şeria'daki yönetimin lideri Mahmud Abbas'ı, Filistin halkının cellatlarıyla masaya oturmaya zorlayarak, İsrail'e verdiği desteği pekiştirmiştir.

ABD başkanı olduktan kısa bir süre sonra Mısır'ın başkenti Kahire'den Arap dünyasına seslenen Barack Obama, Filistin sorununu çözme vaadinde bulunmuştu. Bu vaadin riyakarlık timsali olduğu, Obama yönetiminin siyonist İsrail'e verdiği sınırsız destek ile defalarca kanıtlandı. Oysa emperyalist rejimin Ortadoğu'daki çıkarları, Filistin sorununa iğreti bir “çözüm”ü zorunlu kılıyor. Obama'nın açmazı, İsrail zorbalığına sınırsız destek verirken, Filistin sorununa çözüm istediği konusunda inandırıcı olabilmektir.

Gelen yerde Filistin yönetimini bu safsatanın işe yarayacağı konusunda ikna etmek, Obama adına kısmi bir başarı sayılabilir. Ancak bu kadarı Filistin halkının sahte vaatlere kanmasını sağlamaya yetmeyecektir.

Bölgedeki tüm icraatlar göstermiştir ki, Barack Obama'nın hedefi, emperyalist ABD rejiminin Ortadoğu'daki gerici çıkarlarını korumak ve ırkçı-siyonist rejimi güçlendirmektir. Hal böyleyken, bu girişimden Filistin halkının lehine bir sonuç çıkması söz konusu bile olamaz. Vurgulamak gerekiyor ki, Filistin'in cellatlarını son teknoloji ürünü silahlarla donatanlar, hiçbir koşulda bu halkın derdine derman olmazlar.

Ortadoğu Dörtlüsü, bir kez daha İsrail'in hizmetinde

Doğrudan görüşmelerin başlaması için çaba harcayan Ortadoğu Dörtlüsü (ABD, BM, AB, Rusya), Mahmud Abbas ile El Fetih'in diğer liderlerinin boyun eğmesinde etkili bir rol oynadı.

Dünyadaki en etkili gerici odaklarını temsil eden “dörtlü”, vahşi yıkım ve katliamlara girişen siyonist İsrail'i eleştirmek bir yana, bu terörist devletin “savunma hakkı” olduğu zırvasını öne sürerek, destek sunuyorlar. İsrail savaş makinesi, 2008'de Gazze'de 300'den fazlası çocuk, toplam 1500 Filistinliyi boğazladığında bile, “Ortadoğu Dörtlüsü”nün

tutumunda zerre kadar değişiklik olmamıştır.

Filistin halkının temel sorunlarının masaya bile taşınmayacağı ortada iken, doğrudan görüşmelerin yapılması için baskı uygulayan dörtlü, İsrail safında yer alarak bir kez daha uğursuz rolünü oynamaktadır.

Mısır-Ürdün ikilisi Barack Obama'nın kuyrukçuluğunu yapıyor

Hillary Clinton, Obama'nın görüşmelere başkanlık yapacağını ilan ettiği açıklamasında, Mısır ve Ürdün liderlerinin de görüşmelere katılmak üzere Washington'da olacaklarını belirtti.

İrkçı-siyonist rejimi rahatlatmaktan başka bir işe yarmayacağı önden belli olan görüşmelere katılmayı kabul eden Mısır-Ürdün ikilisi, utanç verici Amerikancı çizgileri gereği, bir kez daha Filistin halkının aldatılması yönünde çaba harcayacaklar. Emperyalist/siyonist güçlere hizmet, Filistin halkına ihanet anlamına gelen bu tutumu alan Mısır-Ürdün ikilisi, gerici çıkarlar söz konusu olduğunda ulusal ya da dinsel kimliğin bir şey ifade etmediğini, bir kez daha kanıtlıyorlar.

Her iki rejimin, Filistin halkına karşı emperyalist/siyonist güçler safında konumlanması, dünya jandarması ABD güdümündeki gerici rejimlerin sefaletini gözler önüne sermesi açısından çarpıcıdır.

El Fetih liderleri, temelden yoksun hayallere kapılma çaresizliğinden kurtulamıyor

Batı Şeria'daki Filistin Yönetimi lideri Mahmud Abbas, görüşmelere başlamak için bazı ön şartların kabul edilmesini talep ediyordu. Özellikle gelecekte kurulacak Filistin Devleti'nin 1967 öncesi sınırları kapsamı ve Yahudi yerleşimlerindeki tüm inşaat faaliyetlerinin durdurulmasını şart koşan Mahmud Abbas ve ekibi, Ortadoğu Dörtlüsü'nün baskılarına boyun eğerek, söz konusu taleplerinden vazgeçmiş görünüyor.

Bu geri adım, belli ki, ABD ile diğer emperyalist güçlerin basıncı sonucu atılmıştır. Fakat bu, Mahmud Abbas başta olmak üzere El Fetih liderlerinin vahim bir duruma düştükleri gerçeğini değiştirmiyor. Zira gerekçesi ne olursa olsun, yarım asırdan beri siyonist savaş aygıtını tahkim eden ABD emperyalizminden medet ummak, en hafif ifadeyle aymazlıktır.

17 yıl önce ABD güdümünde başlatılan “barış görüşmeleri”, varılan nokta itibarıyla, Filistin halkının

çok sayıda mevzi yitirmesine yol açarken, siyonist rejimin ise daha küstah daha saldırgan politikalar izlemesine zemin hazırlamıştır. Hal böyleyken El Fetih liderlerinin bu görüşmelerden medet ummaları, ufku emperyalist çözümlerin ötesini görmekten yoksun olanların, derin açmazlara düşmekten kurtulma şansından da mahrum kaldıklarına işaret ediyor.

Filistin direnişi, emperyalist/siyonist planı reddediyor!

Görünen o ki, “doğrudan görüşmeler”in yeniden başlatılması Mahmud Abbas liderliğindeki El Fetih dışında hiçbir Filistinli örgüt tarafından desteklenmiyor. Nitekim Suriye'nin başkenti Şam'da ortak bildiri yayımlayan 11 Filistinli örgüt ve grup, siyonist işgali meşrulaştıran söz konusu girişimi reddettiklerini ilan ettiler.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi (FDKC), Hamas, İslami Cihad gibi hareketlerin de aralarında bulunduğu toplam 11 örgüt tarafından imzalanan bildiride, ABD/İsrail girişiminin, “İşgal rejiminin yeni yerleşimler inşa etmesi, Kudüs'ün Yahudileştirilmesi ve Gazze'ye abluka uygulanması yoluyla siyonist rejim tarafından işlenen suçları örtbas ederken, Filistin halkının ulusal haklarını tasfiye etmeyi amaçladığı” vurgulandı.

Mahmud Abbas liderliğindeki Filistin Yönetimi'ni de siyonist işgale hizmet eden planı reddetmeye çağırان örgütler, Filistin davasının tasfiye edilmesini hedefleyen emperyalist/siyonist girişime karşı, Filistin halkının kendi kaderini tayin etme hakkı uğruna birleşik mücadelenin önemine dikkat çekiyorlar.

Belirtmek gerekiyor ki, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak ve siyonist İsrail'in rahatlatılması amacıyla gündeme getirilen “doğrudan görüşmeler” süreci, fiyaskoyla sonuçlanmaya mahkumdur. Zira bu uğursuz girişimin başarısı, ancak Filistin davasının tasfiyesi ile mümkün olabilir ki, bu da olası değildir.

60 yılı aşkındır siyonist işgale, emperyalist zorbalığa ve bölgedeki gerici güçlere karşı direnen Filistin halkı, bir kez daha onurunu yükseklerde tutarak sahte vaatleri reddedecektir.

Başta Filistin olmak üzere ezilen halkların özgürlüğü emperyalist güçler tarafından bahşedilmez; birleşik, militan direniş ve enternasyonal dayanışma, özgürlüğün kapılarını aralayacak yegane yoldur!

Emperyalist ABD rejiminin Irak'tan “çekilme” senaryosu

Amerikan emperyalizminin, Saddam rejiminin “kitle imha silahları ürettiği”, “El Kaide ile bağlantısı olduğu” iddialarını öne sürerek 20 Mart 2003'te başlattığı Irak işgalinde “son” a yaklaşıldı.

Irak halkına “özgürlük ve demokrasi getirme” vaadiyle başlatılan emperyalist işgal boyunca dünyanın en büyük ve katliamcı savaş makinesini mazlum halkların üzerine süren ABD rejiminin Irak'ı terk etmek üzere olduğu haberleri gündemin ana maddelerinden birini oluşturuyor.

ABD Irak'tan çekiliyor mu?

Dönemin ABD Başkanı George Bush'un, işgalin başladığı mart ayının ardından 1 Mayıs 2003 tarihinde yaptığı zafer konuşmasının üzerinden geçen 7 yıla rağmen, saplandığı Irak bataklığında debelenen ABD rejiminin son muharip askeri de 19 Ağustos günü Irak'ı terk etti. “Güvenlik” nedeniyle 06.30'da yapılan açıklamada, 440 askeri personeli taşıyan son konvoyun, Kuveyt'e geçtiği bildirildi. Ancak bu “çekilme operasyonu” emperyalist rejimin Irak'taki askeri varlığının son bulduğu anlamına gelmiyor. Dahası, ABD'nin Irak'tan çekildiğine dair yapılan tüm haberlere rağmen mevcut tablo hiç de ABD'nin belirttiği gibi değil. Emperyalist rejimin 90 bin askeri geri çekmesine rağmen 50 bin asker ve kayıtlarda görünmeyen binlerce paralı askeri Irak'ta bıraktığı biliniyor.

Bu ay sonu tamamlanacak olan Irak'tan çekilme programını erkene alan emperyalist rejim, Amerikan askerlerinin tamamen çekileceği tarihi ise “2011 sonrası” olarak açıklıyor.

Kanlı işgal bilançosu

Afganistan'da NATO güçleriyle beraber tam anlamıyla bir işgal bataklığına saplanan emperyalist rejim, Irak'ın işgaliyle geçen 7,5 yıl boyunca yüz bin sivilin katledildiği, bir buçuk milyon insanın evsiz kaldığı, on binlerce Irak askerinin öldüğü, ambargo yüzünden yüz binlerce çocuğun ölüme terk edildiği kanlı bir işgal bilançosunu geride bıraktı. “Çekilme” söylentilerine rağmen bugün fiili olarak devam eden Irak işgalinin faturası Irak halklarına kan ve gözyaşı olarak geri döndü.

Bir buçuk milyona yakın insanın öldüğü, kurulan işgal üsleriyle binlerce insanın işkencelerden geçirildiği, kentlerin yakılıp yıkılarak okulların, hastanelerin, kamu binalarının kullanılamaz hale geldiği 7,5 yıllık işgal süreci, çekilme senaryosuna rağmen farklı biçimler altında devam edecek. Irak'ta kalan ABD askerlerinin Irak ordusunu eğitecek olması emperyalist rejimin Irak'taki planlarından kolay kolay vazgeçemeyeceğine işaret ediyor.

Obama'nın hesapları

ABD'nin Irak işgalinin mimarı George Bush'un ardından 2009 yılının ocak ayında göreve gelerek “Irak'taki muharip Amerikan askerlerinin çekilmesi” sözünü veren ABD Başkanı Barack Obama'nın, gerileyen kamuoyu desteğini tekrar kazanmanın bir aracına dönüştürdüğü çekilme planı, işgal sürecinde 4400'den fazla Amerikan askerinin hayatını kaybetmesi üzerinden gelişen tepkileri de hafifletme

çabası olarak görülüyor.

İşgal sona ermiyor

ABD'nin Irak, Afganistan ve Pakistan'daki işgal planlarının değnekçisi olan ve Irak'ta işlediği cinayetlerle teşhir olan Blackwater gibi özel güvenlik şirketleri ise 7 bin “personeliyle” Irak'taki kanlı icraatlarını sürdürmeye devam edecek. Bununla birlikte Irak'ta kullanılmak üzere daha fazla zırhlı araç temin edecek olan Dışişleri Bakanlığı, özel güvenlik şirketlerinin kullandığı helikopterlerin sayısını da 7'den 29'a çıkaracak. Bakanlık şimdiye kadar kullandığı uçak sayısını ise 1'den 3'e çıkaracak.

Irak'tan çekilme planına ilişkin basın toplantısı düzenleyen ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü P.J. Crowley de bu gerçeği itiraf ediyor. Irak'taki Amerikan askeri sayısının ağustos ayının sonuna kadar 50 bine düşürülmesine ilişkin planın, söz konusu personel

tarafından doldurulması gereken bir güvenlik boşluğu yarattığını söyleyen Crowley, plana göre, Irak'ta hükümet tarafından görevlendirilen özel güvenlik personeli sayısının toplam 7 bine çıkarılacağını belirtti. “Askerlerimiz ülkeden ayrılırken güvenliğimizi sağlamak için özel birtakım planlarımız var. Bu, pahalı olacak. Ucuz bir plan değil” diye konuşan Crowley, buna rağmen vergi mükellefi Amerikalıların üzerindeki vergi yükünün askerlerin Irak'ta kalması seçeneğinden çok daha az olacağını söyledi.

Çeşitli etnik ve mezhep gruplarının birbirine düştüğü, açlık ve yoksulluğun kol gezdiği Irak'ta, mazlum halkları, 7,5 yıllık işgal tablosunun ardından bir kez daha geleceksizlik bekliyor.

Ortadoğu'daki stratejik çıkarları ve hedefleri doğrultusunda, Irak'ı kontrol altında tutması gereken emperyalist ABD rejiminin Irak'taki işgal planlarının “çekilme senaryoları”na rağmen devam ettirmesi bekleniyor.

“Ölüm mangası AEGİS defol!”

İngiltere'nin paralı asker şirketlerinden AEGİS'in, merkezini Basel'e taşımasının ardından **İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu**'nun (BİR-KAR), çağrıyla bi raraya gelen İsviçreli ve Türkiyeli ilerici ve devrimci kurumlar şirket binası önünde bir protesto gösterisi yapma kararı aldı.

23 Ağustos Pazartesi günü saat 17.30'da kitle AEGİS binası önünde toplanırken polis bina önünde konuşlanmıştı. Almanca olarak hazırlanan “*Ölüm mangası AEGİS defol-Todes Schwadronen AGIS raus*” pankartının açıldığı gösteriye, kamuoyunda oluşan tepkinin basıncıyla polis tarafından müdahale edilemedi.

AEGİS binası önünden, kalabalık bir meydan olan Aschenplatz'a kadar süren yürüyüş boyunca bildiri okundu ve sloganlar atıldı. Meydana gelindiğinde konuya ilişkin konuşmalar yapıldı ve bildiri dağıtıldı. Yapılan konuşmalarda, gerçekleştirilen eylemin sadece başlangıç olduğu söylendi.

Kızıl Bayrak / Basel

“S21” protestoları sürüyor

Almanya'da Stuttgart tren garının yıkılarak yeniden inşa edilmesi anlamına gelen “S21” adlı projeye karşı tepkiler çeşitli protestolarla sürüyor. İnşaat mafyasına rant alanı açmak amacıyla gündeme getirilen proje kapsamında tarihi tren garı yıkılmak isteniyor.

Projeye karşı gerçekleştirilen mitinglerden biri de 20 Ağustos günü çeşitli parti ve kurumların (MLPD, DKP, SAV, REVOLUTION) katılımıyla yapıldı.

30 bini aşkın kişinin katıldığı miting ve yürüyüş oldukça kitlesel ve coşkulu bir atmosferde gerçekleştirildi.

“S21” karşıtı protestolar ağustos ayının başından itibaren garın kuzey cephesinde kurulan çadır ve bilgilendirme masası ile devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

Sarkozy'nin Roman operasyonu ve kapitalizmin ırkçı yüzü

İkiyüzlü burjuva demokrasileriyle övünen emperyalist Avrupa ülkelerinin tümünde yabancı düşmanlığı ve ırkçılık tehlikeli bir boyut kazanmış bulunuyor. Farklı dönemlerde, farklı ülkelerde ve farklı vesilelerle politik gündemin önemli konusu haline gelen yabancı düşmanlığı ve ırkçılık, emperyalist Avrupa'nın ortak politikalarından biridir. Avrupa ülkelerinin tümünde yükselişe geçen yabancı düşmanlığı ve güvenlik adına peş peşe çıkarılan yasalar bu saldırıların son örnekleridir.

Bugünlerde Fransız burjuvazisinin Sarkozy eliyle Roman göçmenlere karşı başlattığı operasyon, ırkçılığı bu kez de Fransa üzerinden Avrupa'nın gündemine oturtmuş bulunuyor. Sarkozy'nin ard arda yaptığı açıklamalar ve uygulamaya koyduğu politikalar ülke içinde ve Avrupa'da büyük yankı uyandırdı. Avrupa ülkeleri ve Avrupa Parlamentosu Sarkozy hükümetinin Roman göçmenleri üzerinden gündeme getirdiği ırkçı saldırıyı ve yabancı düşmanı yasaları tartışıyor. Sarkozy'nin Roman göçmenleri ülkeden kovma saldırısı Avrupa'da yaşayan Romanların ortak kaderi olabileceği korkusuna yol açmış bulunuyor. Bunun, Avrupa ülkelerinin ortak tutumuna dönüşüp, genelleşebileceği tartışılıyor.

Roman göçmenlerin karşı karşıya kaldığı insanlık dışı saldırılar, Fransa'yla da sınırlı değil. Fransa'nın ardından İtalya da aynı politikayı gündemine almış bulunuyor. İtalya İçişleri Bakanı Roberto Maroni "Kabul edilebilir koşullarda yaşamayan Bulgaristan ve Romanya vatandaşı Romanların sınır dışı olabilmesi için AB'den onay isteyeceklerini" açıkladı. 6 Eylül'de gerçekleştirilecek olan AB İçişleri Bakanları Toplantısı'ndan onay çıkarsa Doğu Avrupalı Romanlar İtalya'dan da sınır dışı edilecek. Fransa Avrupa İlişkilerinden Sorumlu Devlet Bakanı Pierre Lelouche da yakın bir zamanda gerçekleşen AB Dışişleri Bakanları toplantısında muhataplarına benzer bir çağrıda bulunmuştu.

Her dönem büyük acılar çekmiş Romanlar bugün de, her yerde dışlanıp aşağılanarak ırkçılığın hedefi oluyor, derin bir yoksulluğun pençesinde kıvrınarak, sağlık, eğitim ve barınma gibi temel insan haklarının mahrum koşullarda yaşamlarını sürdürmeye mahkum ediliyorlar. Avrupa insan hakları kuruluşları, liberal ve hümanist çevreler, sol partiler, kimi köşe yazarları ve politikacılar Fransa'da yaşanan utanç tablosunu haklı olarak Hitler'in Yahudilere yaptıklarıyla özdeşleştiriyor.

Acımasız ve ırkçı olan kapitalizmdir

Roman göçmenlere yapılan saldırı ve sınır dışı etme manzaraları, kapitalizmin acımasızlığının tablosudur. Bu acımasızlık tablosu sadece sınır dışı etme manzaralarında değil, aynı zamanda belediyelerin geçici konaklama arazileri gösterdiği yerlerde derme çatma barakalarda, yoksulluk içinde ve her tür imkandan yoksun yaşayan Roman göçmenlerin genel yaşamlarından da yansımaktadır.

Fransa yasaları, göçer ailelere konaklama arazileri gösterilmesini ve çocukların okula gitmesi ve sosyal yardımlardan yararlanması için önlem alınmasını zorunlu kılmasına rağmen bu imkanlar Romanlara tanınmıyor. Yokluk ve yoksulluk içinde yaşayan, aşağılanıp horlanan Romanlar şimdi de Cumhurbaşkanı'nın "Rom kamplarının kaçakçılık ve

fahişelik kaynağı olduğu ve kamplarda yaşayan çocukların da dilenci olarak kullanıldığı iddiaları eşliğinde aşağılama ve onur kırıcı davranışlarla Fransa'dan sınır dışı ediliyorlar.

Yakın zamanda bir Roman'un polis tarafından öldürülmesini protesto eden Romanlara polisin saldırması sonucu çıkan çatışmaların Saint Aignan'dan Grenoble'a yayılmasıyla, ırkçı saldırılara yeni bir boyut kazandırıldı.

Bu saldırının ön hazırlığını Avrupa İlişkilerinden Sorumlu Devlet Bakanı Pierre Lelouche aylar önce hazırlamıştı. Bu zat, Roman kamplarının bir suç yuvası olduğuna işaret etmiş ve "Bir cemaati damgalamamak adına, sorun karşısında gözlerimizi kapayamayız" diye buyurmuştu. Sarkozy'nin genellikle netameli işlerde kullandığı iddia edilen Bakan Lelouche'un "suç kamplarına" ilişkin "acil önlemleri" hemen devreye sokuldu.

Bunun ilk uygulaması iki gün içinde 216 Roman'ın ceplerine biraz "gönüllü dönüş" parası konularak Bükreş'e yollanması oldu. İçişleri Bakanı, bu yılın başından beri benzer koşullarda 25. kez Fransa'dan Romanya ve Bulgaristan'a uçak kalktığını belirtti. İki hafta içinde Fransa'da 40'tan fazla Roman kampı kolluk güçleri tarafından yıkıldı. İçişleri Bakanı varolan 600 Roman kampının önümüzdeki ay içinde yıkılacağını ilan etti. Bu arada 2009'da düzenlenen 44 uçuşla 10 bin Romanya ve Bulgaristan vatandaşının ülkelerine geri gönderildiği de tekrar hatırlatılmış oldu.

Sonuç; modern Avrupa'nın göbeğinde sergilenen kapitalizmin insanlık dışı utanç tablosu...

İç politikanın kirli malzemesi: ırkçılık

Üç yıl önceki seçim kampanyasında yabancı karşıtı ırkçı söylemleriyle kitle desteği kazanan Sarkozy, seçimlere iki yıl kala yine ırkçı söylemleri öne çıkarmakla Le Pen'in partisiyle yarışıyor. Hem hakkındaki skandallarla hem de inişe geçen kitle desteğiyle Sarkozy, bir kez daha yabancı düşmanı propagandaya ve ırkçı uygulamalara hız kazandırmış ve şimdilik Romanları hedef tahtasına oturtmuş bulunuyor. Roman kamplarını suç yuvası olarak tanıtan "Kaçakçılık ve fahişelik kaynağı olduğunu ve kamplarda yaşayan çocukların da dilenci olarak kullanıldığını" propaganda eden Sarkozy, Romanları Fransa'nın güvenliğini tehdit eden göçmenler olarak gösteriyor.

Romanlar üzerinden sadece yabancı düşmanı dalgayı yükseltip yabancı düşmanı yasalar çıkarmakla

da kalmıyor, tam da bu yolla demokratik hak ve özgürlüklere de saldırıyor. Yeni düzenlemelerle polis ve jandarma öldüren Fransız vatandaşlarının vatandaşlık haklarının alınacağı ilan edildi. Böylece göçmenler için farklı bir vatandaşlık politikası uygulamakla kalınmayacak, aynı zamanda kolluk kuvvetlerine dokunulmazlık da kazandırılmış olacak.

Etnik bir kimliğin doğrudan suçla ve ahlaksızlıkla özdeş gösterilmesi, bunu kazanılmış demokratik hakların gasp edilmesine vesile edilmesi, kapitalizmin kirliliği ve ahlaksızlığıdır. Sarkozy'nin Davos zirvesinde önerdiği "adil ve insancıl kapitalizm" bu olsa gerek.

İşçilerin ve emekçilerin birliği, ırkçılığın panzehiridir!

Emperyalist burjuvazinin kışkırtma ve açık desteğiyle yabancı düşmanlığının körüklenmesi ve ırkçı-faşist hareketin gelişmesi, işçi sınıfının sosyal kazanımlarına yönelik genel saldırıyla birlikte yeni bir boyut kazandı. Saldırı paketleriyle Avrupa'da da sosyal haklar budandı, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin çalışma ve yaşam koşulları belirgin bir şekilde kötüleşti, işsizlik ve yoksulluk derinleşti. Bu saldırıları burjuvazinin kışkırtma ve açık desteğiyle yabancı düşmanlığının güçlenmesi ve ırkçı-faşist hareketin yükselişi izledi. Bu gelişmelerle "sosyal devlet" in ve "refah toplumları"nın sonu ilan edilmiş oldu.

Kapitalist dünya ekonomisinin yıllardır içinde kıvrandığı büyük bunalımla birlikte işçi ve emekçilerin bütün kazanımlarına karşı sistematik büyük bir saldırı dalgası başlatıldı. İşsizlik bugün milyonların korkulu rüyasıdır. Yoksulluk derinleşip yaygınlaştı, sosyal haklar kuşa çevrildi, demokratik hak ve özgürlükler adım adım budandı. Sosyal ve toplumsal sorunlar ağırlaştı. Tam da bu ortam içinde yabancılar, sorunların kaynağı olarak gösterilip güvenliği tehdit eden bir unsur olarak sunuldu. Neredeyse yıllık olarak çıkarılan "yabancılar yasaları"yla ve alınan sert önlemlerle yabancılar saldırı hedefi haline getirildi. Yabancı düşmanlığı ve ırkçılık kışkırtılarak faşist hareketin yükselmesinin yolu açıldı. ırkçılık ve neo-faşist hareket bugün Avrupa ülkelerinin tümünde toplumu tehdit eden açık bir olgudur.

Yabancı düşmanlığını ve ırkçılığı geriletmek ancak onun kaynağı olan kapitalizme karşı mücadeleyle mümkün olacaktır. Çeşitli uluslardan işçi ve emekçilerin içerisinde bulundukları sömürü sistemine karşı birleşik başkaldırısı, şovenizm zehrine karşı geliştirilebilecek en etkili panzehirdir.

“4 milyon 742 bin kadın okuma- yazma bilmiyor!”

Kadına yönelik ayrımcılık ve eşitsizlik, toplumsal, siyasal ve sosyal yaşamın her bir evresinde kendini göstermektedir. Bugün kadınlar üretimde halen erkeklere nazaran daha geri planda tutulmakta, ücretsiz ev işçisi olarak görülmekte, eve hapsedilmektedir. Toplumsal yaşamda ayrımcılık ve eşitsizlik çok farklı şekillerde karşımıza çıkmaktadır.

Bahçeşehir Üniversitesi Ekonomik ve Toplumsal Araştırmalar Merkezi (BETAM) araştırmacıları Dç. Dr. Gökçe Uysal Kolaşın ve Duygu Güner'in 2008 TÜİK Hane Halkı Anketi verilerine dayanarak geçtiğimiz günlerde hazırladıkları rapor, kadınların ekonomik ve toplumsal yaşama katılabilmelerinde temel bir yerde duran okuma yazma sorununa işaret ediyor. BETAM, raporda devletin kadınların okuma yazma oranlarının yükseltilmesi konusunda sorumluluğuna değinilirken ve bu yönlü seferberlik ilan etmesi ve kampanyaları yoğunlaştırması gerektiğini söylüyor.

Raporda çarpıcı noktaları belli başlıklarla ele alabiliriz:

* TÜİK tarafından açıklanan 2008 hane halkı verilerine göre Türkiye’de 15 yaş ve üzerinde olan 5 milyon 674 bin kişi okur-yazar değil. Okur-yazar olmayanların %84’ünü kadınlar oluşturuyor. 15-24 yaş arasında halen okur-yazar olmayan 406 bin genç bulunuyor.

* 65 ve yaş üzerinde okur-yazarlık oranı %59’dur. 45-64 yaş grubunda %84, daha genç gruplarda %96’dır. Daha genç kuşakta okuma-yazma oranı yükselmesine rağmen yine de okuma-yazma bilmeyenlerin toplam sayısı neredeyse milyonlarla ifade edilmektedir. Zira genç kuşağın bir kısmının ilköğretim çağındayken, zorunlu eğitimin 8 yıla çıkarıldığını düşündüğümüzde, bu tablonun kendisi eğitim sisteminin ne denli çarpık olduğuna da işaret etmektedir.

* Yukarıda kadınların okur-yazar oranının daha düşük olduğun ve okur-yazar olmayanların %84’ünün kadınlardan oluştuğunu belirtmiştik. Farklı yaş gruplarına rağmen, kadınların bu dezavantajlı durumu değişmiyor. Yani, Türkiye’de genel olarak yıllara oranla okuma yazma oranı yükselmekle birlikte kadınlar açısından esaslı bir değişiklik yaşanmıyor. Bu oran, 15-24 yaş arasında % 79, 25-44 yaş arasında %85, 45-64 arası kadınlarda %87 iken, 64 yaş üstünde %80’i buluyor.

* İstihdama katılım açısından baktığımızda ise, üretime en fazla katılabilecek yaş dilimi olan 25-44 yaş arası kadınlarda 1 milyon 102 bin 623 kişi okuma-yazma bilmemektedir. Zaten kadınların üretime katılması açısından birçok olumsuz neden varken, bu denli büyük bir rakam da, kadınların doğrudan üretimin dışında kalmasına yol açmaktadır.

* Bir başka nokta ise, kadınların okur-yazar olmamasının üstlendikleri annelik misyonu açısından taşıdığı önemdir. Anneliğin toplumsal bir yükümlülük olarak görülmediği, asli olarak kadınların temel işi olarak görüldüğü mevcut düzende, asgari temel eğitimden yoksun annelerin, çocuklarının yetiştirilmesi ve eğitilmesinde de yetersiz kalacakları açıktır. Okuma-yazma bilmeyen kadınların Türkiye nüfusunun %10’unun oluşturduğunu düşündüğümüzde çocukların gelişimi ve eğitimi açısından temelden ne denli yetersiz bir tablo ile başlandığı görülebilir. Zira, çalışan annelerin çocuklarının daha başarılı olduğu da BETAM tarafından yapılan başka bir araştırmada belgelenmiştir.

* Raporda ayrıca okur-yazar olmama oranının

bölgelere göre dağılımı ele alınıyor ve bölgeler arası ciddi farklılıklar göze çarpıyor. İstanbul, Marmara, Ege ve Batı Anadolu Türkiye ortalamasının altında kalırken, Akdeniz ve Orta Anadolu bölgeleri, çok göç almanın etkilerini yansıtıyor. Kuzey Doğu ve Orta Doğu Anadolu bölgeleri ise Türkiye ortalamasının 2 katını oluşturuyor. Ancak asıl ciddi oran Kürdistan’da yaşanıyor. Kürdistan’da her 3 kişiden biri okuma yazma bilmiyor.

BETAM, daha önce yapmış olduğu bir araştırmada 2003 yılında anadili Kürtçe olanların yarısının ilköğretim mezunu olmadığını ortaya koyuyor. Rapor, bu yoğunlaşmayı “anadil ayrımındaki uçurumun 2008 hane halkı İşgücü Anketi verilerine yansması” olarak değerlendiriyor.

Sonuç olarak; raporun kendisi kadınların ekonomik, toplumsal ve siyasal alana katılımındaki engellerden biri olan okur-yazarlık oranını ele almakta ve bu açıdan

kadınların halen ne kadar dezavantajlı bir konumda olduğunu bir kez daha sergilemektedir.

Kadına yönelik şiddetin kaynağı kapitalizmdir!

Karakol önünde dayak

Boşanmak istediği için öldürülen kadınlar... Kocasını, dayak yediği için şikayet eden fakat kocasıyla “arası bulunan” kadınlar... Sığınma evlerinden dayakçı kocasının koluna takılan, ölüme teslim edilen kadınlar... İşte sermaye devletinin tablosu buyken Adapazarı’nda şiddetli geçimsizlik nedeniyle ayrı yaşadığı ve boşanma davaları süren eşi ve ailesi tarafından bir gün içinde biri karakol önünde olmak üzere üç kez darp edilen Bahriye isimli kadının yaşadıkları bu gerçekliği bir kez daha teyit etti. Bahriye, yaşadıklarını “Hiçbir ceza almayacaklarını bildikleri için yapıyorlar. Yine yapacaklar. Çünkü devlet cezalarını vermiyor” diyerek özetledi.

Kocasından dövüldüğü için şikayete gittiği karakol çıkışında eşi tarafından yine dövülen, daha sonra da kayınbiraderinden dayak yiyen Bahriye, olayda ihmali olduğu gerekçesiyle Cumhuriyet Polis Merkezi’nde görevli polisleri de savcılığa şikayet etti. Dayak görüntülerinin TV kanalları ve gazetelerde yayımlanmasıyla sokağa çıkamaz hale geldiğini belirterek, “Ben mağdurum. Benim fotoğraflarım var. Ancak beni o hale sokan eşim ve kayınbiraderimin adları rumuz olarak kullanıldı” diyerek tepkisini dile getiren Bahriye, gördüğü şiddet nedeniyle her karakola gittiğinde kendisine “karı koca arasında bu konuların suç olmadığı”nın söylendiğini belirtti.

Kapitalist sistem erkek egemen anlayışı ayakta tutarken sermaye devleti de bütün kurumlarıyla şiddeti üreten zemini bizzat kendisi besliyor. Dahası kadına yönelik şiddeti kendisi pervasız bir biçimde uyguluyor. Gözaltında cinsel taciz ve tecavüz oldukça yaygın olarak uygulanırken şiddeti gerçekleştirenlere yönelik caydırıcı cezalar göstermelik olsa dahi burjuvazinin kanunlarında yer almıyor.

Bir kadın cinayeti daha!

Ayşegül Kaplan isimli kadın, kadına yönelik şiddetin kaynağı olan kapitalist sistemin son kurbanı oldu. Kaplan’ın ölüm sebebi, 5 yıl önce ikinci evliliğini yaptığı Çetin Kaplan’dan (49) geçimsizlik nedeniyle ayrılmak istemesi oldu. İlk evliliğinden iki çocuğuyla teyzesinin evine taşınan Ayşegül Kaplan, 24 Ağustos günü Çetin Kaplan tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Çetin Kaplan gözü dönmüş bir biçimde Ayşegül Kaplan’ın teyzesini 3, Ayşegül’ü de 17 yerinden bıçakladı. Vahşi bir şekilde gerçekleştirilen bu saldırıda Ayşegül Kaplan ölürken, teyzesi yaralandı. Çetin Kaplan ise arıyor.

Ayşegül Kaplan, erkek egemen anlayışın beslediği kapitalist sömürü düzeni tarafından katledildi. Sermaye devleti kadına yönelik şiddete karşı üç maymunu oynarken emniyetinden yargısına bütün kurumlarıyla şiddeti üreten zemini kendisi besliyor. Bu çerçevede devletin göz yumarak teşvik ettiği kadın cinayetlerinden sonuncusu Ayşegül Kaplan’ın katledilmesi oluyor.

TBMM 1. Şiddet Araştırma Komisyon raporu, kadınların ve çocukların, fiziksel, sözel, duygusal, cinsel, sosyal, ekonomik şiddet türlerinden en az birine uğrama oranlarının % 97 olduğunu belirtirken her hafta ortalama iki kadının şimdiki/eski eşi/ sevgilisi tarafından öldürüldüğünü söylüyor.

Peki buna karşı sermaye devleti ne yapıyor? Bu sorunun cevabı ise koca bir hiç! Kadına yönelik şiddeti önleme konusunda gerekli önlemleri almayan sermaye devleti, yeri geliyor şikayet üzerine karakollara gelen kadınları, eşlerinin kollarında geri gönderiyor, yeri geliyor polisin gözleri önünde atılan dayağa seyirci kalıyor yeri geliyor yargıya intikal eden davaları haksız tahrik indirimiyle meşrulaştırıyor. Yani, kadına yönelik şiddetin asli sorumlusu sermaye devleti ve onun hizmet ettiği sömürü düzenidir.

Direnişçi kadın işçi Türkan Albayrak’a...

“Bize düşen sınıf dayanışmasını her alanda yaygınlaştırmaktır”

Sevgili Türkan Abla,
Sendikalaştığın için uğradığın baskı ve zorbalığa karşı direniş bayrağını açtığında, işçi sınıfının yiğit bir unsuru, direngen bir işçi kadın daha öne çıktı dedim. İlk dikkatimi çekense Emine Abla’nın tek başına açtığı yoldan daha da güç alarak yürüyor olman oldu.

Her fırsatta hak gasplarıyla karşımıza çıkan patronlar, dayatmalara razı etmek için bizi korkutmaya, başaramayınca da işten atarak sindirmeye çalışırlar. İşten atarak bizden kurtulabileceklerini ve böylece sömürü çarklarını engelsizce döndürebileceklerini sanırlar. Aslında sömürü çarkı sadece çalıştığımız işyeri veya fabrikayla sınırlı değil. Onu farklı biçimlerde besleyerek koruyup kollayan birçok kurum vardır. Bunlar türlü haksızlık karşısında adım attığımız her yerde önümüze gelmektedir. Bölge Çalışma Müdürlüğü, yürürlükte olan yasalar, mahkemeler, ya da iş kanunları genelde bu çarkın döngüsü ile birlikte işler. Buna göre düzenlenir. Asıl olarak da işçilerin fiili-meşru mücadele vermesinin önüne geçmek için vitrine çıkarılır. Ona hizmet eder.

Ama hakkımız için kararlılıkla direnmeyi seçtiğimizde o zaman açıktan yapılır her şey. Bu sefer karşımızda sömürü çarkının diğer dişlileri dikilmeye başlar. Polisi, çevik kuvveti, jandarması, zabıtası, özel güvenlikçileri vb... Patronlar adına ve onların talebi doğrultusunda bizi susturmaya, direnişimizi zor kullanarak engellemeye çalışırlar. Kimi zaman direniş çadırımızı yıkar, kimi zaman gözaltına alır, psikolojik baskı kurar, sonuç alamayınca tehdit ederler.

Direnişinin ilk döneminde senin de yaşadıkların gibi.

Türkan Ablacığım,
İşten atıldığında evinin yolunu tutmayarak hastane bahçesinde direniş çadırını kurdun. Gece-gündüz demeden 45 gündür orayı mesken tuttun. Öyle ki, seninle birlikte atılan 10 işçi arasından tek başına, ama onlar adına da mücadele bayrağını çektin. Her onurlu işçinin tek başına da olsa izlemesi gereken yolu gösterdin. Mutlaka kazanılabileceğini ama bunun tek yolunun mücadele olduğunu bir kez daha kanıtladın. Ve daha şimdiden aslında kazandın da. Çünkü işçi sınıfına alması gereken tutumu, vermesi gereken asıl mücadeleyi gösterdin. Ama bununla birlikte her türlü güvencesiz işlerde çalışan işçi kadınlara da boyun eğmemeyi, uysal köleliği kabul etmemeyi, ayaklarının üzerinde durmayı ve insanca yaşayabilmenin yollarını gösterdin. İnaniyorum ki, senin direnişinle başını kaldıracak, mücadele yolunu tutacak, dik duruşunu örnek alacak başka kadınlar da olacaktır. Tıpkı, Emine Abla’dan sonra, Gülistan Kobatan’ın, Aynur Çamalan’ın yaptığı gibi... Ya da TEKEL’de erkek kardeşleriyle omuz omuza, yürek yüreğe direnen işçi kadınlar gibi...

Ablacığım,
Direnişlerin, fabrika işgalinin yaz mevsimini daha bir ısıttığı şu dönemde bizler de sizlerden güç alıyoruz. Direnişçi arkadaşlar sakın yanlış anlamasın ama senin direnişinin apayrı bir anlamı var. Hem tek başına hastane yönetimi, sendika ve polis engeli vb. üstesinden geldiğin zorluklar, hem de taşeron bir kadın işçi olarak güvencesiz çalışmaya karşı yükselttiğin bayrak direnişini daha bir anlamlı kılıyor. Ben de

güvencesiz bir işte çalışan işçi olarak ilk günden beri direnişini yakından izliyorum. Çalışma yaşamında uğradığın baskılar, yaşadığın sorunlar, karşılaştığın güçlükler bana öylesine yakın geliyor ki. Yazdıklarımı okurken yaşamış gibi oldum, kendi yaşadıklarım geldi aklıma. Bizi birbirimize yakınlaştıran budur diye düşündüm.

Birbirimizi tanımasak da, aynı sınıf tarafından ezilmek, aynı sorunları yaşamak, aynı çıkara sahip olmak, bizi birleştirerek kopmacasına bağlayan en kuvvetli bağdır. Bir kez daha bunu anlamamı sağlayan şey ise çalıştığım bir tekstil fabrikasının taşeron bölümünden çıkarıldığımda yaşadıklarım oldu. Türlü entrikalar çevirerek işçilerin işten çıkmasını sağlayan patronun asıl amacı ücretleri vermemek. Bunun için de akla gelmedik yöntemler uygulamaktadır.

Çalışmış olduğum süredeki ücretimi istediğimde ‘İşyerini karıştırıp işçilerin aklını çeldiğim’ gerekçesiyle keyfi olarak kesinti yapılmaya çalışıldı. Paramı kuruşuna kadar istediğimi söyledim. Patron hakaret etmeye, kadın olduğum için iğneleyici sözler söylemeye, paramı hiç mi hiç vermeyeceğini söylemeye başladı. Yaptığı tüm çirkefligi bildiğimi, her manevrasını boşa çıkardığımı gören patron

gösterdiğim kararlılık karşısında geri adım atmak zorunda kaldı.

O sırada şöyle bir şey anlatıldı. Orada çalışan bir kadın işçi bebeğine süt almak için kendisinden 20 lira para istemiş. Ve o da 20 lira vereceğini ama daha sonra 30 lira olarak keseceğini belirtmiş.

Türkan Ablacığım,

Büyükten küçüğüne hepsi de kan emici hırsız olan patronlara karşı mücadele etmekten, direnerek kazanmaktan başka çıkar yolumuz bulunmuyor. Farklı patronlara karşı mücadele etsek bile aynı zihniyete, aynı düzene karşı savaşıyoruz. İnsanca çalışmak, insanca yaşamak için... Gelecek güzel günler için... Ezilmediğimiz, sömürülmediğimiz, geleceğe güvenle bakabildiğimiz günler için...

Sen bu mücadelenin bugün en onurlusundan birini veriyorsun. Önüne çıkane ezecek kadar da gözü karasın. Bize düşen de direnişini güçlendirmek ve sınıf dayanışmasını her alanda yaygınlaştırmaktır.

Kazanacağına olan inancımın seni sınıksız kucaklayıp öpüyorum.

Mücadelerde başarılar dilerim.

Emekçi Kadın Komisyonları çalışanı bir işçi

Türkan Albayrak’ın direniş güncesiinden...

DESA işçisi Emine Arslan ve Entes işçisi Gülistan Kobatan gibi işten atma saldırısına karşı tek başına direnen Paşabahçe Devlet Hastanesi Temizlik İşçisi Türkan Albayrak, direnişinin 40. günü olan 18 Ağustos gününü, kaleme aldığı direniş güncesiyle aktarıyor.

Direnişin 40. günü

Direniş 40. günü kırkçı çıktı derler ya bizde ölenin, doğanın, gelinin kırkını anarlar. Kırkıncı günde direniş çadırı epey hareketliydi.

Sabah saatlerinde dolmaya başladı hastane bahçesi hasta, hasta yakınları dışında sivil polisler de sebebini sonra anladım. Devrimci İşçi Hareketi öğlen yarımda 15 dakikalık sessiz oturma eylemi yaptı. Kırk kişilik eylemdi. Eylem sırasında benim işçilik yaşamımda yaşadığım sorunları ve şu andaki yaşadıklarımı anlatan bir bildiri dağıttı. Devrimci İşçi Hareketi öğlen saatini seçmekle isabetli bir karar almış. Öğlen saati hastane çalışanlarının bahçede toplandığı bir saat eylemin başarısı için çalışanların dışarda olması gerekliydi. Çalışanların şimdilik bakışlarıyla desteklenen, ilerki günlerde fiili olarak katılımını sağlayacak bir eylem şekli yürüyüş ve oturma eylemi.

Saat 16.00’ya doğru yine sivil polis sağnağı başladı, öğlendeki kadar değil sadece siviller basında geldi. Basından öğreniyorum. ESP Sosyalist Kadın Meclisi gelecek destek ziyareti için. 16.30 gibi geldi kadınlar acil girişinden slogan atarak girdiler. Hareketlilik burdaki herkesi hareketlendiriyor, şaşırtıyor. Sloganlarda, konuşmalarda kadın dayanışması öne çıkıyor. Tek kişilik diğer kadın direnişleri Emine Arslan, Gülistan Kobatan, Aynur Çamalan’dan bahsediyoruz. Yaşadıkları süreci konuşuyoruz. Aynur Çamalan’ın ziyareti olmuştu. Direniş çadırına onun deneyimleri benim için örnekti. Kısa zamanda Emine ve Gülistan da gelir. Onların yaşadığı süreci onların ağzından dinlerim. Benim gidip onları görmem mümkün olsa hiç beklemem giderim.

Akşam 7-8 arası BDSP Emekçi Kadın Komisyonu geldi. Birlikte iftar sofrasında yemek yedik, sohbet ettik. Sohbetin konusu tek başına yapılan kadın direnişleriydi. Kadın komisyonuydu adı ama erkekler de vardı. Erkeklerin olması güzeldi. Mücadele omuz omuza olmalı. İki emekçi kadın komisyonu üyesi de direniş çadırında nöbete kaldı. Daha ilk haftalarda Devrimci Hareket de üç kişi olarak direniş çadırında nöbete kalmıştı. Bu direniş tüm çevreler tarafından sahiplenirse başarısı kat kat büyük olur.(...)

“Demokratik özerklik” ne kadar demokratik?

M. Can Yüce

Demokratik özerklik konusuna biraz daha devam etmemiz gerekiyor. Bir önceki yazımızda iki açıdan bu projenin demokratik olmadığını vurgulamıştık.

Birincisi, Kürt halkının kendi kaderini özgürce belirleme hakkını karşılayan bir proje değil, sömürgeci egemenliği biraz daha “yaşanabilir” kılmaya yönelik bir projedir.

İkincisi, bu proje halkın özgür iradesini, özgür örgütlenmesini, özgür ifadesini açığa çıkaran ve bunlara dayanan, bunları işleten bir yapıya ve “iktidar sistemine” sahip değildir. Bu ikinci noktayla ilgili bir önceki yazımızda kısaca şunları yazmıştık:

“Demokratik Özerklik Projesi, devlet karşısında, devletle ilişkiler açısından Kürt halkının geleceği ve kaderi üzerinde özgürce söz ve karar sahibi olma hakkını içermediği gibi, başka yönleriyle de demokratik bir içeriğe, işleyişe ve mekanizmalara sahip değildir! Halkın özgürce kendini ifade etme, tartışma, özgürce görüş oluşturma ve bununla karar süreçlerini etkileme olanağı yoktur. Bugüne dek yaratılan siyaset anlayışı ve kültürü, üstten belirlenen çerçevede tartışma, görüş belirtme ve resmi çizgi ve kararı onaylayanın ötesinden başka bir işleyişe izin vermemektedir. Dolayısıyla kendi içinde demokratik olamayan bir yapının demokrasiden, kavram olarak özerklikten söz etmesi, hele bunu özgürlük teorisiyle açıklaması, en hafif deyişle samimiyetsizliktir.”

Bunu biraz açmakta yarar var. Bir sömürgeci ve zulüm düzenini hedeflemek, ona karşı “yeni bir dünya” amacıyla mücadele etmek çok önemlidir. Ancak bunu da içeren ve bundan daha önemli olan, bu amaçlanan “yeni dünyanın” nasıl olacağı, nasıl kurulacağı ve hangi temellere dayanacağıdır. “Eskiye” karşı mücadele süreci ile birlikte “yeni” bir iktidar ilişkileri sistemi de kuruluyor. Bu, her zaman “soylu” amaçlarla, “devrimin çıkarları”yla, karşı devrimci zora karşı devrimi ve halkı koruma amacıyla meşrulaştırılmıştır. Bu meşrulaştırma süreci, aynı zamanda bir iktidar aygıtının kurulması ve oturtulması sürecidir. Bu devrim aygıtı, aynı zamanda bir iktidar aygıtı olarak şekilleniyor.

Burada ilginç olan bir paradoks var. Bu da, devrim aygıtının veya aynı anlama gelmek üzere iktidar aygıtının programına yazdığı “yeni gelecek ve yeni dünya” hedefiyle çelişmesi, onunla ciddi bir karşıtlık oluşturmasıdır!

Bütün devrimciler, devrimin en temel sorununun iktidar olduğunu belirtirler. Yani egemen devlet iktidarının yıkılması ve yerle bir edilmesi, onun yerine proletaryanın ve emekçilerin iktidarının kurulması... Ancak tarihsel deneyimler ve güncel pratikler de ortaya çıkardı ki, eskinin yerine konulan “yeni” iktidar aygıtı, eskinin “kötü” bir tekrarından başka bir şey değildir.

Sorun, sadece eski iktidarın tasfiyesi değil, “yeni” olanda “güç ve iktidarın” nasıl ve ne şekilde “dağıldığı” ve örgütlendiği sorunudur!

Merkezi iktidar, güç ve yetkinin tek bir merkezde, tek bir kişide toplanması ve yoğunlaşmasının, iktidarın bu yapıyla denetim dışı kalmasının gerçek anlamda özgürlükle bir ilişkisi olabilir mi? Sadece reel sosyalist devletlerde değil, kendisini parti, örgüt veya cephe olarak tanımlayan hareketlerde de güç, iktidar ve yetki tek elde veya merkezlerde toplandı, toplanıyor.

Bunun sonucu, sadece aracın amacın önüne

geçmesi, amacın aracı meşrulaştıran bir araca dönüştürülmesi olmadı, aynı zamanda devrim emekçilerini karar süreçlerinin dışına itti. Ayrıntılara girmek konumuz değil, ancak şu kadarını belirtelim, güç, iktidar ve yetkinin tek elde, tek merkezde toplandığı ve yoğunlaştığı bir zeminde en geniş anlamda demokrasiden -bizim için daha kapsayıcı ve doğru olan özgürlük kavramından- söz etmek sözcüğün tam anlamıyla bir demagojidir!

“Eskiye yıkmak” önemlidir ancak daha ilk adımdan itibaren eskinin yerine ne konulacağı çok daha belirleyici ve hareketin niteliğini belirleyen bir temeldir! Eskiye yıkma ve yeniyi yapma süreci bir bütündür. Bu iki yan, gerçek anlamda uyumlu ve birbirini tamamlayan ve geliştiren unsurlar mı? İşte bütün mesele bu noktada düğümlenmektedir! Bugün kendi yapıyla, ilişkilerle, karar süreçleriyle ne kadar eskiyi aşıyorsun ya da gerçekten aşıyor musun? Bu soruların yanıtı, can alıcıdır!

Bu konuda PKK hareketi çarpıcı derslerle dolu bir deneyimdir. PKK, bağımsızlık, demokrasi, özgürlük, sosyalizm idealleriyle yola çıktı. Bu ideallerle bir toplumun devrimci dinamiklerini ortaya çıkardı. Süreç içinde hatırı sayılır olanaklar, değerler ve ilişkiler ortaya çıktı, birikti. Bu, aynı zamanda bir iktidarlaşma

süreciydi de...

Ancak özellikle 3. Kongre’den sonra bu iktidar ilişkileri ve olanakları tek bir kişinin elinde despotik bir aygıtla dönüştü. Süreç içinde öyle bir noktaya geldi ki, bu bir kişinin dışında kalan bütün kişi ve “kurumlar”, bu bir kişiye hizmet etmek, ona tapınma düzeyinde biat etmek zorunda kaldılar. Öyle bir mekanizma kuruldu ki, “O” her şeydi, tek hâkim, tek karar verici, tek seçici; “diğerleri” ise çalışmak, üretmek, savaşmak ve biat etmenin dışında “hiçbir şeydiler”.

Bunun nasıl ve hangi yöntemlerle gerçekleştirildiğini bugüne kadar genişçe değerlendirdik ve yazdık. Güncel gelecek olursak özetle vurgulanması gereken şudur:

Demokratik Toplum Kongresi, “Demokratik Özerklik” kararını aldı. Bunun tabanın görüşü, tartışmalar sonucu oluşan kararı olduğu söylendi, söyleniyor. Elbette DTK içinde yer alanlar, tartışıyorlar, bu bağlamda bu “karar süreçlerine” de katılıyorlar. Ancak bu tartışma ve karar sürecinin, daha öncekilerde ve benzerlerinde olduğu gibi, “yüksek iradenin” onayı ve özümsemesinden öte bir anlamı var mı? Özgür tartışma, özgür ifade ve karar süreçlerini etkileme ve bu süreçlerde etkin rol alma hak ve yetkisi olmadan, yani “iktidar” olmadan anılan kongre ve platformların bir anlamı var mı?

Elbette var, “yüksek iradenin” kararlarına uygulama gücü kazandırmak, onları meşrulaştırmak ve özümsetmek.

Kürt halkının kendi kaderi ile ilgili özgür kararını verebilmesi için özgür tartışma, özgür ifade ve özgür örgütlenme zeminlerinin olması gerekir. Bu özgürlük zeminlerinin hem sömürgeci sistem tarafından, hem de halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi içinde ortaya çıkan ve ona dayanan, ama her açıdan onun karşısına dönen “irade” tarafından ortadan kaldırıldığını vurgulamamız gerekir. Şu soru da önemli:

“Demokratik özerklik” kimin iradesi? Gerçekten halkımızın mı, yoksa bu devlet ve düzen tarafından kabul edilmek için her türlü yolu denemekten geri durmayan “iradenin” mi?

24 Ağustos 2010

Genelkurmay’dan ‘maaş’ tehdidi

Genelkurmay’ın bir süredir Heron konusunda yaşanan skandalları boyutlanarak sürüyor.

Basına yansıyan bilgilere göre, Dağlıca, Aktütün, Gediktepe ve Hantepe’de yaşamını yitiren askerlerin ailelerinden bir kısmının Genelkurmay hakkında suç duyurusunda bulunmasının ardından söz konusu aileler gizli numaralardan aranarak, “davacı olursan şehit maaşı ve tazminatın riske girecek mi hiç düşündün mü” diye tehdit edildiler.

PKK’nin Hantepe baskınında yaşamını yitiren Uzman Çavuş Hasan Say’ın babası Ayhan Say “Bilinmeyen bir numaradan telefon geldi. Bana ‘Dava açacak ailelerden misiniz’ diye sordu. Ben de ‘pazartesiye kadar bir açıklama olmazsa açacağım’ dedim. Bana yanıt olarak ‘Tazminat ve maaşınızın riske gireceğinden çekinmiyor musunuz’ dedikten sonra telefonu kapattı” dedi.

Öte yandan benzer durumda olan bazı yoksul ailelerin maaş ve tazminat ile korkutularak davacı olmaları engellenmiş bulunuyor.

Yine basına yansıyan bilgilere göre, PKK’nin Dağlıca baskınında yaşamını yitiren Uzman Çavuş Selçuk Gürdal’ın babası Mehmet Gürdal, ordunun verdiği madalyayı iade etmişti.

Yaşananlar da gösteriyor ki, işlerine geldiğinde askerlere övgüler düzenlerin gözünde askerin yaşamının en küçük bir değeri yoktur. Elbette aynı durum yaşamını yitiren asker yakınları için de geçerlidir. Irkçılığı ve şovenizmi yükseltmek söz konusu olduğunda asker ailelerini kullananlar, bu ailelerin kendilerini sorgulayan bir tutuma girdiklerinde ise, hemen gerçek yüzlerini gösteriyorlar.

Cezaevleri sömürü düzeninin aynasıdır!

Referandum tartışmaları eşliğinde demokrasi söylemlerinin havalarda uçtuğu, eli kanlı faşist cellâtların bile demokratikleşmeden bahsettiği şu günlerde bir kez daha cezaevleri kapitalist sömürü düzeninin aynası olmaya devam ediyor.

Sömürü düzeninin bütün temsilcileri referanduma “evet” ya da “hayır” dediğimizde önümüze güzel günlere giden bütün yolların açılacağını, ülkenin geçmişin yüklerinde ve sorunlarından kurtulup demokratikleşeceğini vaaz ediyorlar. Oysa bu demokrasi havarileri üst perdeden konuşmalarını sürdürürken, cezaevlerinden yükselen ölüm haberleri gerçeğin üstünü kaplayan tüm yalanları dağıtmaya yiyor.

Şimdilerde 12 Eylül karanlığıyla hesaplaşma adı altında hergün, üstelik de devletin resmi televizyonlarında 12 Eylül cezaevlerinde yaşanan insanlık dışı uygulamalardan bahsediliyor, bizzat bu düzen tarafından katledilen yiğit devrimciler yâd ediliyor. Kuşkusuz bu değerlerin bu cellâtların ağzına pelesenk olması boşuna değil. Tıpkı mezar hırsızları gibi yaşarken teslim alamadıklarını ölüyken kullanmaya çalışıyorlar.

Unutturmaya çalıştıklarının aksine bizler biliyoruz ki, 12 Eylül faşist darbesinin yapılma sebebi de, Mamak’tan Metris’e Diyarbakır’a kadar bütün cezaevlerinde yaşanan katliamların gerisinde de aynı sömürü düzenini koruma çabası vardı. Bu sömürü düzeni devam ettiği sürece de baskı ve katliamlar devam edecek. Açık katliamların yanında onlarca hasta tutsak tahliyeleri yapılmayarak ölüm tehdidi altında teslim alınmaya çalışılıyor. Kimileri Güler Zere gibi ancak ölüm sınırına geldiğinde -o da güçlü bir kamuoyu oluşturulması sonucunda- serbest bırakılıyor, kimi Osman Yiğit, Mehmet Kılıç gibi tedavileri yapılmayarak ailelerine ancak cesetleri veriliyor.

Bu cezaevlerinden en öne çıkanlardan biri de Adana Karataş Kadın Cezaevi’dir. Adana Karataş Kadın Cezaevi son günlerde yaşanan su sıkıntısı nedeniyle bir kez daha gündeme geldi. Tutsakların 3 aydır su sorunu yaşadıkları ve idarenin kaynak yetersizliği gerekçesiyle hiçbir adım atmadığı cezaevinin çevresinin 10 gün içerisinde duvarla çevrilebilmesi aslında bilinen bir gerçeği yine gözler önüne seriyor. Normal koşullarda 144 kişinin kalması gereken cezaevinde 64 hükümlü, 198 tutuklu ve 25 çocuk toplam 287 kişi kalıyor. Cezaevinde bir yatakta iki kişi kalıyor, her sevk işkenceye dönerken tutsaklara elleri kelepçeli olarak tedavi dayatılıyor. Buna karşı çıkıldığında ise işkenceye dönen sevke rağmen muayene edilmeden geri dönülüyor.

Adana Karataş Kadın Cezaevi daha önce de farklı uygulamalarla gündeme gelmişti. Sevkle gelen tutsaklar çırlıçıplak soyularak aranmaya çalışılmış, direnenler ise saldırıya uğramıştı. Sık sık karşılaşılan bu uygulama neredeyse bir dönem için olağan hale gelmişti. Yine aynı dönemde görüşe çıkacakların kollarına “tek bayrak, tek vatan, tek dil” damgası vurulmaya çalışılmış, “terör” yazılı yaka kartları takmaları zorunlu hale getirilmişti. Benzer bir uygulama da Adana Kürkçüler F Tipi’nde uygulanmaya çalışılmıştı.

Bu uygulamalar karşısında kapı ve mazgal demirlerine vurarak bu durumu protesto eden siyasi tutuklu ve hükümlü kadınlara ise idarenin yanıtı ardı arkası kesilmeyen cezalar oldu. Cezaevi idaresi kadın tutuklu ve hükümlülere, bir yıl açık görüş, bir ay da kapalı görüş cezası verdi. Yani tutsaklar sadece en sıradan insani olanaklardan yoksun bırakılmakla

kalmıyor aynı zamanda tepki göstermeleri de engellenmeye çalışılıyor. En insani ve zorunlu ihtiyaç bile tutsaklar üzerinde bir baskı aracına dönüştürülmek isteniyor.

İşte “demokratikleşme”den, “12 Eylül’le hesaplaşmak”tan bahsedenlerin gerçek yüzü bu! Dün faşist 12 Eylül darbesinde cezaevlerini birer insan öğütme makinesi olarak çalıştıranlarla şimdi aynı cezaevlerinde aynı işkenceleri yapanlar arasındaki fark laftan ibaret. Öteki “akan kardeş kanını durdurmak”tan bahsediyordu, beriki “demokratikleşme”den bahsediyor... Nasıl ki geçmiştekiler onca katliamı hizmet ettikleri sınıfın çıkarları için gerçekleştirdilerse, 12 Eylül cellâtlarının izinden gidenler de aynı katliamlara devam ediyorlar. 12 Eylül işkencelerinin insanlık dışı olduğunu söyleyenler yeni işkencelere imza atıyorlar. Kardeşleşmeden bahsedenler, 80 yıllık imha politikalarını sürdürüyorlar.

Ve tüm bunları yapanlar bizlerden bir seçim yapmamızı bekliyorlar. Bir yanda “geleneksel” işkenceciler ve onları temsil edenler mevcut egemenliklerini korumak için binbir vaatle bizleri kandırarak ve türlü korkular yayarak kendilerini

desteklememizi istiyorlar. Diğer yanda ise “yeni” işkenceciler, “demokratikleşme”, “kardeşleşme” gibi hamasi laflarla gerici iktidar yarışlarının dayanağı olamamızı bekliyorlar.

Bizden istenen, her iki tarafında da ellerinde işçilerin, emekçilerin, kardeş Kürt halkının ve devrimcilerin kanları olanlardan birini takip etmemizdir. Bizden istenen, kendi cellâdımızı seçmemiz ve kadere razı olmamızdır.

Ama bizler bu oyunu da bu oyunla geleceğimizin ellerimizden alınmasına da izin vermemeliyiz. Bizler, referandum oyunuyla acılarımızı dillerine pelesenk edenlere, türlü korkularla bizleri teslim almaya çalışanlara inat, başka bir yol olduğunu biliyoruz.

Bu yol, sömürü düzeni karşısında hak ve özgürlüklerimiz için mücadele etmektir.

Bu yol, insanca bir yaşam ve onurlu bir gelecek için harekete geçmektir.

Bu yol, hangi söylemi kullanırlarsa kullansınlar bütün sömürücü cellâtlarla hesaplaşmaktır.

Ve şimdi bize düşen, referandumda sandığa gidip bu oyuna alet olmak değil, direnmek ve bu asalakları ve onların temsil ettiği bu düzeni değiştirene kadar mücadele etmektir.

Adana’da hasta tutsaklar için eylem

Cezaevlerinde artan hak ihlalleri ve tecrit uygulaması sonucunda yaşamları riske giren hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle her hafta Adana’da gerçekleştirilen eylemlerden biri daha 21 Ağustos günü İnönü Parkı’nda yapıldı.

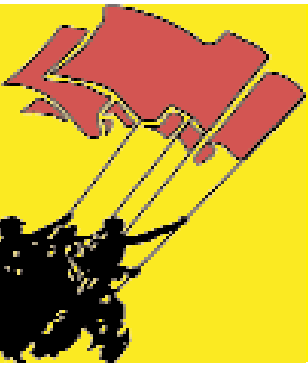
Yapılan açıklamada Türkiye cezaevlerinde yaşanan hak ihlallerinin ve cezaevi yönetiminin keyfi tutumlarının tutsakların sağlıklarının bozulmasına ve yaşamlarının son bulmasına neden olduğu ifade edildi.

Açıklamanın devamında cezaevlerinde 50’den fazla hasta tutsağın bulunduğu, bu tutsakların tedavilerinin yapılmadığı söylenerek, tutsakların ölüm tehdidi altında teslim alınmaya çalışıldığı belirtildi. Hasta tutsakların serbest bırakılması istendi. Açıklamada hasta tutsaklardan durumları daha ağır olan Erol Zavar, Samet Çelik, Taylan Cintay, Nesimi Özken ve İdris Çalışkan’ın sağlık durumları hakkında bilgi verildi.

Açıklama, hasta tutsaklar serbest bırakılana dek mücadelenin süreceğinin ifade edilmesiyle tamamlandı. Basın metninin okunmasının ardından sloganlar eşliğinde 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Mücadele Postası

İşçilerin gücü birliğindedir!

Uluslararası piyasalarda krizin etkisi yavaşlamış görünse de kriz dinmiş değil. Çünkü kriz önce finans sektörü üzerinden çıkmış görünüyordu. Hatta ülkemizde finans sektörünün geldiği yer üzerinden Tayyip Erdoğan'ın "kriz bizi teğet geçti" sözü çok meşhur olmuştu. Ama sonucunda biliyoruz ki işsizlik oranları yüzde onsekizlere yükselmiş, birçok küçük işletme kapısına kilit vurmuş, büyük işletmelerde işçi kıyımları olmuştu. Binlerce kişi işsiz kalmıştı. Oysa ki sermayenin son zamanlarda ortaya attığı kriz bitiyor savı bu geçici rahatlatma, özellikle Amerika'da yapılan kurtarma ve yardım paketleriyle hormonlu bir şişirme yaratılmasıyla oluştu. Zaten ortada olan istihdam rakamlarında toparlanmanın emekçiler yönünde değil sermaye tarafında olduğu anlaşıldı. Amerika'daki finans devleri örneğin J. P Morgan karlılık oranlarını yüzde 70 oranlarında arttırdı.

Peki patronların karları nasıl artıyor? Tabi ki biz emekçilerin alım gücünü kısıtlayarak ve kaynakların finans alanına aktarılmasıyla artıyor. Biz emekçilere düşen ise sözleşme dönemlerinde kriz bahane edilerek birçok işletmenin sıfıra yakın ücret zammı yapması, birçok sosyal hak gaspı, ücret düşürmeler... Açlıkla terbiye etme tehditleri ve yedek işsiz ordusu çalışanların önüne bir tehdit olarak kondu. Bir de utanmadan işçilere, emekçilere alın verin kampanyası düzenlediler. Hem alım gücünü düşür hem de alın verin diye bir edebiyat yap! Bu da libarellerin en büyük ironisi herhalde! Şu bir gerçek ki kapitalizm kendini kurtarma adına her restorasyona girdiğinde bir sonraki krizi daha güçlü hale gelir oldu. Kendini her kurtarmaya çalıştığında da milyonlarca işçiyi ve emekçiyi yoksullaştırdı. Kapitalizmin oluşturduğu servetse patronları zengin etmekten başka bir işe yaramadı.

Tablo bu olmasına rağmen işçi ve emekçilerde yoğun bir tepki olduğu da ortadadır. İşçilerin, emekçilerin bu sistemin çarkında ezilmesi kaçınılmaz bir gelişmedir. Buna karşı da önceleri kendiliğinden refleksel bir tepki de olsa bir kıpırdanma olduğu da ortadadır. Yer yer organize sanayilerde oluşan direnişler, yine kıştan beri etkili olan TEKEL direnişi şunu gösterdi. İşçilerin, emekçilerin bugün en büyük ihtiyaçları birbirinden çoğu zaman habersiz olan bu tepkilerini, bazen direnişlere yol açan tepkilerini, işçilerin birliğini sağlayarak aşma yolları aranmasından geçmiştir. Çünkü, bizim bu örgütsüzlüğümüz yüzünden büyük patronlar ve sermaye çevreleri daha rahat at koşturmaktadır. Yapılan ücret zamları, verilmeyen izinler, fazla mesailer, işten atmalar, esnek çalıştırma koşulları, patronların iki dudağı arasındadır. Neden böyle olmuştur? Çünkü, patronlar biz milyonlarca işçiden, emekçiden daha fazla örgütlüdür. MESS'ler, TÜSİAD'lar, MÜSİAD'lar, TİSK'ler ve bunun yanında organize sanayilerinde oluşmuş işveren dernekleri (Çiğli Organize İşverenleri Derneği - ÇİSİAD) gibi bunun ayaklarıdır. Bunların önüne geçmek işçilerin emekçilerin birliğinden geçmektedir. Bu noktada son aylarda gelişen Metal İşçileri Birliği çalışması gibi çalışmalar sınıfın örgütlü mücadele yollarının açılması konusunda daha bir önem kazanmıştır. Son söz olarak, işçilerin gücü birliğindedir!

Çiğli Organize'de Metal İşçileri Birliği çalışması yürüten torna işçisi

Yaşamsal önemde ilaçta karaborsa!

Dirençli bakterilerin tedavisinde kullanılan "kolistin" etken maddeli ilacın bir süredir piyasada bulunmadığına dikkat çeken TTB Merkez Konseyi, 20 Ağustos günü düzenlediği basın toplantısı ile Sağlık Bakanlığı'na soruna neden bir çözüm bulmadıklarını sordu.

Açıklamada, TTB Merkez Konseyi Başkanı Dr. Eriş Bilaloğlu, Merkez Konseyi üyesi Doç. Dr. Özlem Azap ve Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi öğretim üyesi Prof. Dr. Murat Akova yer aldı.

Açıklamada, kolistin, çok ilaca dirençli bakterilerin yani mevcut antibiyotiklerin birçoğu ile tedavi edilemeyen bakterilerin yol açtığı enfeksiyonların tedavisinde kullanılan bir antibiyotik olduğu dile getirildi. Şu anda Türkiye'de hekimlerin ve hastaların günlük yaşantıda karşı karşıya kaldığı bazı bakterilerin tedavi seçeneğinin kolistin ile sınırlı olduğunun ifade edildiği açıklamada, kolistin Türkiye'de üretilmediği, Türk Eczacıları Birliği (TEB) aracılığı ile temin edilebildiği söylendi. "Ancak 2010 yılı Nisan ayında bir firmanın kolistin üretim ruhsatı alması sonucu ilaç artık TEB üzerinden temin edilemez oldu. Daha yüksek fiyata ve sadece birkaç eczanede bulunuyordu. Ancak son günlerde ilaç hiç bulunamaz hale geldi. Bunun anlamı hastalarımızın ölümle karşı karşıya kalmalarıdır." denilen açıklamada sağlığın piyasalaşmasının bedelini hekimlerin ve hastaların ödemek zorunda olmadıkları belirtildi.

"Sayın Bakan'a ilacın piyasada bulunmadığının farkında olup olmadığını, farkındaysa bu firmanın neden ilaç üretmediğine ilişkin hesap sorulup sorulmadığını soruyoruz." diyen TTB Merkez Konseyi, inatla ve istikrarla sağlığı piyasalaştıran Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın lideri olan Sağlık Bakanı'na sorumluluğunu yerine getirme çağrısı yaptı.. Kolistin en kısa zamanda hiçbir şirkete fahiş kâr sağlamadan temin edilmesinin sağlanmasını istedi.

Şüpheli asker ölümleri hız kesmiyor

Şüpheli asker ölümlerine gün geçmiyor ki bir yenisi eklenmesin. Sadece ağustos ayı başından bu yana en az 3 askerin şüpheli ölüm haberi gelmiş bulunuyor. Son olarak Bitlisli Celal Timur isimli askerin intihar ettiği ileri sürülürken, Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde nöbet tutan Yalova'lı er Sercan Yazar, şüpheli bir şekilde yaşamını yitirdi. Yetkililer ise, yaşanan ölümler karşısında "kaza kurşunu" veya "mayına basma sonucu yaşamını yitirdi" gibi klişe açıklamalar yapmakla yetiniyorlar.

Kürt ulusuna mensup Bitlisli Celal Timur'un, Kütahya'da yaptığı acemi birliğinin ardından usta birliği için gittiği Kastamonu'da "intihar" ettiği iddia edilerek cenazesi ailesine gönderildi. Timur'un ailesi, çocuklarının usta birliğinin altıncı gününde ölüm haberinin kendilerine geldiğini ve oğullarının intihar ettiğine inanmadıklarını söyledi. Timur'un, intihar ettiğinin belirtildiği akşam, evi arayarak yengesi ve abisiyle konuştuğu, durumunun iyi olduğunu söylediği ifade edildi.

Timur'un, abisinden para istediğini aktaran ailesi, çocuklarının öldürülmüş olabileceği şüphesini taşıdıklarını söyledi. Dün kendilerine teslim edilen cenazeyi Yoğurtıyken Köyü'nde defnettiklerini ifade eden asker yakınları, otopsi raporunu aldıktan sonra mahkemeye başvuracaklarını belirttiler.

Yine Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde nöbet tutan Yalova'lı er Sercan Yazar, şüpheli bir şekilde yaşamını yitirdi. Er Sercan Yazar'ın nöbet tuttuğu sırada "kaza kurşunu" sonucu yaşamını yitirdiği iddia ediliyor. Hal böyleyken TSK içinde yaşanan şüpheli asker ölümleri karşısında sermaye devletinin yetkilileri tam bir suskunluğa gömülüyorlar.

"Eğitim zaiyatı" ya da "kaza kurşunu" diye zabıt tutulup cenazeleri sessiz sedasız evlerine gönderilen askerlerin sayısının her geçen gün artması ise dikkat çekiyor. Sadece 1991 ve 2001 yılları arasında TSK içinde 1248 "intihar" olayı meydana gelmesi ve bu intiharlardan 815'inin ölümle sonuçlanması sistematik olarak devam eden bu ölümlerin, intihar süsü verilmiş cinayetler olduğu gerçeğine işaret ediyor.

Azadiya Welat 8. kez kapatıldı

Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikalarının tırmandırıldığı bir süreçte Türkiye'de günlük yayın yapan tek Kürtçe gazete olan **Azadiya Welat** 1 ay süreyle kapatılırken, gazete 4 yıl içinde 8. defa bir aylık süre ile kapatılmış oldu.

Azadiya Welat hakkında İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından verilen kapatma kararına gerekçe olarak "PKK / KONGRA-GEL propagandası yapmak" gösterildi.

Kapatma gerekçesinde ise "İstanbul ilinde basılıp yayınlanan Azadiya Welat isimli gazetenin 21 Ağustos 2010 tarih ve 1252 nüshasında yer alan PKK / KONGRA-GEL örgütünün propagandasını ve suçluları övmeye içeren yazıları nedeniyle, 3713 Sayılı Terörle Mücadele Kanunu'nun 6/son maddesi gereğince yayınının 1 ay süreyle durdurulmasına ve 5187 Sayılı Basın Kanunu'nun 25/2 maddesi gereğince söz konusu gazetenin belirtilen sayısının nüshalarının tamamına el konulmasına" karar verildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fanthey.org>

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

**Referandum oyununun
aktörü düzen güçleri
sınıf devrimcilerine azgınca
saldırmaya devam ediyor...**

**Faşist baskı ve
terörünüz sökmedi,
sökmeyecek!**

